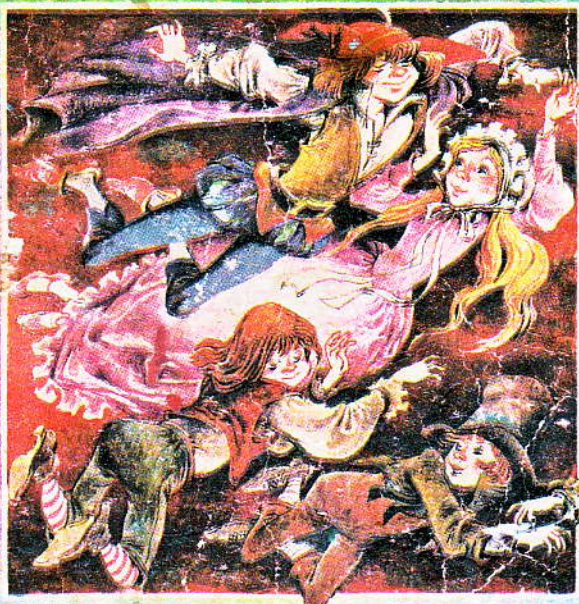
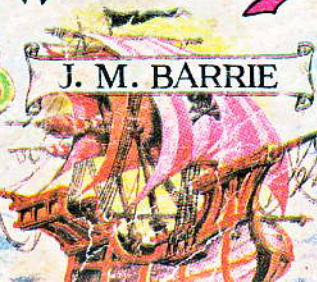

PETER PAN și WENDY

J. M. BARRIE

J. M. BARRIE

PETER PAN și WENDY

În românește de
OVIDIU CONSTANTINESCU
și ANDREI BANTAȘ

Text adaptat
pentru versiunea bogat ilustrată

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI, 1987

Cuprins

Umbra

5

Hai să fugim! Hai să fugim!

13

Insula

30

Căsuța

42

Laguna sirenelor

53

Căminul fericit

67

Basmul lui Wendy

75

Răpirea copiilor

85

Vasul piraților

95

Întoarcerea acasă

113

ult mai târziu copiii se culcaseră. În seara aceea,

Nana era liberă, așa că baia le-o făcuse doamna Darling, după care le cîntase pînă ce, rînd pe rînd, mînuțele lor se desprinseseră din degetele ei și copiii plutiseră alene spre tărîmurile visului.

Păreau cu toții cuibăriți atît de bine la căldurică, feriți de orice primejdie, încît doamna Darling își luă lucrul și se așeză liniștită lingă foc. În dormitorul copiilor însă era o căldură toropitoare; iar flăcările celor trei lumînări de pe noptieră pîlpăiau tot mai slab, așa că în scurtă vreme lucrul rămase neatins în poala mamei. Doamna Darling își lăsă încetîșor capul în piept. Adormise și ea.

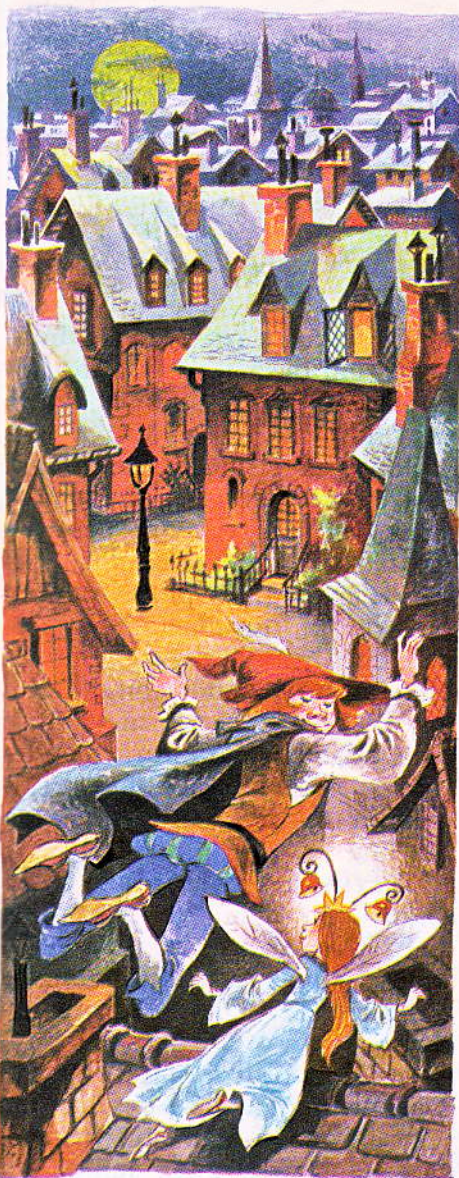
Curînd avu un vis. Se făcea că Țara Nicăierea se afla mult mai aproape decît ar fi trebuit

să fie și că un omuleț cu o înfățișare curioasă ieșise dintre hotarele ei îndreptîndu-se către casa lor.

Poate că visul în sine n-ar fi fost mare lucru, dar tocmai atunci o pală de vînt deschise fereastra și un prichindel pătrunse în odaia copiilor, punînd piciorul pe dușumea. Năpîrstocul era însoțit de o luminiță ciudată, mare cît pumnul unui copil, care începu să zburde prin odaie ca o făptură însuflețită, și pesemne că tot din pricina ei se deșteptă și doamna Darling.

Trezindu-se, stăpîna casei dădu cu ochii de musafirul neașteptat, scoase un țipăt și, în aceeași clipă, ca prin minune, se dumeri că era Peter Pan, spiridușul.

În momentul în care doamna Darling țipă, ușa se deschise pe loc și Nana se năpusti în odaie, ca și cînd ar fi auzit sunînd un

clopoțel. Fusesse liberă toată după-amiază și tocmai se întorsese de la plimbare. Mîrîind, se repezi la omuleț, care, cît ai bate din palme, încălecă sprinten pervazul și sări afară pe fereastră. Doamna Darling strigă din nou, speriată la gîndul că s-ar fi putut să cadă atît de rău, încît să fi rămas mort pe caldarîm. Ieși repede în stradă să vadă ce s-a întîmplat cu el, dar prichindelul ia-l de unde nu-i; ridicînd ochii, nu văzu nimic altceva în bezna nopții — sau poate că i se păru — decît o stea căzătoare.

Întorcîndu-se în odaia copiilor, o zări pe Nana ținînd ceva în gură. Ce bazaconie mai era și aceea? Ia te uită, chiar umbra băiețelului! În clipa în care acesta încălecăse pervazul, Nana se grăbise să închidă fereastra, prea tîrziu însă ca să-l mai poată înhăța. Umbra lui, în schimb, nu apucase să iasă întregă: fereastra se trîntise, rupînd un petic din ea. Doamna Darling se gîndi să-l facă sul și să-l pună bine într-un sertar, pînă va găsi prilejul potrivit să-i povestească totul soțului său.

Prilejul se ivi abia după o săptămînă, pe înserat, într-o vineri.

Seara începuse cît se poate de

pașnic, la fel ca oricare altă seară din timpul săptămînii. Nana pregătise apa pentru baia lui Michael, și după ce-l scăldase îl luase în spinare să-l ducă înapoi la pătuț.

— Nu vreau să mă culc! striga Michael cît îl ținea gura. Nu vreau, n-auzi că nu vreau? Nana, nu e încă nici șase. Au, au, să știi că nu mai vorbesc cu tine, Nana! Lasă-mă, nu înțelegi?

În momentul acela, doamna Darling intră în odaie îmbrăcată într-o rochie albă de seară și, puțin mai apoi, domnul Darling dădu buzna pe ușă cu o cravată boțită în mînă.

— Ce s-a întîmplat, tăticule?

— Ce să se întîmple! țipă el. (Da, da, așa e cum vă spun, țipă cu adevărat!) De cînd mă tot căznesc să-mi fac nodul la cravată și nu pot sau, în orice caz, nu la gît! De făcut pot să-l fac, dar numai în jurul stîlpului de la pat. Acolo, da, am încercat de douăzeci de ori și a mers, dar cînd o pun la gît nu mai merge deloc! Nu vrea, și pace!

Doamna Darling însă nu-și pierdu cumpătul nici chiar la auzul acestor cuvinte.

— Îmi dai voie să încerc și eu, dragă? zise ea, ca și cum

n-ar fi știut că tocmai pentru asta venise domnul Darling.

Cu mîinile ei frumoase îi făcu pe îndelete nodul la cravată, în timp ce copiii, strinși roată în jur, așteptau să vadă cum li se hotărăște soarta. Domnul Darling îi mulțumi nepăsător, ca și cînd supărarea lui s-ar fi potolit ca prin farmec și, după cîteva clipe, îl luă pe Michael în cîrcă și începu să țopăie cu el prin odaie.

Joaca lor încetă în clipa cînd intră pe ușă Nana, care se încurcă, din păcate, printre picioarele domnului Darling, umplîndu-i hainele de păr. Doamna Darling se grăbi, firește, să i le perie, dar soțul ei începu s-o dojenească, spunînd că e o mare greșeală să lași copiii în seama unui ciine să-i dădăască.

— Bine, George, dar Nana e o adevărată comoară!

— O fi, dar pe mine mă neli-niștește faptul că se poartă uneori cu ei de parc-ar fi niște cățeluși.

— Vai, dragă, cum poți spune una ca asta! Dimpotrivă, își dă foarte bine seama că au suflet, sînt convinși!

— Mă cam îndoiesc — rosti domnul Darling gînditor. Dă-mi voie, zău, să mă îndoiesc.

Doamna Darling socoti că venise momentul să-i povestească pățania cu prichindelul. La început, domnul Darling nici nu vru să audă asemenea bazaconii, dar când nevastă-sa îi arătă umbra, rămase și el pe gânduri.

— Nu știu cine ar putea să fie — zise el cercetînd cu atenție umbra — în orice caz, însă, am impresia că e un derbedeu.

Puțin mai apoi, Nana veni să-l doctoricească pe Michael.

Dacă domnul Darling avea o slăbiciune, apoi aceea era ideea fixă că toată viața își luase doctoriile fără a strîmba din nas; prin urmare, văzînd că Michael nu voia cu nici un preț să se atingă de lingura pe care Nana i-o adusese în dinți, se crezu îndreptățit să-l dojenească:

— Ce înseamnă asta, Michael, fii bărbat!

— Nu vreau, nu vreau! se împotriva Michael cu încăpăținare.

Doamna Darling ieși din odaie să-i aducă o ciocolată, dar bărbatu-său, socotind că dădea dovadă de îngăduință față de copii, strigă în urma ei:

— Mamă dragă, nu-l mai răzgiia atîta! Michael, să știi că la vîrsta ta luam orice doctorie fără să crînesc, ba, mai mult

chiar, de fiecare dată nu uitam să spun: „Vă mulțumesc, scumpii mei părinți, pentru că aveți grijă de mine să mă fac sănătos“.

Domnul Darling vorbea cu toată convingerea, și Wendy, care între timp își pusese cămașuța de noapte, încredințată că spunea adevărul, adăugă la rîndul său, vrînd să-i dea curaj lui Michael:

— Tăticule, nu-i așa că doctoria aia pe care o iei dumneata e mult mai rea decît asta?

— O, desigur, mult mai rea! răspunse domnul Darling cu vietejie. Dar, așa rea cum e, aș fi gata s-o iau și acum, în fața ta, Michael, numai ca să-ți dau un exemplu, dacă n-aș fi pierdut din păcate sticlăuța.

— Lasă că știu cu unde e, tăticule! strigă Wendy, îndatoritoare ca întotdeauna. Ți-o aduc îndată.

Și ieși din odaie înainte ca taică-său s-o poată opri.

— John — zise domnul Darling cutremurîndu-se — mă trec fiorii numai cînd mă gîndesc; e doctoria aia îngrozitoare, cleioasă și dulce de te leșină la stomac.

— Lasă că-ți trece imediat, tăticule — îl liniști John vesel.

În aceeași clipă, Wendy se în-

toarse fuguța, cu un pahar în care pusese doza prescrisă din doctorie.

— M-am grăbit să vin cît mai repede — gîfii ea.

— Ai venit chiar prea repede — răspunse taică-său. Întîi Michael! zise el.

— Întîi tata! spuse Michael, care era bănuitor din fire.

— Mă rog, dar să știți că o să mi se facă rău! îi amenință domnul Darling.

— Ei, haide, tăticule, ia-o odată! îl zori John.

— Ține-ți gura, John, se răsti taică-său.

Wendy se uita la el și nu-i venea să creadă:

— Vai, tăticule, și eu care zi-

ceamă că pentru dumneata e un fleac!

— Lasă asta — răspunse el. Vorba e că mi-ai turnat în pahar doctorie cu nemiluita, pe cînd în lingura lui Michael nu-i decît un strop. Și nu e drept, zău, pun capul că nu! Și sînt gata s-o susțin pînă în pînzele albe. Nu e drept, și pace!

— Eu aștept, tată — zise Michael.

— Știu că-ți vine ușor să spui că aștepți. Poftim, și eu aștept.

— Tăticu e un fricos și un papă-lapte.

— Și tu ești un fricos și un papă-lapte.

— Mie nu mi-e frică.

— Nici mie nu mi-e frică.

— Mă rog, atunci n-ai decît să iei doctoria.

— N-ai decît s-o iei și tu.

În clipa aceea, fetiței îi fulgeră prin minte un gînd:

— Ce-ar fi s-o luați amîndoi odată?

— Că bine zici — încuviință domnul Darling. Ești gata, Michael?

Wendy numără „unu, doi, trei” și Michael dădu pe gît doctoria. În schimb, domnul Darling ascunse paharul la spate.

Michael începu să țipe furios,

iar Wendy rosti consternată:

— Vai, tăticule! Mai mare rușinea!

— Ei ce, ce „vai, tăticule“! se încruntă domnul Darling. Și tu ce faci atîta tărăboi, Michael? Am avut toată bunăvoința să iau doctoria, dar... dar... paha-rul a nimerit alături de gură. Știți ceva? spuse el cu un aer îmbietor, văzînd că Nana intrase din nou în baie. Am o idee grozavă. Ce-ar fi să-i facem Nanei o farsă de toată nosti-mada: o să torn frumușel doc-toria în castronașul ei și-o să vedeti cum o s-o mai lăpăie Nana, zicînd că-i lapte!

Într-adevăr, doctoria era de culoarea laptelui; dar copiii, care nu erau chiar atît de muca-liți ca tatăl lor, se uitară la el muștrători în momentul cînd vărsă doctoria în castronașul Nanei.

— O să leșinăm de rîs! zise el cu jumătate de glas.

Copiii nu îndrăzniră totuși să-l dea de gol puțin mai apoi, cînd doamna Darling se în-toarse împreună cu Nana în odaie.

— Nana, ce cățel bun și cu-minte ești tu — o dezmierdă el. Nana, du-te că ți-am pus un pic de lapte în castronaș.

Nana dădu bucuroasă din

coadă, se apropie în grabă de castronaș și începu să lăpăie doctoria. Apoi se uită lung la domnul Darling, dar fără să pară cîtuși de puțin minioasă; se mulțumi doar să-l privească, ațîtînd asupra lui niște ochi mari și înlăcrimați, cum au nu-mai cîinii însuflețiți de simță-minte alese și care ne stîrnesc întotdeauna compătimirea. Pe urmă se tîrî cu coada între pi-cioare în cotlonul ei.

În mijlocul tăcerii apăsătoare ce se lăsase, doamna Darling mirosi castronașul.

— Dar bine, George — zise ea — asta era doctoria ta!

— I-am făcut o farsă — pufni în rîs domnul Darling, în timp ce soția sa căuta să-i liniș-tească pe băieți, iar Wendy o strîngea la piept pe Nana.

— Ei, bravo! izbucni domnul Darling. Răsfaț-o acum! Pe mine nu mă răsfață nimeni în casa asta! Da, da, așa să știți! Eu muncesc ca să cîștig pîinea voastră a tuturor, dar parcă vouă ce vă pasă? Ce rost ar mai avea să mă răsfațați? Da, chiar așa, ce rost ar avea?

— George! se rugă doamna Darling. Nu mai țipa așa, că te aud servitorii!

— N-au decît! răspunse el, fără să se sinchisească. Îmi

place că ne bagi pe toți în aceeași oală. Nana se apropie de el, gudurîndu-se și privindu-l în ochi, rugătoare, dar domnul Darling o alungă cu un gest.

— Degeaba, degeaba! strigă el. Locul tău e în curte și ai să faci bine să-ți iei tălpășița imediat. Am să te pun în lanț!

— George, George! îi suflă doamna Darling. Adu-ți aminte ce ți-am spus despre băiețelul acela.

Aș! Nici prin gând nu-i trecea s-o asculte pe nevastă-sa. Ținea cu tot dinadinsul să le arate că el e cu adevărat stîlpul casei și, văzînd că-și răcește gura de poimană poruncindu-i Nanei să iasă din cotlonul ei, încercă s-o înduplece cu binișorul, după care, înșfăcînd-o zdravăn de grumaz, o tîrî afară din odaie.

Între timp, doamna Darling îi culcase pe copii, care, împotriva obiceiului, erau nespun de cumînți, și le aprinsese luminările de pe noptiere. Nana se auzea lătrînd în curte.

— Latră, săraca — scînci John — fiindcă-i supărată c-a legat-o taticu.

Wendy însă se dovedi mai înțeleaptă:

— Nici vorbă că-i supărată, dar nu latră numai din pricina asta — zise ea, fără să bănu-

iască nici pe departe cele ce aveau să se întîmple puțin mai apoi. Așa latră numai cînd simte vreo primejdie pe aproape.

— Ești sigură, Wendy?

— Bineînțeles!

Doamna Darling tresări înfiorată și se duse să încerce fereastră. Era bine închisă. Se uită apoi afară și văzu cerul spuzit de stele. O teamă nelămurită îi adumbri inima, făcînd-o să ofteze:

— Ah, tare n-aș vrea să mă duc la sindrofie în seara asta!

Pînă și Michael, măcar că era pe jumătate adormit, își dădu seama de tulburarea ei și o întrebă:

— De ce, mămico, crezi că ni s-ar putea întîmpla ceva rău? Doar stăm cu luminările aprinse!

— Nu, puiul mamei, nu vi se poate întîmpla nimic — îl liniști ea.

Se aplecă apoi deasupra fiecărui pătuț în parte, descîntîndu-i împotriva deochiului.

— Mămico — se alintă Michael încolăcindu-i gîtul cu brațele — ce mult te iubesc!

Acestea fură ultimele cuvinte pe care doamna Darling avea să le mai audă din gura lui o bună bucată de vreme de-aici încolo.

oarte curînd după plecarea soților Darling, lumînările ce vegheau la căpătiul odraslelor luminară din plin încăperea cîtva timp. După care, cea de lingă patul fetei începu să clipească mărunț și pe urmă căscă o dată cu poftă și atît de molipsitor, încît celelalte lumînări simțiră și ele nevoia să caște, dar nu mai apucară să închidă gura la loc, fiindcă se stinseră imediat.

De astă dată, însă, în cameră scînteia o altă lumină, de o mie de ori mai puternică, și într-un răstimp nu mai lung decît ne-a trebuit nouă să spunem cele de mai sus, lumina aceea și făcuse ocolul odăii copiilor, cotrobăind prin toate sertarele în căutarea umbrei lui Peter, scotocind și întorcînd pe dos toate buzunarele de la haine. La

drept vorbind nu era chiar o lumină adevărată; scînteia doar pentru că se mișca iute ca fulgerul de colo pînă colo; dacă s-ar fi oprit locului o clipă, ți-ai fi dat seama că de fapt era o zină, micuță numai de-o șchioapă, dar care mai avea încă vreme să crească. Era o fetiță, pe numele ei Tilincuța.

Îndată după sosirea puiului de zină, suflarea steluțelor de pe cer deschise geamul și Peter intră zburînd înăuntru.

— Tilincuțo! o chemă el în șoaptă, după ce se încredință că într-adevăr cîteșitrei copiii dormeau duși. Unde ești, Tilincuțo?

În clipa aceea, zîna se afla într-un ulcior și se simțea atît de bine acolo, încît nu se mai îndura să plece, mai ales că de cînd se afla pe lume nu avusese niciodată parte de un asemenea lăcaș.

— Hai, ieși te rog afară din ulciorul ăla și spune-mi: nu știi cumva unde mi-au ascuns umbra?

Drept răspuns, se auzi un clinchet armonios, ca și când ar fi sunat niște zurgălăi de argint. Mă rog, așa sună graiul zînelor.

Tilincuța îi destăinuie că umbra lui se afla în cutia cea mare: voia să spună în scrin, dar nu știa cum se cheamă mobila cu pricina. Peter tăbări numaidecît asupra sertarelor, răvășindu-le cu amîndouă mîinile și aruncînd pe jos tot ce era înăuntru. Cît ai bate din palme, descoperi umbra pierdută și, nebun de bucurie, nu băgă de seamă că în locul ei o închisese pe Tilincuța în scrin.

Dacă în clipa aceea se va fi gîndit la ceva (deși eu tare mă tem că nu se gîndea niciodată la nimic), atunci de bună seamă chibzuise că, punînd din nou laolaltă umbra și trupul, acestea se vor împreuna de la sine ca două picături de apă. Văzînd însă că lucrurile nu se petreceau tocmai așa, îngheță de spaimă. Încercă apoi să-și lipească umbra cu niște săpun din baie, dar nici așa nu izbuti. Îl trecură toți fiorii și, îngrozit, Peter se așează jos pe podele și începu să plîngă.

Suspinele lui o treziră din somn pe Wendy, care se ridică în capul oaselor. Fetița nu se arătă deloc speriată dînd cu ochii de un necunoscut care șe-

dea jos pe podele, cu obraji scâlțați în lacrimi; dimpotrivă, împlinirea i se părea pe cît de năstrușnică, pe atît de nostimă.

— De ce plîngi, băiețule? întreabă ea politicoasă.

Peter se ridică în picioare și-i făcu o plecăciune de toată frumusețea. Nespus de încîntată, fetița se înclină la rîndul ei, cu toate că se afla în mijlocul patului.

— Cum te cheamă? o întreabă Peter.

— Wendy Moira Angela Darling — răspunse ea. Dar pe tine cum te cheamă?

— Peter Pan.

— Numai atît?

— Da — răspunse el.

— Sărăcuțul de tine! îl com-pătimi Wendy Moira Angela.

— Ce pot să fac! oftă Peter cu glasul înecat de lacrimi.

Fata dori apoi să știe unde locuiește.

— A doua la dreapta — zise Peter — și apoi tot înainte, pînă mîine dimineață.

— Vai, ce adresă caraghioasă!

— Adresă? Cum adică? se miră Peter.

— Vreau să zic — urmă Wendy cu o voce dulce — acolo ți se trimit scrisorile?

— Eu nu primesc scrisori.

— Dar mămica ta primește?

— N-am mamă.

— O, Peter, acum înțeleg de ce plîngeai! spuse fetița și, dîndu-se jos din pat, alergă la el.

— Nu plîngeam fiindcă sînt orfan — răspunse prichindelul indignat. Plîngeam pentru că nu izbutesc să-mi lipesc umbra la

loc. Și pe urmă de unde știi că plîngeam?

— Ți s-a desprins umbra?

— Da.

Abia atunci Wendy văzu zăcînd pe podele umbra lui ponoșită într-un hal fără de hal și simți că i se rupe inima de mila băiețelului.

— O, Doamne! suspină ea, dar nu-și putu stăpîni un zîmbet la gîndul că Peter încercase să-și lipească singur umbra cu săpun. Ce neajutorați mai sînt băieții!

Spre norocul lui, Wendy își dădu seama numaidecît ce are de făcut:

— Trebuie să ți-o cos — spuse ea.

— S-o coși? Cum vine asta? întrebă Peter.

— Ah, vād eu că nu te pricepi la nimic!

— Nu-i adevărat.

— Să vezi ce frumos am să ți-o cos eu acum, băiețelule — zise ea și, luîndu-și cutia de lucru, se apucă să înnădească umbra pe piciorul lui Peter. Să știi c-o să te doară un pic — îi atrase atenția Wendy.

— Nu-i nimic. Doar n-am să plîng pentru o înțepătură — răspunse Peter.

Într-adevăr, prichindelul strînse din dinți și nu zise nici

cîrc. După cîteva clipe, umbra se afla iarăși la locul ei, deși nițeluș cam boțită.

Bucurîndu-se ca un copil, Peter țopăi în culmea fericirii prin odaie. Dar, vai! Uitase prea curînd că fericirea lui se datora de fapt fetiței. Era tot mai convins că-și prinsese singur umbra de picior.

— Ah, ce deștept sînt! chiacoti el. Unde s-a mai pomenit un băiat atît de isteț?

Un moment, Wendy îl privi uluită.

— Lăudărosule! îl mustră ea cu un zîmbet batjocoritor. Va să zică, eu nu te-am ajutat cu nimic?

— Ba m-ai ajutat și tu puțin — zise Peter nepăsător, țopăind mai departe.

— Puțin! se strîmbă ea. Atunci, dacă nu sînt bună la nimic, nu mai am ce căuta aici — adăugă ea și, plină de demnitate, se urcă în pat și-și trase cuvertura peste cap.

Peter Pan porni spre ușă, ca și cînd ar fi vrut să plece, doar, doar o va face să scoată capul afară, dar, văzînd că șiretlicul lui nu prinde, se așeză pe marginea patului și o atinse ușurel cu piciorul.

— Wendy — zise el — nu te mai ascunde, zău. Ce vrei,

Wendy, așa sînt eu: cînd mi se pare c-am făcut o ispravă, îmi vine să strig de bucurie.

Fetița însă tot nu se înduplecă să-și arate fața, deși îl asculta cu urechile ciulite.

— Wendy, Wendy, să știi de la mine, o fată e mult mai iscusită decît douăzeci de băieți la un loc — adăugă el, ca s-o îmbuneze.

Wendy îi aruncă o privire pe sub marginea cuverturii.

— Așa crezi tu, Peter?

— Mai încape vorbă!

— Foarte frumos din partea ta — spuse ea rituos. Uite că mă scol.

Și se așeză lingă el, pe marginea patului. Ba nu se sfii chiar să adauge că, dacă-i făcea plăcere, era gata să-i dea un pupic, dar Peter, nepricepînd despre ce era vorba, întinse mîna, așteptînd.

— Cred că știi ce înseamnă aia un pupic? întrebă ea nedumerită.

— O să știi cînd o să mi-l dai — răspunse el înțepat.

Ca să nu-l supere, fata îi dădu atunci un degetar.

— Și acuma — spuse el — vrei să-ți dau și eu un pupic?

Wendy răspunse făcînd năzuri:

— Dacă ții neapărat...

Totuși nu se lăsă mult rugată și-și apropie fața de a lui. Peter Pan însă se mulțumi doar să-i pună în palmă o ghindă. Fetița își retrase obrazul și-i făgădui cu drăgălășenie că va purta pupicul pe care i-l dăruise atîrnat de lăntșorul de la gît. De unde putea ea să bănuiască ce bine o să-i prindă ghinda pe care o petrecuse pe lăntșor și care ceva mai tîrziu avea să-i salveze viața?

Wendy ținea întotdeauna să arate că știe să se poarte în lume, de aceea socoti de cuvință să-și întrebe oaspetele cîți ani are.

— Nu știu — răspunse Peter stînjnit — dar sînt mult mai tînăr decît ți-ai putea închipui. Știi, Wendy, eu am fugit de acasă chiar în ziua în care m-am născut. Mi-am luat lumea în cap fiindcă l-am auzit pe tata stînd de vorbă cu mama și punînd la cale amîndoi cum și ce anume o să fiu cînd o să mă fac mare. Dar eu nu vreau să cresc mare! izbucni el furios. Vreau să rămîn toată viața un copil, să mă joc și să fac ce-mi place. De aceea am șters-o de acasă și m-am dus în parcul Kensington, unde am trăit o bucată de vreme printre zîne.

Fata se uită la el cu o nețăr-

murită admirație. Peter își închipui că, pesemne, crescuse în ochii ei pentru că fugise de acasă, când, de fapt, ea rămăsese uimită auzind că băiatul ajunsese să pătrundă în lumea zinelor. Începu așadar să-l tragă de limbă punându-i tot felul de întrebări în legătură cu zinele, și Peter Pan îi povesti atunci cum și în ce fel veniseră pe fața pământului.

— Știi, Wendy, când primul copil de pe lume a izbucnit pentru întâia oară în râs, hohotele lui s-au spart în mii de cioburi, care au început să zburde și să sară încolo și înapoi, și din cioburile astea au ieșit zinele. Iată de ce fiecare fetiță sau băiețel ar trebui să aibă zina lui.

— Ar trebui? Dar ce, n-au?

— Nu. Vezi tu, copiii din ziua de astăzi află curînd atîtea și-atîtea lucruri, încît ajung să nu mai creadă în zine, de aceea ori de cîte ori un copil spune: „Nu cred în zine“, undeva în lume o zină se prăbușește jos și moare.

Tot vorbind așa, la un moment dat își dădu seama că n-o mai aude zornăind pe Tilincuța și se întrebă ce se va fi întîmplat cu ea de amuțise.

— Nu înțeleg pe unde-o fi

umblînd fata asta — zise el.

Se ridică de pe pat și începu s-o strige. Wendy simți că-i sare inima din piept de emoție.

— Peter — strigă ea apucîndu-l de mîna — nu cumva e o zină aici, în odaie?

— Ba da. Chiar adineauri era una — zise el puțin îngrijorat. N-o auzi?

Amîndoi ciuliră urechile.

— N-aud nimic altceva decît un clinchet ca de zurgălăi.

— Ei bine, află că asta-i Tilincuța, iar clinchetul acela e graiul zinelor. Acum parc-o aud și eu.

Sunetul ieșea din scrin și Peter se luminează deodată la față.

— Wendy — șopti el zîmbind — să știi c-am închis-o într-un sertar.

Și, fără să mai stea în cumpană, se repezi să-i dea drumul din scrin Tilincuței, care începu să zboare prin odaie, tunînd și fulgerînd minioasă.

— De ce vorbești așa urît? o dojeni Peter. Îmi pare rău, te rog să mă crezi, dar de unde puteam eu să știu că te-ai vîrit în sertar?

Wendy, cu ochii la zină, nici nu mai auzea ce spunea el.

— Peter — strigă ea — de ce oare nu stă puțin locului, ca s-o pot vedea și eu?

— Zînele n-au astîmpăr niciodată — răspunse el.

Wendy apucă totuși să zărească o clipă făptura aceea de basm lăsîndu-se din zbor pe ceasul cu cuc.

— Vai, ce frumoasă e! se minună ea, deși chipul Tilincuței era schimonosit de furie.

— Tilincuțo — îi vorbi Peter cu dulceață în glas — domnișoara zice că ar da nu știu ce să fii zîna ei.

Tilincuța însă îi răspunse cu o obrăznicie.

— Ce spune? întrebă Wendy.

Băiatul se văzu silit să-i talmăcească:

— E cam necuviincioasă. Zice că tu ești o fetiță mare și urîtă și că ea e zîna mea.

Peter încercă totuși s-o îmbuzeze:

— Doar știi foarte bine că nu poți fi zîna mea, Tilincuțo, pentru că eu sînt cavaler și tu ești o doamnă.

Răspunsul Tilincuței cuprindea un singur cuvînt:

— Nătărăule!

Și, cît ai bate din palme, zîna se făcu nevăzută, ascunzîndu-se în baie.

— Ca ea sînt sute și mii — îi explică Peter fetei. Noi am poreclit-o Tilincuța, pentru că toată ziua își face de lucru cu tot felul de tinichele.

Se așezară apoi fiecare în cîte un fotoliu și Wendy începu iar să-l descoasă, punîndu-i mereu alte întrebări:

— Unde stai de fapt?

— Stau cu copiii pierduți.

— Dar ăștia cine mai sînt?

— Păi, copiii care cad din cărucior, cînd dădaca nu bagă de seamă. Dacă nu întreabă nimeni de ei timp de-o săptămînă, sînt trimiși în Țara Nicăierea, ca să nu se cheltuiască prea mult cu ei. Iar eu sînt căpitanul lor.

— Vai, ce nostim trebuie să fie!

— Da — zise vicleanul Peter — numai că ne plictisim fiindcă sîntem prea singuri. Știi, printre noi nu se află nici o făptură ca tine, care să ne țină de urît.

— Cum așa? Nu sînt și fete printre copii?

— Da' de unde! Nu știi că fetele sînt prea istețe ca să cadă din cărucior?

Wendy se simți nespus de măgulită de cuvintele lui.

— Nu poți să-ți închipui ce bine îmi pare că ai o părere atît de bună despre fete. Uite, John, de pildă, nici nu vrea să se uite la ele.

Auzind una ca asta, Peter se ridică și-i dădu un picior lui John, făcîndu-l, dintr-o singură lovitură, să se ducă de-a rostogolul, jos din pat, cu pături cu tot. John însă dormea butuc mai departe, fără să se sinchi-sească, pe podele, așa că Wendy, neavînd încotro, îl lăsă în plata Domnului.

— Știu că ai făcut-o numai din mărinimie — zise ea — așa că poți să-mi dai un pupic.

— Eram sigur c-o să mi-l ceri înapoi — rosti el amărit, pregătindu-se să-i restituie degetarul.

— Vai de mine, nici să nu te gîndești! protestă Wendy, drăgălașă ca întotdeauna. Am vrut să zic un degetar, nu un pupic.

— Da' ăla cum mai e?

— Uite-așa! zise ea sărutîndu-l.

— Hm, nu-i rău deloc! chibzui Peter cu un aer serios. Să-ți dau și eu un degetar?

— Dacă ții neapărat... — răspunse Wendy, fără a-și mai apropia de astă dată obrazul de al său, dar o clipă mai apoi fata dădu un țipăt.

— Ce este, Wendy, ce s-a întâmplat?

— Parcă m-a tras cineva de păr.

— Trebuie să fi fost Tilincuța. N-ai fi crezut că-i chiar atât de zănatică.

Într-adevăr, Tilincuța începuse iar să forfotească de colo pînă colo, săgetînd aerul. Și, Doamne, ce vorbe ieșeau din gura ei!

— Știi ce zice, Wendy? Că așa ai s-o pățești ori de cîte ori am să-ți dau un degetar.

— Dar de ce?

— De ce, Tilincuțo?

— Nătărăule!

Peter nu putu cu nici un chip să priceapă de ce, în schimb Wendy se dumeri numaidecît. De aceea se arătă puțin dezamăgită, cînd Peter Pan îi mărturisise că venise la fereastra odăii lor nu ca s-o privească pe ea, ci ca să asculte povești.

— Vezi tu, mie nu mi-a spus nimeni pînă acum vreo poveste și nici unul dintre copiii pierduți nu știe povești.

— Bine, dar cum se poate așa ceva? se minună Wendy. E îngrozitor!

— Tu știi — o întrebă Peter — de ce își fac rîndunelele cuib sub streșina caselor? Ca să asculte povești. Ah, Wendy, cînd

m-am apropiat de fereastră să trag cu urechea, mămica ta tocmai îți spunea o poveste atît de frumoasă!

— Ce poveste?

— Cu un prinț care nu putea să dea de urma domniței cu conduri de sticlă.

— Peter — rosti Wendy tulburată — era povestea Cenușăresei. Știi că pînă la urmă prințul a reușit s-o găsească și au trăit amîndoi fericiți pînă la adînci bătrînețe?

Peter fu cuprins de o bucurie atît de năprasnică, încît sări deodată în picioare de pe podeaua pe care stătuseră amîndoi așezați pînă atunci și se repezi într-un suflet la fereastră.

— Unde te duci? strigă fata cu o strîngere de inimă.

— Mă duc să le spun băieților.

— Nu pleca, Peter! îl rugă Wendy. Mai știi și alte povești; o sumedenie.

Auzind asta, Peter se întoarse, privind-o cu niște ochi mari în care strălucea o curiozitate atît de nesățioasă, încît fata ar fi avut tot dreptul să fie înfricoșată. Wendy însă nu se sperta atît de ușor.

— Nici nu-ți închipui ce de povești aș putea să le spun băieților! stăruia ea.

Atunci Peter o apucă de mînă și începu s-o tragă după el spre fereastră.

— Dă-mi drumul! îi porunci ea.

— Hai, Wendy, vino cu mine să le spui băieților povești!

Invitația era cît se poate de îmbietoare, nici vorbă, totuși Wendy făcu nazuri.

— Vai de mine, dar nu pot! Gîndește-te ce-o să zică mama! Și pe urmă nici măcar nu știu să zbor.

— Lasă că-ți arăt eu.

— Să zbor! Nici nu pot să-mi închipui o asemenea minunăție!

— Am să te învăț eu cum să sari în spinarea vîntului, și pe urmă, cît ai bate din palme, am și luat-o din loc!

— O! suspină fata în culmea fericirii.

— Uite ce e, Wendy: în loc să dormi în pătuțul ăla prăpădit, nu crezi c-ar fi mai frumos să zbori cu mine prin lume și să le povestești stelelor tot felul de lucruri care mai de care mai năstrușnice?

— O!

— Și nu uita că mai sînt și sirenele.

— Sirenele? Femeile acelea cu coadă?

— Oho, și încă ce coadă!

— Ce n-aș da să văd și eu o sirenă! strigă Wendy.

— Și pe urmă, Wendy — zise Peter șiret — ai putea să ne învești seara, la culcare, ca să nu ne fie frig peste noapte.

— O-o!

— N-avem pe nimeni care să ne învească la culcare.

— O-o-o! zise ea, îmbrățișîndu-l.

— Ai mai putea apoi să ne cîrpești hainele și să ne faci buzunare. Știi că nici unul din noi n-are buzunare la haine?

Mai putea oare biata fată să se împotrivească ispitei?

— Minunat! se bucură ea. Peter, n-ai vrea să-i înveți și pe frățiorii mei să zboare?

— Dacă ții tu... — încuviință el, dînd din umeri.

Wendy se repezi la John și la Michael și începu să-i zgîlție.

— Treziți-vă! strigă ea. Hai, c-a venit Peter Pan să ne învețe să zburăm!

John se frecă la ochi.

— Stai că mă dau jos acum din pat — mormăi el (fără să știe că de fapt nu mai era de mult în pat). Ce-i asta? se dezmetici el. Văd că m-am și sculat!

Între timp se trezise și Michael. Peter le făcu semn să tacă. Cîteva clipe, nimeni nu

spuse nici pîs. În sfîrșit, prichindelul socoti că sosise vremea să-și ia zborul. Dar nu, stați! Iar se întîmplase ceva. Nana, care în seara aceea urlase a jale tot timpul, amuțise tocmai atunci. Și tocmai faptul acesta le dădu de gîndit.

— Stingeți lumina! Ascundeți-vă repede! strigă John, luînd comanda detașamentului, ceea ce de altfel nu avea să se întîmple decît o singură dată de-a lungul peripețiilor pe care vi le înfățișăm aici.

Așadar, în momentul în care Liza intră înăuntru ținînd-o în brațe pe Nana, odaia copiilor era cufundată ca de obicei în întuneric și nimic nu părea să arate că s-ar fi petrecut ceva neobișnuit. Ai fi jurat că cei trei drăcușori împielîtați dormeau ca niște îngerași, răsufliînd liniștiți în somn. De fapt, copiii stăteau la pîndă după perdelele paturilor și se prefăceau doar că răsufală adînc.

Liza era furioasă pentru că bănuielile fără rost ale Nanei o pusese ră pe drumuri tocmai cînd frămînta de zor cozonacii în bucătărie. Ba, încă îi rămăsese și o stafidă lipită de obraz. Bucătăreasa chibzuise că cel mai cuminte lucru ar fi s-o liniștească pe Nana, urcîndu-se

cu ea o clipă în odaia copiilor, bineînțeles fără s-o scape din ochi.

— Ei, vezi că ți s-a năzărit, potaie? o luă ea la rost, fără să-i pese că Nana și așa era destul de oropsită. N-au pățit nimic îngerașii. Dorm duși, mititeii, în pătucurile lor. I-auzi numai ce liniștit răsuflă!

Nana, care știa foarte bine ce-nseamnă răsuflarea asta, dădu să se smucească din brațele bucătăresei. Dar Liza pas să priceapă ceva!

— Haide, haide, potolește-te, javră — o muștrului ea, scoțînd-o din odaie. Bagă de seamă, dacă te mai aud lătrînd, mă duc să-i chem pe conașu și pe conîța de la sindrofie, și-atunci ai să vezi tu ce papară o să capeți de la stăpînu-tău!

Biata cățelușă fu iarăși legată în lanț. Credeți cumva că Nana s-a astîmpărat în sfîrșit? Da' de unde! N-avea decît Liza să-i cheme pe stăpîni de la sindrofie! Nana nici nu dorea altceva. Din păcate însă, Liza se întoarse la cozonacii ei și Nana smuci întruna de lanț, pînă ce izbuti în cele din urmă să-l rupă. O clipă mai tîrziu dădu buzna în sufrageria casei de la numărul 27 și ridică etichetele din față în chipul cel mai grăitor cu

putință, așa cum făcea de obicei cînd avea ceva de spus. Domnul și doamna Darling își dădură seama numaidecît că se întimplă un lucru neobișnuit în odaia copiilor și, fără să-și mai ia rămas bun de la gazde, ieșiră fuga în stradă.

Pînă una-alta însă, trecuseră zece minute de cînd drăcușorii cei mici se ascuseseră după perdele, prefăcîndu-se că dorm buștean; și cite nu putea face Peter Pan în zece minute?

Să vedem acum ce se întîmplase între timp în odaia copiilor.

— Liniște și pace — îi înștiințase John, ieșind din ascunzătoare. Ascultă, mă, Peter, spune drept, știi să zbori?

Fără să-și mai dea osteneala să-i răspundă, Peter începu să zboare prin încăpere, ducînd cu el și polița de pe cămin.

— Phii, strașnic! se minună John și Michael.

— Vai, ce drăguț! exclamă Wendy.

— Da, sînt tare drăguț. Sînt drăguț foc, nu-i așa? se mîndri Peter, uitînd din nou cum trebuie să se poarte în lume.

Părea o treabă atît de lesnicioasă, încît băieții, entuziasmați, încercară la rîndul lor să-și ia zborul, întîi de pe po-

dea, și mai apoi de pe pat. Dar în loc să se înalțe, de fiecare dată cădeau pe brînci.

— Ia ascultă, mă, cum reușești tu să faci drăcovenia asta? întrebă John, frecîndu-se la genunchi.

— Nimic mai ușor: te gîndești la niște lucruri înălțătoare, și deodată simți cum te ridici în văzduh — îl lămuri Peter.

Și le mai arată încă o dată.

— Mă, da' grozav te mai pricepi tu la șmecheriile astea —

zise John. N-ai vrea să mai faci o dată așa cum ai făcut, dar mai pe îndelete?

Peter repetă de câteva ori încercarea, și mai încet, și mai repede.

— Acum am prins și eu șmecheria! se bucură John, dar își

dădu seama numaidecît că se înșelase.

Nici unul din ei nu izbuti să se ridice nici măcar de-un lat de palmă. De bună seamă, Peter își bătuse joc de ei; se știe doar că nimeni nu poate zbura pînă ce nu presară cineva peste el

puțin praf descîntat. În cele din urmă însă, Peter Pan suflă peste ei niște praf de pe aripile zînelor și minunea se înfăptui.

— Ei, acum mișcați puțin din umeri, uite, cam așa — îi povățui el — și dați-vă drumul!

Copiii stăteau în picioare pe

pătuțurile lor, gata pentru marea încercare. Luându-și inima-n dinți, Michael își dădu drumul cel dintii. În aceeași clipă se simți plutind prin aer de la un capăt la celălalt al odăii.

— Ați văzut c-am reușit? strigă el din mijlocul încăperii.

John își dădu drumul la rîndul său și se ciocni de Wendy în dreptul ușii de la baie.

— Vai, ce frumos!

— Phiii, formidabil!

— Uitați-vă la mine!

— Și la mine!

— Și la mine!

Și începură să dea tîrcoale, ca fulgul de ușori, cînd mai sus, cînd mai jos, de jur împrejurul camerei.

— Mă simt în al nouălea cer! exclamă Wendy.

— Ia ascultați, măi! strigă John. Ce-ar fi s-o luăm din loc?

Michael era gata: abia aștepta să vadă cam cît timp i-ar trebui ca să străbată un miliard de kilometri. Dar Wendy mai șovăia încă.

— O să vedem sirenele! căuta s-o ispitească Peter.

— O-o!

— Nu mai vorbesc de pirați.

— Pirați! strigă John, luîndu-și din cui pălăria de zile mari. Păi, atunci ce mai, hai să pornim numaidecît!

Chiar în momentul acela părinții lor ieșeau în goană, urmați de Nana, din casa cu numărul 27. Alergară citeșitrei în mijlocul străzii, ca să arunce o privire spre fereastra odăii copiilor. Nimic de zis, era închisă, așa cum o lăsaseră, numai că înăuntru strălucea o lumină puternică și prin perdele se zăreau trei copilași în cămășute de noapte, care se învîrteau de colo pînă colo prin cameră, dar nu pe podea, ci prin aer. Ba, mai mult chiar: nu erau numai trei copilași, ci patru!

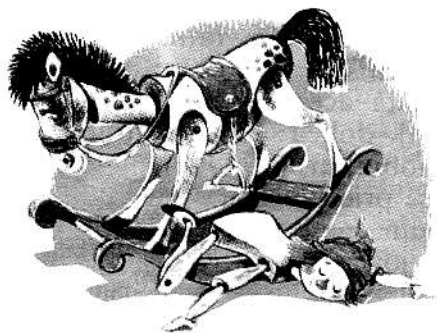
Tremurînd de spaimă, deschisera năucii ușa de la intrare. Domnul Darling vru să urce scările în goană, dar doamna Darling îi făcu semn să meargă în vîrfurile picioarelor. Ce credeți? Vor ajunge oare la timp în odaia copiilor? Dacă da, atunci o să fie fericiți cu toții, iar noi vom răsufla ușurați, dar n-o să mai fie mare lucru de povestit. Și probabil că ar fi ajuns la timp în odaie, dacă stelele n-ar fi stat la rîndul lor cu ochii ațintiți asupra ei. Așa că vom avea prilejul să aflăm cum încă o dată stelele deschisera fereastra dintr-o suflare, și cum mai apoi o steluță — cea mai mică dintre toate — strigă din răspun-
teri:

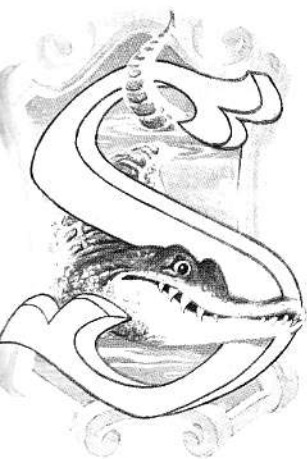
— Păzea, Peter!

Și astfel Peter prinse de veste că nu mai aveau nici o clipă de pierdut.

— Haideți! le porunci el și-și luă pe loc zborul, înălțându-se în văzduhul întunecat.

O clipă mai târziu, John, Michael și Wendy porniră după el. În momentul acela, domnul și doamna Darling, însoțiți de Nana, dădură buzna în odaie. Prea târziu însă. Păsărelele zburaseră din cuib.

igur, cum
fusesse pre-
simțită în-
toarcerea

Peter, Țara Nicăierea se trezise din nou la viață. Copilașii pierduți ieșiseră afară pentru a-și întâmpina căpitanul. Erau șase cu toții, dacă socotim că gemenii nu puteau fi decât cel puțin doi. Și acum să ne prefacem că ne tupilăm aici, printre trestii de zahăr, ca să-i privim cum se strecoară în șir, unul după altul.

Primul trece Piuilă, despre care, dacă nu putem spune că era cel mai puțin viteaz, trebuie totuși să accentuăm că era cel mai nefericit din toată această ceată de voinici. Al doilea e Ronțăilă, vesel și zglobiu, urmat de Flușturilă, care se pricepe să meșterească fluieră din crenguțe de copac și care joacă apoi după cum își cîntă singur. Fluș-

turilă e fără doar și poate cel mai încrezut dintre băieți. Își închipuie bunăoară că mai ține minte tot ce i s-a întâmplat înainte de a se fi rătăcit, toate obiceiurile și datinile de atunci, din care cauză umblă tot timpul cu nasul pe sus. Al patrulea e Cîrlionț; ăsta-i dracul gol. La urmă de tot vin gemenii, pe care nu vi-i putem prezenta, de teamă să nu-i încurcăm.

Băieții se afundă în beznă, și după o bucată de vreme — nu prea îndelungată, pentru că pe insulă lucrurile se petrec foarte repede — vin pe urmele lor pirații. Înainte de a da cu ochii de ei, vom avea parte să-i auzim cîntînd ca de obicei imnul lor ce-ți îngheață sîngele în vine:

Umblăm — iu-hu! — toți laolaltă,
Că sîntem crunți, așa se spune;
De-o fi vreun glonț să ne despartă
Ne-om întîlni pe ceea lume.

Primul care iese la iveală, pășind la oarecare distanță de ceilalți și lipindu-și când și când urechea de pământ ca să asculte, este cercetașul cetei, chipешul italian Cecco. Brațele-i puternice sînt goale, iar galbenii pe care-i poartă atîrnați de urechi ca niște cercei îi iau ochii. Negrul uriaș din spatele lui a schimbat pe rînd nenumărate porecle, de cînd și-a părăsit numele lui adevărat, cu care mamele oacheșe își mai sperie și astăzi copiii pe țarmurile lui Guadjo-Mo. Iată-l apoi pe domnul Scăfîrlie și, în urma acestuia, pe Ferestruică; și pe nostromul irlandez Pîrjol, și pe Gălușcă, și pe mulți alții încă, toți tîlhari temuți, căroră de ani de zile le-a mers vestea prin marea Caraibelor.

În mijlocul lor se află giuvăerul cel mai întunecat și mai înfiorător al acestei cete, Joe Cîrlig, care șade tolănit într-un fel de caleașcă cioplită din topor și trasă de cîțiva oameni de-ai lui. În locul mîinii drepte are un cîrlig de fier cu care din cînd în cînd îi îndeamnă să grăbească pasul. Negru la suflet cum e, îi tratează ca pe niște cîini, le vorbește ca unor cîini, și tot ca niște cîini ascultă și ei de poruncile lui. Chipul său, altmin-

teri plin de bărbăție, e galben-vînat și încremenit ca al unui mort, și toată înfățișarea lui te bagă în răcori din pricina zulufilor lungi ce-i încadrează obrazul și care, de departe, seamănă cu niște lumînări negre.

În urma piraților, strecurîndu-se tiptil pe potecă, cu gînduri războinice, vin pieile-roșii. Sînt înarmați cu securi și cuțite, și trupurile lor goale strălucesc de vopsele și unsori. În fruntea lor merge în patru labe o hui-dumă care poartă numele de Uriașul Labă-de-Panteră. La urmă de tot, adică în locul cel mai primejdios, pășește semeață Crin Sălbatic, prințesă de neam mare. Priviți-i numai ce ușor calcă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, peste crengile căzute pe jos.

Pieile-roșii se mistuie ca niște umbre, așa cum au venit, și peste cîtva timp în locul lor sosesec Lighioanele, alcătuiind un imens alai bălțat: lei, tigri, urși și o sumedenie de sălbăticiuni mai mici, care de obicei fug din calea lor; dar aici, pe insula aceasta fericită, toate jîvinele, și mai ales cele mîncătoare de oameni, se înțeleg de minune. În noaptea asta, tuturor le atîrnă limba de un cot: sînt flămînde.

După ce s-au perindat toate

lighioanele, se strecoară și ultima nălucă, un crocodil mare cit toate zilele. O să vedem noi îndată pe cine caută dumnealui.

Crocodilul trece la rîndul său, pentru ca, peste puțin, în locul lui să se ivească iarăși

băieții, deoarece alaiul trebuie să se desfășoare la nesfârșit, pînă în momentul cînd unul dintre grupuri se oprește sau schimbă pasul, încetinindu-l ori iuțindu-l. Atunci veți vedea cum într-o clipă se poticnesc

unul de altul și vin claie peste grămadă.

Băieții fură primii care ieșiră din acest cerc vicios, trîntindu-se jos, pe pajiștea înverzită, în apropiere de ascunzătoarea lor, săpată sub pămînt.

— De ce nu mai vine odată Peter! oftară cu toții, cu o înfiorare de teamă în glas.

— Numai mie nu mi-e frică de pirați — se lăudă Flușturilă cu niște ifose care nu prea erau pe placul celorlalți. Pare-se că auzise totuși undeva departe un zgomot care îl cam neliniștea, pentru că se grăbi să adauge numaidecît: Dar ce n-aș da să se întoarcă mai repede și să ne spună și nouă dacă a mai aflat ceva despre pățaniile Cenușăresei.

În timp ce schimbau aceste cuvinte, le veni la ureche un sunet abia deslușit din depărtare. Sînt sigur că nici voi, nici eu, nici vreo altă ființă, afară doar de sălbăticiunile codrului, n-ar fi auzit nimic. Ei însă auziră. Și ceea ce auziră era un cîntec fioros:

O, dulce viață de pirat!
Pe steag — o hîrcă și un os,
Un ceas voios, pe urmă ștreangul.
Lu-hu! Dar cît e de frumos!

În clipa aceea ai fi putut să-i

cauți mult și bine pe copilașii pierduți, care dispăruseră ca prin farmec. Unde erau? Parcă intraseră în pămînt. Iepuri să fi fost și tot n-ar fi putut s-o ia atît de repede la sănătoasa.

Am să vă spun eu unde erau. În afară de Ronțăilă, care o zbughise ca fulgerul din loc, pornind în recunoaștere, ceilalți se ascuseseră de mult în adăpostul lor subpămîntean — un lăcaș fără doar și poate încîntător, pe care în curînd vom avea prilejul să-l cercetăm mai îndeaproape. Dar cum pătrunseseră înăuntru? Pentru că, la drept vorbind, nu se vedea nici o intrare, nici măcar vreun tufiș care, dat la o parte, ar fi descoperit gura vreunei peșteri. Uitați-vă însă cu luare-aminte și veți observa că în preajma locului cu pricina sînt șapte copaci mari; în trunchiul fiecăruia dintre ei se află cîte o scorbură destul de încăpătoare ca să poată intra un băiețel înăuntru. Iată, așadar, cele șapte intrări ale lăcașului subpămîntean, pe care de luni de zile se străduia în zadar să-l descopere Cîrlig.

În timp ce pirații se apropiau, ochiul ager al lui Scăfîrlie îl zări pe Ronțăilă afundîndu-se în pădure. Cît ai bate din palme, Scăfîrlie scoase din toc

pistolul lui scînteietor. În aceeași clipă însă, o gheară de fier îl înhăță de umăr.

— Dă-mi drumul, șefule! strigă el, zvîrcolindu-se.

Și acum vom avea în sfîrșit prilejul să auzim glasul lui Cîrlig — un glas mohorit ca funinginea.

— Întîi pune pistolul la loc — rosti amenințător glasul.

— Bine, dar era unul dintre puștani aceia pe care-i dușmănești de moarte. Puteam să-l culc la pămînt cu un singur plumb.

— Cred, dar nu te gîndești că, într-o secundă, detunătura ne-ar fi adus, buluc pe cap, pieile-roșii ale prințesei Crin Sălbatic? Ori poate că ai chef să fii scalpat?

— Să dau fuga după el, șefule, și să-l pun pe John-Tirbușon să-l gîdile nițeluș? întrebă Pîrjol, fire duioasă.

Pîrjol avea darul de a scorni tot felul de porecle hazlii pentru orișice lucru, așa, de pildă, botezase cuțitul pe care-l purta veșnic asupra lui cu numele de John-Tirbușon, deoarece obișnuia să-l răsucescă în rană.

— John-Tirbușon al meu lucrează pe tăcute — îi aminti el lui Cîrlig.

— N-a sosit încă momentul,

măi Pîrjol — spuse Cîrlig cu vocea lui mohorîtă. Voi n-ați văzut decît pe unul dintre ei, și eu vreau să le vin de hac la toți șapte. Duceți-vă care-ncotro și căutați-i.

Pirații se făcură nevăzuți printre copaci și, peste o clipă, căpitanul lor rămase singur cu Pîrjol.

— Întîi și-ntîi aș vrea să-l prind pe șeful lor, Peter Pan! zise Cîrlig, în glasul căruia mocnea o ură cumplită. El mi-a retezat brațul. Și căpitanul își învîrte amenințător prin aer cîrligul. De mult aștept să-i string mîna cu drăcia asta! Îl fac harcea-parcea, pe cuvîntul meu!

— Și totuși — zise Pîrjol — te-am auzit adeseori spunînd că drăcia asta e mai iscusită decît douăzeci de mîini la un loc, atunci cînd te scarpini în cap sau cînd e vorba de făcut mai știu eu ce alte treburi de-alde astea gospodărești.

— Adevărat — răspunse căpitanul. Să fi fost mamă, mi-aș fi dorit să am numai copii cu cîrlige în loc de brațe — adăugă el, uitîndu-se cu mîndrie la mîna de fier și cu dispreț la cea-laltă. Apoi se încruntă iar. Peter — zise el, cutremurîndu-se tot — a aruncat brațul meu unei huidume de crocodil care

tocmai se nimerise să treacă prin partea locului.

— Da, da — întări Pîrjol — am băgat de seamă că ți se face părul măciucă numai cînd zărești un crocodil.

— Nu orice crocodil — îl corectă Cîrlig — ci numai huiduma aceea de care-ți spuneam. Pe urmă adăugă în șoaptă: A mîncat cu atîta poftă brațul meu, încît de atunci se ține mereu după mine, oriunde m-aș duce, pe mare ca și pe uscat. Își linge buzele, abia așteptînd să înfulece și ce-a mai rămas din trupul meu.

— Într-un fel — își dădu cu părerea Pîrjol — ai putea s-o iei ca un compliment.

— N-am ce face cu asemenea complimente! se răsti țîfnos la el Cîrlig. Aș vrea să pun mîna pe Peter Pan, din pricina căruia lighioana a prins gustul cîrnii mele.

Se așeză pe o ciupercă mare și vorbi mai departe, cu o înfiorare în glas:

— Măi Pîrjol — i se destăinuie el cu vocea înecată de emoție — huiduma asta m-ar fi îmbucut de mult, dacă, spre norocul meu, n-ar fi înghițit un ceasornic, care face tot timpul tic-tac în pîntecul ei, așa că nu apucă niciodată să ajungă la

mine, deoarece aud de departe ceasul ticăind și-mi iau picioarele la spinare.

Și Cîrlig începu a rîde cu un glas ce părea să iasă dintr-un butoi.

— Numai că într-o bună zi — spuse Pîrjol — ceasul n-o să mai poată să mai ticăie și atunci tot o să te-nhațe.

Cîrlig își umezi buzele uscate.

— Așa e — recunosc el — asta-i teama care mă roade cel mai mult.

Din clipa în care se așezase să se odihnească, căpitanul se simțise cuprins de o căldură ciudată.

— Măi Pîrjol — zise el — scaunul ăsta e încins, și sări în sus. Ține-mă, Doamne, c-am luat foc!

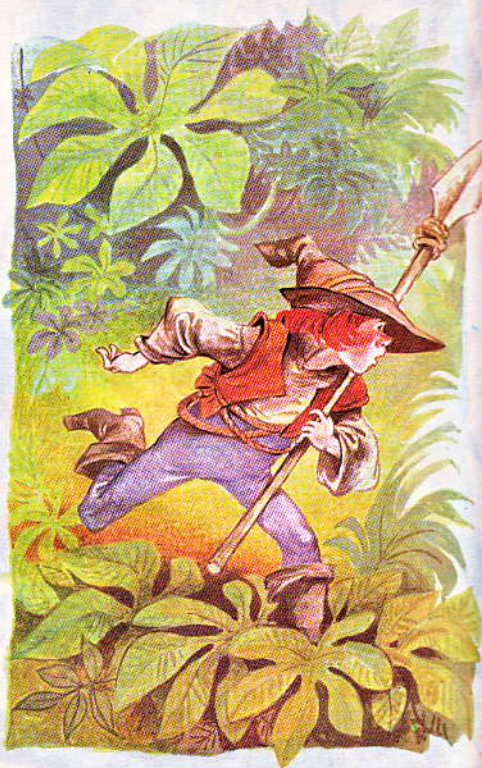
Îndată se apucară amîndoi să cerceteze îndeaproape ciuperca pe care se așezaseră. Era mare și zdravănă, așa cum n-ai fi găsit nicăieri pe continent; se căzniră s-o smulgă și rămaseră cu ea în mîină, fiindcă n-avea rădăcini. Dar, ceea ce era și mai ciudat, din gaura făcută se înălța o trîmbă de fum. Pirații schimbară între ei o privire cu tîlc.

— Un horn! strigară amîndoi într-un glas.

Într-adevăr, fără să vrea, des-

coperiseră hornul tainței subterane. Băieții aveau obiceiul să-l astupe cu o ciupercă, ori de cîte ori bănuiau că se află niscaiva dușmani prin preajmă.

Dar iată că odată cu fumul răzbătură pînă la ei și niște glasuri de copii. Prichindeii se simțeau la adăpost de orice primejdie în ascunzătoarea lor și se așezaseră la taifas, flecărind fără nici o grijă. Pirații traseră

cu urechea, rînjind fioros, și după cîteva minute puseră la loc ciuperca. Uitîndu-se în jurul lor, observară scorburile celor șapte copaci.

— Ai auzit? Parcă spuneau că Peter Pan e plecat de acasă! șopti Pîrjol, jucîndu-se nerăbdător cu John-Tirbușon.

Cîrlig încuviință din cap. Rămase apoi o bucată de vreme pe gînduri și, în cele din urmă, un zîmbet crunt, atît de crunt că-ți îngheța sîngele în vine, îi lumină fața neagră ca fundul ceaunului. Asta și aștepta Pîrjol.

— Hai, șefule, spune-mi și mie ce-ai pus la cale! strigă el stînd ca pe ghimpi.

— Să ne întoarcem pe corabie — rosti agale Cîrlig, vorbind printre dinți — și să facem un tort de toată frumusețea, uite-atîta de mare, nici prea subțire, nici prea gros, cu glazură de fistic. Aici, dedesubt, nu poate să fie decît o singură încăpere, deoarece văd că nu există decît un singur coș. Toantele astea de cîrțițe, cu capul lor sec, au socotit că trebuie să aibă fiecare cîte o ușă. Așa e, dacă n-au mamă ca să-i învețe. O să lăsăm tortul undeva pe mal, în dreptul Lagunei Sirenelor. Băieții, după cîte știu, vin adesea să înoate aici, hîrjîndu-se cu sirenele. Au să găsească tortul și ai să vezi cum au să tabere pe el să-l mănînce, de vreme ce, fiind singuri pe lume, n-are cine să le spună că nu e bine să te ghiftuiești cu tort, mai ales cînd e moale și cu cremă multă, fiindcă s-ar putea să le cadă greu la stomac. Aici, Cîrlig izbucni într-un hohot de rîs. Aha! Au să crape!

Pirjol îl asculta cu gura căscată, sorbindu-i fiecare cuvînt.

— E într-adevăr cel mai perfid, dar și cel mai iscusit vicleșug de care mi-a fost dat să aud vreodată! strigă el.

De bucurie începură amîndoi să țopăie și să cînte:

Pe-aici, cuvîntul meu e lege,
De frică, toți se fac covrig.
Din voi, doar praful s-ar alege
De ați da mîna cu Cîrlig!

Nu mai apucară să termine însă cîntecul, pentru că la un moment dat se auzi un zvon care-i făcu să amuțească. Era un zvon slab de tot, mai slab chiar decît foșnetul unei frunze ce cade, dar care, pe măsură ce se apropia, se auzea tot mai deslucit: „Tic-tac, tic-tac, tic-tac“.

Cîrlig încremeni deodată, înfiorat, cu un picior în aer.

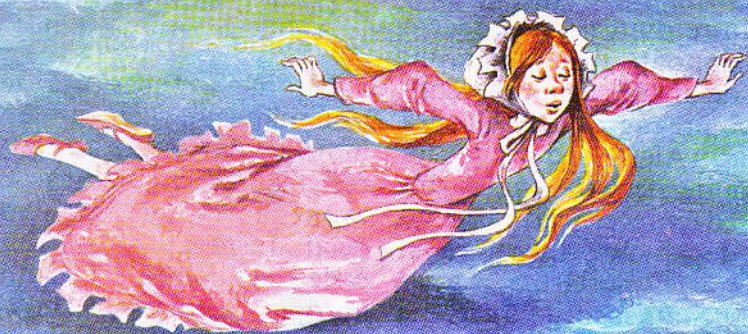
— Huiduma! se cutremură el, simțind cum i se taie răsufarea.

Și, fără altă vorbă, o zbughi din loc, urmat de nostrom.

Nu se înșelaseră: era într-adevăr crocodilul. O luase înaintea pieilor-roșii, care plecaseră în urmărirea celorlalți pirați, și, zărindu-l pe Cîrlig, se luă după el, mișcîndu-și coada șerpește.

Băieții ieșiră iarăși afară, dar peripețiile nopții nu se sfîrșiseră încă, deoarece peste o clipă Ronțailă se repezi gîfîind în mijlocul lor, urmărit de o haită de lupi. Fiarele alergau cu limba scoasă de un cot, urlînd de ți se făcea părul măciucă.

— Ajutor! Ajutor! strigă Ronțailă și se prăbuși la pămînt.

— Ce ne facem, băieți? Ce ne facem?

— Peter ce-ar face în locul nostru? se întrebară copiii. Și tot ei își răspunseră într-un glas: Peter s-ar îndoi din șale și s-ar uita la ei printre picioare. Să facem și noi ce-ar face Peter, dac-ar fi aici.

Era mijlocul cel mai dibaci de a ține piept lupilor și care, după cîte știau, nu dădea greș aproape niciodată, așa că toți băieții se îndoiră din șale numaidecît, uitîndu-se la ei cu capul în jos. Îndrăzneala lor fu încununată de izbîndă, pentru

că, în clipa în care-i văzură înaintînd spre ele în poziția aceasta înfricoșătoare, jivinele o luară la goană cu coada între picioare.

Ronțailă se încumetă în sfîrșit să se ridice de jos și-și aținti privirea în depărtare ca și cînd — cel puțin așa crezură băieții — ar mai fi zărit încă lupii. Ronțailă însă zărise cu totul altceva.

— Am văzut ceva minunat! strigă el, în timp ce puștimea se strîngea curioasă în jurul lui. O pasăre mare, albă. Uite-o că zboară spre noi.

— Ce fel de pasăre o fi aia?

— Nu știu — răspunse Ronțailă cuprins de spaimă — dar pare moartă de oboseală și o aud cum îngînă mereu: „Biata Wendy“.

— „Biata Wendy“?

— Parc-am auzit cîndva — sări cu gura Flușturilă — de un soi de păsări care, dacă nu mă-nșel, se cheamă Wendy.

— Uite-o că vine spre noi! strigă Cîrlionț, arătînd-o cu mîna în înaltul cerului.

Wendy ajunsese aproape deasupra capului lor și acum o puteau auzi și copiii deslușit cum se tînguia. Și mai limpede însă se auzi glasul ascuțit al Tilincuței.

— Noroc bun, Tilincuțo! o întîmpinără băieții, nespus de mirați.

Zîna le răspunse pe loc:

— Peter vă roagă să trageți în ea și s-o doborîți.

— Foarte bine, s-o doborîm dacă așa vrea Peter! strigară puștii încrezători. Fuga, băieți, aduceți arcurile și săgețile!

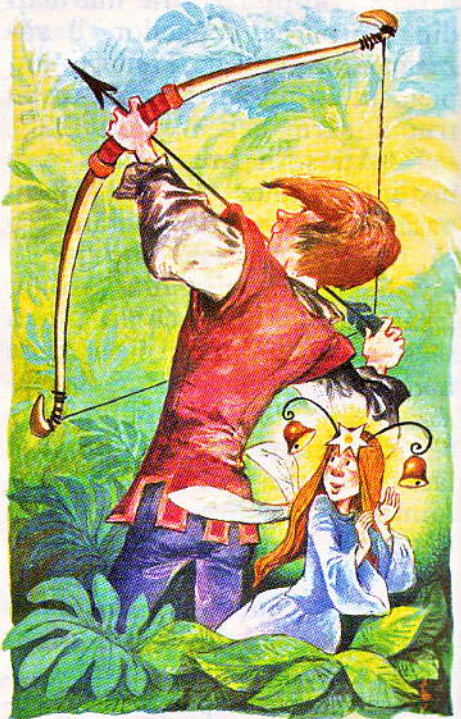
Toți, în afară de Piuilă, se grăbiră să intre în scorburile pentru a coborî în ascunzătoare. Piuilă însă își luase arcul și săgețile cu el, și, văzîndu-l înarmat, Tilincuța își frecă mîinile veselă.

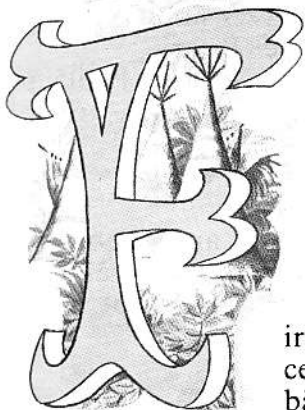
— Repede, Piuilă, repede! țipă ea. Să vezi numai ce încîntat o să fie Peter!

Tulburat la culme, Piuilă potrivea săgeata, încordă arcul și ochi.

— Dă-te la o parte, Tilincuțo! strigă el.

O clipă mai apoi slobozi săgeata și Wendy se prăbuși la pămînt, lovită în piept.

irește, când
ceilalți
băieți sări-
ră înarmați

din scorburile copacilor, îl vă-
zură pe nerodul de Piuilă ținând
piciorul cu un aer triumfător pe
trupul sărmanei Wendy.

— Ați sosit prea târziu — îi
înștiință el fălos. Am doborât eu
pasărea. Să vedeți ce încântat o
să fie Peter!

Tilincuța îi strigă din văzduh:
„Nătăreule!“ și plecă în grabă
să se-ascundă. Copiii însă nu se
mai sinchiseau de ea. Se strîn-
seră în jurul fetei, și, în timp
ce-o priveau, asupra pădurii se
lăsă o tăcere de moarte. Dacă
inima micuței Wendy ar mai fi
bătut, ar fi putut s-o audă cu
toții.

Flușturilă deschise cel dintâi
gura:

— De unde ați scos voi că e
pasăre? rosti el speriat. Mai cu-

rînd aș zice că-i o doamnă.

— O doamnă? murmură Pi-
uilă și începu să tremure ca
varga.

— Da! Și noi am omorât-o
— adăugă Ronțailă cu glas ră-
gușit.

Își scoaseră cu toții șepcuțele
din cap.

— Acum înțeleg — își dădu
cu părerea Cîrlionț. Peter o
adusesse pentru noi.

Și, zicînd acestea, se trînti pe
jos, disperat.

— O doamnă care ne-ar fi
purat de grijă, în sfîrșit —
adăugă unul dintre gemeni. Și
voi ați ucis-o!

Piuilă se făcu alb ca varul.

— E vina mea — mărturisi
el îngîndurat. De cîte ori mi se
arăta o doamnă în vis, mă tre-
zeam strigînd: „Mămico, mă-
mico“, și uite, acum, cînd a ve-
nit aieva una, am ucis-o.

Piuilă se desprinsese din mijlo-

cul lor.

— Nu pleca! îl chemară ceilalți, înduioșați.

— Ce vreți să fac? răspunse el zgribulindu-se. Mi-e tare frică de Peter.

În momentul acela de grea cumpănă se auzi un strigăt în depărtare și tuturor li se făcu inima cît un purice, recunoscînd glasul lui Peter, care chiuia.

— Peter! se cutremurară ei, pentru că era semnalul prin care căpitanul lor le dădea întotdeauna de știre că se întoarce acasă.

— S-o ascundem — șoptiră copiii, și se strînseră în grabă cu toții în jurul fetei. Numai Piuilă rămase deoparte.

Chiotul se auzi din nou și, în aceeași clipă, Peter coborî pe pămînt în fața lor.

— Salutare, băieți! le strigă el, și prichindeii fluturară minile în neștire, după care se făcu iarăși tăcere.

Peter încruntă din sprîncene.

— Nu vedeți că m-am întors? vorbi el înciudat. De ce nu strigați „ura“?

Băieții deschiseră gura, dar din piepturile lor nu ieși nici un sunet; căpitanul însă nu băgă de seamă nimic, fiind grăbit să le împărtășească noutatea cea mare.

— Vești bune, băieți! strigă el. Am adus, în sfîrșit, o mămică să ne poarte de grijă la toți!

Nici de astă dată nu se auzi nimic altceva decît o bufnitură: Piuilă căzuse în genunchi.

— N-ați văzut-o? întrebă Peter îngrijorat. Doar a zburat încoace.

Piuilă se ridică de jos.

— Peter — rosti el liniștit — vino să ți-o arăt!

Și pentru că ceilalți tot mai căutau s-o ascundă, Piuilă spuse:

— Dați-vă la o parte, gemenilor, lăsați-l s-o vadă.

Se traseră cu toții în lături, pentru ca Peter s-o poată vedea. Peter o privi o bucată de vreme, fără să știe prea bine ce trebuia să facă.

— E moartă — zise el încurcat. S-o fi speriat atît de tare, încît i s-a oprit inima.

Abia atunci văzu săgeata. O smulse din pieptul fetei și-și întoarse privirile către ceata lui.

— A cui e săgeata asta? întrebă el încruntat.

— A mea, Peter — mărturisi Piuilă căzînd în genunchi.

— Ah, ticălosule! scrișni Peter și ridică mîna în care ținea săgeata, cu gîndul de a o folosi ca pumnal.

Piulă nu se feri; dimpotrivă, își dezgoli pieptul.

— Lovește, Peter! zise el cu hotărâre. Lovește drept în inimă!

De două ori ridică Peter săgeata să lovească, și de două ori îi căzu mîna la loc.

— Nu știu ce mă oprește, dar nu pot să te ucid — zise el neliniștit.

Îl privi cu toții uimiți, afară de Ronțailă, care în momentul acela, din fericire, era cu ochii ațintiți asupra fetei.

— Ea te oprește! strigă el. Duduia Wendy! Uitați-vă la mîna ei!

E într-adevăr o fericire să ai prilejul de a povesti asemenea minunăție: Wendy tocmai ridicase mîna. Ronțailă se aplecă asupra ei, sorbindu-i cuvintele.

— Mi se pare c-a îngăimat „bietul Piulă” — șopti el.

— Trăiește! se luminează Peter. Flușturilă strigă numaidecît:

— Duduia Wendy trăiește!

Peter se așeză în genunchi lângă ea și găsi ghinda pe care i-o dăruise. Vă aduceți aminte — nu-i așa? — că Wendy o atîrnase de lăntșorul pe care îl purta la gît.

— Vedeți? le-o arată el. Săgeata s-a izbit de asta. E un pupic pe care i l-am dat eu și care

uite c-a ajutat-o să scape cu viață.

— Eu știu ce-i aia un pupic — se băgă în vorbă Flușturilă. Ia să-l văd. Da, da, e într-adevăr un pupic.

Peter însă nici nu luă aminte la vorbele lui. Se ruga de Wendy să se însănătoșească mai repede, ca să-i poată arăta sirenele. Fetița însă nu putea, fi-rește, să-i răspundă nimic, fiind pradă încă unei slăbiciuni neliniștitoare; deodată se auzi un scîncet deasupra capului lor.

— Asta-i Tilincuța — le dădu de știre Cîrlionț — plînge de ciudă că pasărea Wendy n-a fost răpusă.

Nu mai avură deci încotro și-i dezvăluiră lui Peter ticăloșia săvîrșită de Tilincuța, și, aflînd cele întîmplate, căpitanul se întunecă la față, așa cum nu-l mai văzuseră niciodată băieții.

— Ascultă, Tilincuțo! se zbîrli el. Să știi că de-acum înainte nu mai sîntem prieteni. Să piei din ochii mei!

Zîna se așeză pe umerii lui și începu să se roage de el, dar Peter o alungă cu dosul palmei. Abia cînd Wendy își ridică din nou mîna, Peter se mai îmbună un pic, măcar atît cît să poată spune:

— Mă rog, nu pentru totdeauna.

una, dar cel puțin pentru o săptămână.

Dar ce să facă cu Wendy în halul în care se afla?

— S-o ducem în casă — propuse Cirlionț.

— Da — zise Flușturilă — așa s-ar cuveni, fiind vorba de-o duduie.

— Nu, nu — se împotrivi Peter — nu vă atingeți de ea.

Ar fi o lipsă de respect din partea noastră.

— Așa ziceam și eu — întâri Flușturilă.

— Dar n-o putem lăsa să zacă aici — se amestecă Piuilă — ce, vreți să moară?

— Sigur că da, o să moară

— adeveri Flușturilă — dar ce putem face?

— Putem, cum de nu! protestă Peter. O să clădim o căsuță în jurul ei.

Băieții se arătară cum nu se poate mai încântați de această idee.

— Repede! le porunci căpitanul. Aduceți tot ce avem mai bun. Scoateți tot din casă. Hai, la treabă, nu mai pierdeți vremea!

O clipă mai târziu, roboteau cu toții de zor, ca un croitor în ajunul unei nunți. Forfoteau încolo și înapoi, aducând care așternuturi din tainița lor subpămînteană, care lemne de foc din pădure. Și când zarva era în toi, cine credeți că-și făcu apariția? John, însoțit de Michael!

Umblaseră tîrîș-grăpiș pînă atunci; mai așteptau cîte un pic, așa de-a-n-picioarele, se mai opreau locului, se trezeau, mai făceau cîte un pas, și iar așteptau.

— John, John! strigă Michael. Trezește-te! Unde-i Nana, John, unde-i mămica?

John se freca la ochi, mormăind:

— Adevărat, acum mi-aduc aminte c-am zburat de-acasă.

Puteți să vă închipuiți cît de ușurați oftară amîndoi frații

cînd dădură cu ochii de Peter.

— Salutare, Peter! ziseră ei.

— Salutare, băieți! le răspunse Peter prietenos, deși, la drept vorbind, uitase cu desăvîrșire de ei.

În momentul acela era foarte ocupat, deoarece o măsura pe Wendy cu pasul, să vadă cît de mare trebuia să fie casa pe care avea de gînd s-o ridice. John și cu Michael căscară ochii mari.

— Wendy doarme? întrebă ei.

— Da.

— John — spuse Michael — hai s-o trezim, să ne facă de mîncare.

Tocmai cînd rostea aceste cuvinte, un băiat din ceată sosi în goană aducînd un braț de crengi pentru clădit casa.

— Da' ăștia cine mai sînt? se minună el.

— Cîrlionț — zise Peter, căutînd să pună cît mai multă strășnicie în glas — ai grijă ca băieții ăștia să pună și ei mîna la clădirea casei.

— Am înțeles, să trăiți!

— Trebuie să clădim o casă? rosti nedumerit John.

— Pentru Wendy — răspunse Cîrlionț.

— Pentru Wendy? întrebă iar John, uluit. Cum așa, dar e vorba doar de o fată!

— Tocmai de aceea; noi sîntem slujitorii ei — îl lămurii Cîrlionț.

— Voi, slujitorii lui Wendy?

— Da — zise Peter. Ca și voi de altfel. Hai, mișcați-vă din loc!

Cei doi frați, cărora tot nu le venea să creadă, fură luați pe

sus și puși să trebăluiască, să taie lemne și să le care.

— Întii și-ntii scaunele și galleria de la sobă — porunci Peter. După aceea o să putem ridica în jurul lor pereții.

— Da — zise Flușturilă — parcă așa mi-aduc aminte că se clădește o casă.

Peter însă nu scăpa nimic din vedere:

— Flușturilă — îl strigă el — cheamă un doctor.

— Am înțeles, să trăiți — se grăbi să răspundă băiatul și plecă pe-aci încolo, scărpinându-se după ceafă. Știa că n-are încotro și trebuie să-ndeplinească porunca lui Peter, așa că se întoarse după câteva clipe cu pălăria lui John pe cap și cu un aer cât se poate de serios.

— Dumneavoastră sînteți domnul doctor, vă rog? întrebă Peter, ieșindu-i în întâmpinare.

— Da, tinere, eu — răspunse Flușturilă.

— Vă rog, domnule doctor — îi explică Peter — avem aici o duduie grav bolnavă.

Duduia zăcea chiar la picioarele lor, dar Flușturilă era destul de isteț pentru a se preface că n-are habar de nimic.

— ȚȚ-țȚ-țȚ! se minună el. Și unde se află bolnava?

— Acolo, în poiană.

— Am să-i pun o vergea de sticlă în gură — îl înștiință doctorul.

Se făcu așadar că-i ia temperatura, în timp ce Peter aștepta lângă el. Vă închipuiți cu câtă încordare îl privi în momentul cînd scoase în fine vergeaua din gura pacientei.

— Cum se simte bolnava? întrebă căpitanul.

— ȚȚ-țȚ-țȚ! zise doctorul. S-a făcut sănătoasă, nu mai are nimic.

— Vai, ce bine-mi pare! se bucură Peter.

— Am să trec s-o văd din nou, mai pe seară — adăugă Flușturilă. Dați-i o ceașcă de supă tare de tot, pe care s-o bea cu paiul.

După ce-i înapoie lui John pălăria, oftă de câteva ori, așa cum făcea de obicei cînd scăpa dintr-o încurcătură.

Între timp, pădurea începuse să răsune de loviturile securilor; toate cele trebuincioase pentru clădirea unei locuințe primitive se aflau acum strînse grămadă la picioarele lui Wendy.

— Ah, măcar de am ști cum i-ar plăcea să fie casa! zise unul dintre băieți.

— Peter! strigă un altul. S-a mișcat prin somn!

— Cască! suspină un al trei-

lea, privindu-i cu evlavie gura.
Doamne, ce frumos cască!

— Poate c-o să și cînte prin somn — se gîndi Peter. Wendy! N-ai vrea să ne cînți un pic, să știm și noi cum ai dori să fie casa ta?

Fără să deschidă ochii, Wendy prinse a îngîna:

Visez că stau într-o căsuță
Cum încă nu s-a mai văzut,
Trandafirie și drăguță,
Cu-acoperiș din mușchi făcut.

Băieții săriră în sus de bucurie la auzul acestei melodioase mărturisiri, pentru că, printr-o fericită întîmplare, crengile aduse de ei lăsau să picure un suc trandafiriu, iar pămîntul din preajmă era acoperit cu un covor de mușchi. În timp ce clădeau căsuța, începură la rîndul lor a cînta:

Ți-am pus pereți și-acoperiș,
Iar ușa-i o minune, zău!
Ce mai poștești, spune fățiș,
Și facem tot de dragul tău.

La asta, Wendy răspunse cu înfocare:

Pe placul meu de vreți să iasă,
Ferestre multe țin să am,
Cu trandafiri privind în casă
Și copilași privind la geam.

Din cîteva lovituri de pumn,

băieții făcură ferestrele și atîrnară în dreptul lor niște frunze mari galbene, în chip de storuri. Dar trandafirii?

— Trandafiri! le porunci Peter neînduplecat.

Cît ai clipi din ochi, copiii se prefăcură că înalță cei mai frumoși trandafiri din lume pe pereții casei.

— Și copiii?

Ca nu cumva Peter să-i pună, vrînd-nevrînd, să crească și niște ținci, băieții porniră să cînte din nou:

Copiii sînt în prag, aici,
Iar trandafirii i-am crescut.
Am fi dorit să fim mai mici,
Dar prea de mult noi ne-am născut.

Casa era cît se poate de frumoasă și nu încape îndoială că Wendy se simțea în largul ei înăuntru, deși nimeni, firește, n-o mai putea vedea acum. Peter se plimba de colo pînă colo, arătîndu-le ce-ar mai fi de făcut pentru ca totul să iasă cît mai bine. Ochiul său de vultur nu scăpa nici cel mai mic lucru din vedere. Tocmai cînd s-ar fi zis că nu mai lipsește nimic, căpitanul observă deodată:

— N-avem ciocan la ușa.

Băieților le veni să intre în pămînt de rușine, dar Piuilă se grăbi să smulgă tocul unui pan-

tof, care se dovedi a fi cel mai iscusit ciocan cu puțință. „Acum e cu adevărat terminată”, se gîndiră ei.

Aș, de unde!

— N-are horn — zise Peter. Trebuie să-i facem și horn.

— Negreșit — întări John dîndu-și ifose — nu se poate casă fără horn.

În aceeași clipă, lui Peter îi fulgeră un gînd prin minte. Însfăcînd pălăria lui John din

cap, îi sparse fundul cu piciorul și o cocoță în vîrfurile acoperișului. Căsuța se arătă atît de încîntată de hornul minunat cu care o înzestraseră, încît scoase o trîmbă de fum prin pălărie, ca și cum i-ar fi mulțumit.

Acum chiar că nu mai lipsea nimic. Tot ce le mai rămînea de făcut era să bată la ușă.

— Aveți grijă să nu mă dați de rușine — le atrase atenția Peter. Știți doar că prima im-

presie este și cea mai puternică.

Bătu așadar, ca omul bine-crescut, la ușă. Pădurea era la fel de tăcută ca și copiii, nu se auzea nimic altceva decât clinchetul Tilincuței, care se uita la ei de pe o creangă, chicotind batjocoritor.

Băieții se întrebau dacă va deschide cineva ușa. Și dacă le va deschide o doamnă, cum o să arate?

Ușa se deschise într-adevăr și în prag ieși o doamnă. Era Wendy. Copiii nu știură cum să-și scoată mai repede șepcuțele din cap.

Doamna îi privi mirată, surprinsă, așa cum se cuvenea și cum se așteptau și ei c-o să se întîmple.

— Unde mă aflu? întrebă ea.

Bineînțeles, Flușturilă se grăbi să ia primul cuvîntul:

— Dудuie Wendy — rosti el dintr-o suflare — casa asta noi am clădit-o pentru dumnea-voastră.

— Spuneți, vă rog, că sînteți încîntată — sări cu gura Ronțailă.

— Sigur că da, e o casă frumoasă și primitoare — spuse Wendy, ca să le fie pe plac.

— Iar noi sîntem copiii dumneavoastră! strigară gemenii.

Îngenuncheară cu toții în fața

ei și întinseră miinile, rugînd-o:

— O, duduie Wendy, fii măicuța noastră!

— Credeți că se cuvine? întrebă Wendy, cu chipul strălucind de bucurie. Nici nu vă închipuiți cît m-aș mai bucura, numai că, vedeți, eu nu sînt decît o fetiță neștiutoare.

— N-are a face — zise Peter, vorbind în numele tuturor, ca și cum ar fi fost cel mai priceput dintre toți în asemenea treburi. Noi avem nevoie doar de o măicuță grijulie și duioasă.

— O, Doamne! suspină Wendy. Ca să vă spun drept, chiar așa mă și simt.

— Mai încape vorbă, chiar așa și ești! strigară cu toții într-un glas. Ne-am dat noi seama din capul locului!

— Bine, bine — zise ea. Am să-mi dau toată osteneala. Ia, intrați repede în casă, draci împielitați; sigur că v-ați udat la picioare! Să faceți bine să vă duceți numaidecît la culcare și, pînă adormiți, am să vă povestesc sfîrșitul basmului cu Cenușăreasa.

Băieții se supuseră. Nu știu dacă vor fi avut loc să încapă

cu toții înăuntru, dar, spre norocul lor, în Țara Nicăierea lucrurile se întîmplă cu totul altfel decît în oricare parte a lumii, și oamenii pot sta cît de înghesuți. Și astfel petrecură cea dintîi seară dintr-un șir întreg de seri pline de veselie de care avură parte alături de Wendy. Fetița îi culcă în patul cel mare din locuința nou-nouță, învelindu-i bine, și în noaptea aceea Wendy dormi în casa din pădure, în timp ce Peter făcea de strajă afară, cu sabia scoasă din teacă, deoarece în depărtare se auzeau strigătele piraților care cheuiau cu tîmbălău mare și lupii dădeau tîrcoale împrejur, hămesiți. Dacă ați ști ce încîntătoare era căsuța, așa cum ședea tihnită în întuneric, cu o geană de lumină, cu hornul ei din care ieșea fum cu îmbelșugare, și cu Peter de strajă! De la o vreme, Peter adormi și citeva zîne zburdalnice care tocmai se întorceau de la o petrecere se poticniră de el. Nu-i făcură însă nimic, mulțumindu-se doar să-l ciupească de nas, și trecură mai departe, mergînd pe două cărări.

și era mai mare dragul să-i fi văzut pe copii odihnindu-se în fiecare zi câte o jumătate de oră pe o stîncă, după masa de prînz. Wendy îi puneă să doarmă cu adevărat, deși de mîncat numai se prefăceau că mîncă. Stăteau deci lungiți acolo și se prăjeau la soare, cu trupurile lucind sub razele lui, în timp ce Wendy veghea lingă ei stînd în capul oaselor, cu un aer cît se poate de serios.

Așa se întîmplase și în ziua cu pricina. Se aflau cu toții pe Stîncă Oropsișilor, care nu era cu mult mai mare decît patul lor de acasă; băieții însă știau să se înghesuie unul într-altul în așa fel încît să nu ocupe prea mult loc. Picoteau, ori măcar țineau ochii închiși, și uneori, cînd li se părea că nu-i observă

Wendy, care își făcea de lucru cîrpindu-le hainele, se ciupeau.

În timp ce Wendy mînuia de zor acul, pe lagună se petrecu o schimbare neașteptată. Apa se încreți mărunț, ca străbătută de un fior, soarele se ascunse în nori și peste tot cuprinsul se lăsă umbra, făcînd să se răco-rească aerul. Wendy abia mai zărea să bage ața în ac, și cînd ridică privirile, simți o strîngere de inimă văzînd că laguna — atît de veselă de obicei — avea acum o înfățișare dușmănoasă ce nu putea decît s-o neliniș-tească.

Wendy știa însă că nu se apropie noaptea, ci altceva, la fel de întunecat ca și noaptea. Ba nu, era ceva mai cumplit. Nu sosise încă, dar trimisese în-fiorarea aceea pe mare, pentru a-și vesti sosirea. Oare ce putea fi?

Îi veni în minte un vîlmășag

de povești pe care le auzise în legătură cu Stînca Oropsișilor, numită așa pentru că unii căpitani de vase, cu inima împietrită, îi părăseau acolo pe marinari ca să-i înec valurile cînd venea apa mare, acoperind stîncile.

Bineînțeles, s-ar fi convenit să-i trezească numaidecît pe băieți; nu numai din pricina primejdiei necunoscute ce-i pîndea, dar și fiindcă nu era bine pentru copii să mai zăbovească pe stîncă, de vreme ce începuse să se răcească. Era o măicuță

mult prea tînăra însă ca să fi avut de unde învăța toate astea; pe de altă parte, socotea că băieții trebuiau neapărat să se odihnească după masă cîte o jumătate de oră. Așadar, deși o cuprinsese frica și ar fi dat orice să audă niște glasuri bărbătești, nu se îndură să-i trezească. Chiar și în momentul în care îi ajunsese la ureche plescăitul înăbușit al vislelor cufundate în apă, deși i se făcuse inima cît un purice, tot nu-i veni să-i scoale pe băieți. Veghe mai departe asupra lor, ca să-și facă pînă la capăt somnul. Nu era oare o vitejie din partea ei?

Spre norocul băieților, cel puțin unul dintre ei era în stare să adulmece primejdia chiar și în somn. Peter sări în picioare, trezindu-se într-o clipă, așa cum se trezesc cîinii, și, cu un țipăt de alarmă, îi deșteptă și pe ceilalți.

Rămase apoi nemișcat, cu mîna pîlnie la ureche.

— Pirații! strigă el.

Băieții se strînseseră și mai mult în jurul său. Pe fața lui flutură un zîmbet ciudat, care pe Wendy o înfioră. Cît timp zîmbetul acela îi stăruia pe buze, nimeni nu s-ar fi încumetat să-l întrebe ceva; nu le rămînea altceva de făcut decît să se

pregătească a-i da ascultare. Porunca răsună aprigă și biciuitoare:

— Săriți în apă!

Cîteva perechi de picioare se văzură scăpărînd și, cît ai clipi din ochi, laguna păru cu desăvîrșire pustie. Stîncă Oropsiților rămase goală în bătaia amenințătoare a valurilor, ca și cînd ar fi fost și ea părăsită.

Plescăitul vislelor se auză tot mai aproape. Era barca piraților, pe care se deslușeau trei umbre: a lui Pîrjol, a lui Scăfir-lie și a încă unei persoane, căzute în mîinile piraților, și care era însăși Crin Sălbatic. Legată fedeleș de mîini și de picioare, prințesa știa foarte bine ce soartă-i era hărăzită. Pirații voiau s-o părăsească pe stîncă, lăsînd-o acolo să piară.

În negura pe care o aduseseră cu ei, pirații nu văzuseră stîncă pînă nu se izbiră de ea.

— Virează, mă, neghiobule! strigă un glas cu accent irlandez — glasul lui Pîrjol. Uite stîncă! Și acum nu mai avem altceva de făcut decît să legăm pielea-roșie de stîncă și s-o lăsăm acolo să se înece.

Cu o mișcare cruntă, aruncară frumusețea aceea de fată pe stîncă; Crin Sălbatic era însă prea mîndră ca să se zbată im-

Sălbatic, cît era mînios pentru că pirații nu luptau cinstit, ci tăbăriseră doi asupra unui om singur. De aceea se hotărî s-o pună în libertate. Cel mai ușor lucru ar fi fost să aștepte pînă ce pirații aveau să-și ia tălpășița, dar Peter nu era el omul să aleagă vreodată calea cea mai ușoară. Nu exista nimic care să nu-i stea în putere, așa cum se dovedi și de astă dată.

— Ho, mă, neghiobilor! strigă el, imitînd la perfecție glasul lui Cîrlig.

— Căpitanul! spuseră pirații, uitîndu-se uluiți unul la altul.

— Probabil că vine înot spre noi — își dădu cu părerea Scăfîrlie, după ce amîndoi scrutară zadarnic împrejurimile.

— Tocmai ne pregăteam să părăsim pielea-roșie pe stîncă, șefule — strigă Pîrjol.

— Lăsați-o liberă! sună răspunsul neașteptat.

— Liberă?!

— Da, dezlegați-o și dați-i drumul!

— Bine, căpitane, dar...

— Imediat, ați înțeles?! strigă Peter. De nu, bag cîrligul în voi!

— Ce drăcovenie o mai fi și asta? bombăni Pîrjol.

— Mai bine să facem așa cum ne-a poruncit căpitanul —

potrivindu-se zadarnic.

La cîțiva metri de stîncă se șteau cînd și cînd din apă, pe nesimțite, două capete: al lui Peter și al măicuței Wendy. Fata plîngea, fiindcă pentru prima oară în viață îi era dat să privească o scenă atît de dureroasă. Băiatul nu părea atîta în- tristat de soarta prințesei Crin

spuse speriat Scăfîrlie.

— Că bine zici — încuviință Pirjol și fără să mai stea pe gînduri, tăie funiile cu care era legată Crin Sălbatic.

Ca o zvîrlugă, prințesa se strecură pe lingă picioarele lui Scăfîrlie, cufundîndu-se în apă.

Wendy se minună peste măsură, așa cum era și firesc, de iscusința și deșteptăciunea lui Peter; cum îl cunoștea însă de ajuns, se temea ca nu cumva, mîndru de isprava lui, băiatul să înceapă a chiui de bucurie, dîndu-se de gol, de aceea se grăbi să-i astupe gura cu palma. Nu apucă bine să facă ceea ce-și pusese în gînd, că deasupra lagunei răsună glasul lui Cîrlig, care striga:

— Barca la mine, ahoe!

De data asta însă nu-l mai imitase Peter.

Poate că Peter se pregătea tocmai să-și trîmbițeze bucuria chiuind, dar în momentul acela se schimbă deodată la față și scoase un fluierat de mirare.

— Barca la mine, ahoe! se auzi din nou strigătul lui Cîrlig.

Wendy se dumeri în sfîrșit. Căpitanul piraiților era și el în apă. Venea înot spre barcă, și întrucît oamenii lui aprinseseră felinarul ca să-l călăuzească, ajunsese repede la ei.

La lumina felinarului, Wendy îl văzu agățîndu-se cu cîrligul de marginea luntrei și-i desluși chipul smolit și drăcesc, în clipa cînd ieși din valuri, cu apa curgînd șiroaie de pe el. Tremurînd de frică, Wendy era gata să dea bir cu fugiții, dar Peter nu voia cu nici un preț să se cîntească din loc. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie, iar îngîmfarea îi zăpăcise mințile.

— Ai văzut ce sînt în stare să fac? îi șopti el lui Wendy. Apoi îi făcu semn să asculte.

Cei doi pirați erau foarte curioși să afle ce-l adusese pe Cîrlig la ei, dar căpitanul stătea cu capul sprijinit în cîrlig, sub povara gîndurilor.

— S-a întîmplat ceva, căpitane? întrebare ei cu sfială, dar el le răspunse doar printr-un geamăt înăbușit.

— Oftează — își dădu cu părerea Pirjol.

— Iarăși oftează — adăugă Scăfîrlie.

— A oftat încă o dată — zise Pirjol.

— Ce s-a întîmplat, căpitane?

În sfîrșit, Cîrlig răspunse furios:

— Gata, s-a zis cu noi! izbucni el. Băieții ăia și-au găsit o mamă.

Deși i se făcuse inima cît un purice, Wendy se umflă în pene de mîndrie.

— Blestemată zi! se tîngui Scăfîrlie.

— Ce-i aia mamă? întrebă nedumerit Pîrjol.

— I-auzi! Cum se poate să nu știe? se minună Wendy în gura mare.

Din momentul acela, fata rămase pe deplin încredințată că dacă vreodată i-ar fi dat să îndrăgească vreun pirat, acesta nu putea fi decît tîlharul Pîrjol.

Peter o trase la fund, fiindcă în aceeași clipă se auzi glasul tunător al lui Cîrlig:

— Ce-a fost asta?

— N-am auzit nimic — zise Scăfîrlie ridicînd felinarul deasupra valurilor.

Întorcînd capul, pirații văzură o ciudățenie: pe lagună plutea un cuib în care se afla pasărea Niciodată.

— O vezi? rosti Cîrlig, răs-punzînd la întrebarea lui Pîrjol. Uite ce înseamnă o adevărată mamă. E cel mai bun exemplu cu putință. Pesemne că i-a căzut cuibul în apă, dar care pasăre ar fi în stare să-și lase ouăle în voia soartei? Nici una!

Adînc tulburat, Pîrjol se uita cu luare-aminte la pasărea statornicită în cuibul care tocmai

luneca pe lîngă ei. Scăfîrlie, mai bănuitor din fire, chibzui:

— Zici că-i mamă? Cine știe atunci dacă nu cumva se-nvîr-tește pe aici ca să-i dea ajutor lui Peter?

Cîrlig sări ca ars.

— Întocmai — zise el — așa mă bate și pe mine gîndul, de aceea mă frămînt!

— Căpitane — își dădu cu părerea Pîrjol — ce-ai zice dacă am răpi-o pe mama băieților, ca să putem avea și noi parte de o mamă?

— Nici cel mai mare căpitan de oști n-ar fi putut născoci un plan mai isteț! îl laudă Cîrlig, și în scurtă vreme amănuntele începură a se înfripa lămurit în creierul său atotcuprinzător. Știți ce? O să-i înhățăm pe copii și o să-i ducem la noi, pe corabie; pe urmă o să-i punem să meargă legați la ochi pe punte pînă au să cadă cu toții-n apă și au să se înece. Și atunci Wendy o să fie mama noastră.

Wendy își ieși din fire:

— Niciodată! strigă ea, după care își băgă repede capul sub apă.

— Ce-a fost asta?

Dar nici de astă dată nu izbutiră să vadă nimic. Se gîndiră că poate va fi foșnit o frunză în bătaia vîntului.

— Rămîne deci cum am spus. Sper c-o să vă țineți de învoială, tîlharilor? întrebă Cîrlig.

— Da. Iată mîna — ziseră amîndoi într-un glas, întinzînd brațul.

— Și cîrligul meu. Jurați!

Făcură cîteșitrei legămînt. Între timp ajunseseră în dreptul stîncii. Cîrlig își aminti deodată de Crin Sălbatic.

— Dar unde-i pielea-roșie? le ceru el socoteală.

— E acasă la ea, căpitane — răspunse Pîrjol îndatoritor. I-am dat drumul.

— I-ați dat drumul?! urlă Cîrlig.

— Așa cum ne-ai poruncit — zise nostromul cu voce stinsă.

— Nu ne-ai strigat dumneata de pe mal s-o lăsăm liberă? adăugă Scăfîrlie.

— Mii de draci și de bombe! tună Cîrlig. Iar și-a vîrit Aghiută coada!

De furie se făcu tuciuriu la față. Dîndu-și seama că oamenii lui nu mințeau, nu mai știu ce să creadă.

— Fraților — zise el

cutremurîndu-se — eu nu v-am poruncit așa ceva!

— Mare minune! se miră Pîrjol, și cu toții simțiră că-i strînge în spate, ba chiar începură să se ia de gînduri, nespuse de tulburați.

Cîrlig ridică glasul, care, oricît s-ar fi străduit el, tot îi tremura:

— O, duh al smîrcurilor care bîntui laguna în noaptea asta neagră, m-auzi? strigă el.

Peter ar fi trebuit, bineînțeles, să tacă, dar bineînțeles că n-a tăcut. Dimpotrivă, i-a răspuns imediat, imitînd iar glasul lui Cîrlig:

— Mii de bombe, trăsnete și fulgere! Te aud!

Cîrlig nici nu clipi măcar, în schimb Scăfîrlie și Pîrjol se lipiră unul de altul, înspăimîntați.

— Cine ești tu, străine? Grăiește! îi porunci Cîrlig.

— Sînt Joe Cîrlig — răspunse glasul — căpitanul corăbiei „Flamura neagră“.

— Nu-i adevărat; nu ești tu căpitanul! strigă răgușit Cîrlig.

— Mii de draci și de bombe! îi întoarse vorba Peter. Mai spune o dată, dacă îndrăznești, și-mi înfig cangea în tine!

Cîrlig încercă să-l ia cu binișorul:

— Dacă tu ești Cîrlig — rosti el aproape cu umilință — fii bun te rog și spune-mi cine sînt eu?

— Un guvid — răspunse glasul. Un guvid și nimic mai mult.

— Un guvid?! repetă Cîrlig fără să priceapă.

Căpitanul văzu că oamenii lui se trag înapoi.

— Va să zică atîta amar de vreme am avut căpetenie un guvid! începură ei să cîrtească. Nici că se putea mai grea lovitură pentru mîndria noastră!

— Cîrlig — strigă adevăratul stăpîn al acestui nume — mai ai cumva și alt glas?

Peter nu era omul care să se dea înapoi de la vreo șotie, așa că-i răspunse vesel, cu glasul său firesc:

— Da, am.

— Și poate că mai ai și alt nume?

— Da, am.

— De plantă? întrebă Cîrlig.

— Nu.

— De mineral?

— Nu.

— Atunci, de făptură însuflețită?

— Da.

— De bărbat?

— Nu!

Răspunsul fu rostit cu o um-

bră de dispreț în glas.

— De băiat?

— Da.

— Un băiat ca oricare?

— Nu!

— Așadar, un copil-minune?

Wendy își mușcă buzele de ciudă, auzind că Peter îi răspunde:

— Da!

— Unde ești acum? În Anglia?

— Nu!

— Aici?

— Da.

Cîrlig era mai nedumerit ca oricînd.

— Ia mai puneți-i și voi niște întrebări! le spuse însoțitorilor săi, ștergîndu-și fruntea brobo-nită de sudoare.

Pîrjol căzu pe gînduri.

— Nu-mi vine nimic în minte — mărturisi el necăjit.

— N-ați ghicit! chicoti Peter. Vă dați bătuți?

— Da, da! răspunseră ei în grabă.

— Ei bine — strigă el — aflați atunci că eu sînt Peter Pan!

Pan! Spiridușul!

O clipă mai tîrziu, Cîrlig se dezmetici, iar Pîrjol și Scăfîrlie deveniră din nou uneltele lui credincioase.

— În sfîrșit am pus mîna pe

el! răcni Cîrlig. Repede, Pîrjol, în apă! Scăfîrlie, ai grijă de barcă! Prindeți-mi-l, mort sau viu!

Și, rostind aceste cuvinte, sări la rîndul său în apă. În momentul acela însă se auzi glasul voios al lui Peter:

— Sinteți gata, băieți?

— Da! Da! răspunseră ei, care de unde se afla, răspîndiți pe întinsul lagunei.

— Atunci, dați iama în pirați!

Bătălia fu pe cît de scurtă, pe atît de aprigă. Cel dintîi care făcu să curgă sînge de pirat fu John: urcîndu-se plin de curaj în barcă, cît ai bate din palme îl și înșfăcă pe Scăfîrlie. Urmă o luptă înverșunată, în toiul căreia John izbuti să smulgă cuțitul din mîna piratului. Zvîrcolindu-se, acesta sări peste bord, și John se repezi după el. Barcă piraților rămase astfel goală în voia vîntului și a valurilor.

Din cînd în cînd ieșea la iveală din apă cîte un cap, scînteia în soare cîte o armă și se auzea cîte un strigăt sau cîte un urlet. În dîrdora încăierării, unii loviră fără să bage de seamă chiar în ortacii lor. Tirbușonul lui Pîrjol nimeri în cea de-a patra coastă a lui Piuilă, dar și Pîrjol fusese la rîndul său cres-

tat de Cîrlionț. Ceva mai departe de stîncă, Scăfîrlie avea de furcă deopotrivă cu Flușturilă și cu cei doi gemeni.

Dar ce făcea Peter în vremea asta? Să vă spun eu: pornise în urmărirea unui vînat ceva mai de soi.

Băieții erau cu toții viteji și nu trebuie să le luăm în nume de rău faptul că mai dădeau cîte puțin în poi în fața căpeteniei pirăților. Cîrligul său de fier reușise a face în jurul lui un adevărat cerc al morții și copiii se fereau care-ncotro, ca niște pești speriați.

Era totuși cineva care nu-l știa de frică. Acest cineva se

pregătea tocmai să intre în cerul acela fioros.

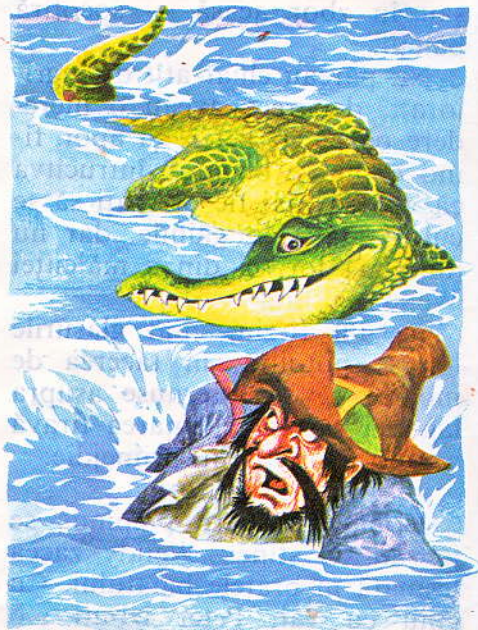
Pare totuși ciudat că nu se întâlniseră unul cu altul în apă. La un moment dat, Cîrlig se saltă pe stîncă, pentru a-și mai trage puțin sufletul, în timp ce Peter se cățara la rîndul său, venind din partea cealaltă. Stîncă era alunecoasă ca o minge, și ca să te urci pe ea trebuia să te tîrăști în patru labe. Nici unul din ei nu bănuia că mai era încă cineva în preajmă. Întinzîndu-se ca să se prindă cu degetele de muchia pietrei, fiecare dintre ei dădu peste mîna celuilalt; surprinși, ridicară amîndoi capetele; fețele lor erau acum atît de apropiate, încît mai-mai să se atingă. Așa au loc întîlnirea.

Iute ca gîndul, Peter smulse de la briul lui Cîrlig un cuțit, pe care se pregătea tocmai să i-l împlinte, cînd deodată își dădu seama că, fiind cocoțat pe stîncă, se afla deasupra dușmanului, prin urmăre n-ar fi fost o luptă dreaptă. Așa că avu grijă mai întîi să-i întindă mîna, pentru a-l ajuta să se urce sus. Piratul însă nu găsi altceva mai bun de făcut decît să-l muște de mînă.

Peste măsură de abătut, nu atît din pricina durerii cît din

cauza lipsei de cavalerism pe care o dovedise potrivnicul său, Peter simți cum i se taie deodată și mîinile și picioarele. Nu mai era în stare să facă nici o mișcare decît să se uite cu ochii holbați la pirat.

După cîteva clipe, băieții îl zăriră pe Cîrlig înotînd din răsuputeri ca să ajungă la barcă; pe fața lui uricioasă nu se citea nici urmă de bucurie, ci numai o spaimă cumplită, pentru că huiduma de crocodil se ținea scai după el. Dacă năzbîtia asta s-ar fi întîmplat într-o zi ca ori-

care alta, băieții ar fi înotat în jurul lor, veselindu-se pe socoteala piratului. În momentul acela însă erau îngrijorați, pentru că-i pierduseră din vedere și pe căpitanul lor și pe Wendy și cercetau în lung și-n lat laguna, strigându-i, doar-doar îi vor descoperi.

Dădură în sfârșit peste barcă și începură a vîsli spre casă, trîmbițînd întruna în stînga și-n dreapta numele celor doi: „Peter! Wendy!”, dar în loc de răspuns nu auzeau decît rîsetele batjocoritoare ale sirenelor.

— Pesemne că se-ntorc înot sau în zbor acasă — socotiră băieții.

Nu păreau chiar atît de îngrijorați, deoarece aveau o încredere oarbă în Peter. Și apoi, fiind copii, se bucurau întrucîtva că n-o să mai fie obligați să se culce odată cu găinile, dar nu din vina lor, ci din a măicuței Wendy.

Într-un tîrziu, cînd glasurile lor se potoliră, în tăcerea de moarte ce se așternuse asupra lagunei răsună chemarea firavă a unor suflete în primejdie:

— Ajutor! Ajutor!

Două trupșoare plătînde se izbeau de stînci: Wendy zăcea leșinată în brațele băiatului. Cu chiu cu vai, Peter izbuti s-o

urce pe stîncă, apoi se așeză jos lîngă ea. Tocmai cînd era gata să cadă la rîndul său în nesimțire, observă că apele începușeră să se umfle. Își dădea seama că valurile aveau să-i acopere în scurtă vreme, dar era prea ostenit ca să se mai poată împotrivi.

Cum stăteau ei așa, iată că o sirenă o înhăță pe Wendy de picioare și încercă s-o tragă încetul cu încetul în apă. Peter simți trupul fetei alunecînd de lîngă el și tresări deodată, trezindu-se din toropeală tocmai la timp ca s-o poată trage înapoi. Totuși socoti că-i mai bine să-i spună deschis adevărul.

— Sîntem pe stîncă, Wendy — zise el — dar stîncă se afundă din ce în ce în apă. În curînd o să fie cu totul acoperită de valuri.

Fata însă nu pricepu nici acum.

— Aha, va să zică trebuie să plecăm — se bucură ea.

— Da — răspunse băiatul cu jumătate de glas.

— Cum Peter, înot sau în zbor?

Peter fu silit s-o întrebe:

— Wendy, crezi c-ai putea să înoți sau să zbori pînă la insulă fără ajutorul meu?

Fata nu se mai putu preface

și mărturisi adevărul: era frîntă de oboseală. Peter scoase un oftat atît de adînc, încît părea mai mult un geamăt.

— Ce este? întrebă Wendy, îngrijorată din pricina lui.

— Eu nu pot să-ți fiu de nici un folos, Wendy. M-a rănit Cîrlig. Nu sînt în stare nici să zbor, nici să înot.

— Vrei să spui c-o să ne înecăm?

— Uite cum cresc apele.

Amîndoi însă își acoperiră ochii cu palma, să nu mai vadă cutremurătorul adevăr. Și unul și altul se gîndeau că în curînd vor pieri fără urmă. În timp ce stăteau așa, Peter simți o atingere ușoară ca un sărut, ce stăruia pe obrazul lui ca și cînd cineva l-ar fi întrebat cu sfială: „Oare nu v-aș putea fi de vreun ajutor?” Era coada unui zmeu pe care Michael îl făcuse cu cîteva zile înainte. Se smulsese atunci din mîna lui și-și luase zborul în văzduh.

— E zmeul lui Michael — zise Peter, fără să se sinchisească prea mult, pentru ca o clipă mai tîrziu să-l apuce de coadă și să-l tragă spre el. Ții minte că zmeul ăsta l-a ridicat pe Michael de la pămînt? rosti el. N-ar putea oare să te ducă și pe tine pe insulă?

— Ba pe amîndoi!

— Nu poate ridica doi oameni deodată; au încercat Michael și Cîrlionț și n-au izbutit.

— Atunci, să tragem la sorti
— propuse Wendy făcîndu-și curaj.

— Nici în ruptul capului! Tu ești o doamnă! Cum aș putea să-mi încerc norocul, punînd în cumpănă viața mea cu a unei femei?

Fără să mai zăbovească o clipă, Peter înfășură mijlocul fetei cu sfoara zmeului. Wendy se lipi de pieptul lui, dîndu-i a înțelege că nici nu se gîndește să plece fără el.

— Rămas bun, Wendy! spuse Peter și o împinse jos de pe stîncă.

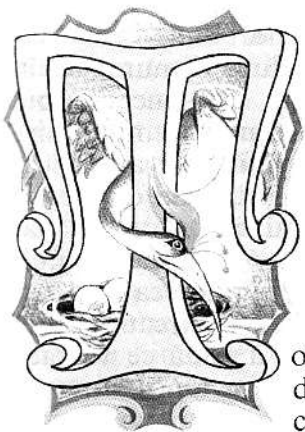
În cîteva minute, zmeul zbură hăt-departe, ducînd-o cu el, și

Peter n-o mai văzu. Rămăsese singur-singurel pe lagună.

Stîncă se înălța numai de două palme deasupra apei; cîrînd avea să fie năpădită de valuri.

Cu toate că Peter era puțin mai altfel decît ceilalți băieți, pînă la urmă îl cuprinse și pe el frica. Îl străbătu mai întîi un fior ușor, ca undele ce încrețesc fața mării; numai că pe mare, undele se nasc una dintr-alta, pînă se fac sute și mii, în timp ce Peter nu simți decît un singur fior. O clipă mai tîrziu se înălță drept în picioare pe stîncă; pe față îi flutura un zîmbet, iar inima îi bătea în piept ca o tobă, ca și cînd i-ar fi spus: „Nici nu știi ce aventură extraordinară s-ar putea să fie moartea!“

otuși înainte
de a rămîne
cu desăvîr-
șire singur,

Peter mai apucă să audă cum se retrăgeau rînd pe rînd sirenele în odăile lor de dormit din fundul apelor. Era prea departe ca să poată auzi închizîndu-se ușile; dar toate intrările peșterilor de mărgean în care locuiau ele aveau cîte un clopoțel ce suna ori de cîte ori se deschidea sau se închidea ușa, și de fiecare dată cînd se întîmpla lucrul acesta clinchetul clopoțelilor răzbătea din adînc pînă la urechea lui Peter Pan.

Apele creșteau neîncetat, ajungînd să-i scalde picioarele. Ca să treacă timpul mai repede pînă în clipa cînd avea să fie înghițit de valuri, Peter își aținti privirea asupra singurului punct ce se mai zărea mișcîndu-se pe întinsul lagunei. I se păru la în-

ceput că era un petic de hîrtie care plutește la suprafața apei, sau poate chiar o bucată din zmeu, și se întrebă într-o doară cît timp va mai trebui să plutească așa, pe valuri, ca să atingă țărmul.

La drept vorbind nu era un petic de hîrtie, ci pasărea Niciodată, care se străduia din răspuțeri să-și mine cuibul pînă la Peter. Vislind cu aripile într-un fel în care nu era deprinsă și pe care-l învățase de cînd îi căzuse cuibul în apă, izbuti, de bine, de rău, să cîrmească luntrea ei năstrușnică, dar pînă să ajungă Peter s-o recunoască, pasărea era gata istovită. Și doar venise anume ca să-l scape de la moarte.

Făcînd o sfortare peste puterile ei, reuși să-și împingă cuibul pînă în dreptul stîncii. Pe urmă își luă zborul, părăsindu-și ouăle, ca să-i dea a-nțe-

lege băiatului planul pe care-l pusese la cale.

Peter se dumeri numaidecît. Întinse mîna să apuce cuibul și-i făcu un semn de mulțumire păsării care filfia din aripi deasupra capului său. Se opri locului, plutind între cer și pămînt, nu ca să primească mulțumirile lui, și nici ca să-l aștepte pînă se va fi urcat în cuib; ci numai ca să vadă ce va face cu ouăle ei.

În cuib se aflau două ouă mari, albe. Peter le luă în mînă, le ridică în sus și stătu cîteva clipe în cumpănă; pasărea își vîrî capul sub aripă, ca să nu fie martoră la pieirea ouălor ei; nu se putu stăpîni totuși să nu tragă cu coada ochiului pe sub pene, ca să vadă ce se întîmplă cu ele.

Nu mai țin minte dacă v-am spus ori nu că pe stîncă se afla o prăjină, înfiptă în stîncă de niște corsari ce trecuseră cîndva pe acolo, ca să însemne locul în care îngropaseră o comoară. Prăjina nu se clintise încă din loc și Scăfirleie găsisese de cuviință să-și agățe în vîrfurile ei pălăria — o pălărie din pînză de cort, cu boruri late. Peter o luă, puse ouăle înăuntru și-i dădu drumul pe apă. Ei bine, pălăria se dovedi că știe să plutească.

Pricepînd ce urmărea Peter, pasărea Niciodată își mărturisi printr-un țipăt de bucurie admirația pe care i-o stîrnise istețimea băiatului. Peter îi răspunse, potrivit obiceiului, printr-un chiot, ca să-i arate că împărtășește întru totul admirația ei. Pe urmă se urcă în cuib, înfipse în el prăjina în chip de catarg și-și agăță cămașa de catarg, ca să aibă, de bine, de rău, și o velă. În același moment, pasărea coborî filfîind în dreptul pălăriei și, așezîndu-se ușurel peste ea, se apucă să-și clocească ouăle. Purtată de valuri, pălăria o porni într-o parte, iar cuibul lui Peter în partea cealaltă, dar și în inima băiatului ca și în cea a păsării cînta bucuria.

Nu vă puteți închipui cu cîtă veselie fu întîmpinată sosirea lui Peter în lăcașul subpămîntean. Băiatul ajunsese acasă curînd după Wendy, pe care zmeul o făcuse să zăbovească pe drum, purtînd-o încolo și-ncoace.

Una dintre cele mai fericite urmări ale bătăliei de pe lagună fu, precum veți vedea, faptul că pieile-roșii trecuseră de partea copiilor. Peter o scăpase pe Crin Sălbatic de o soartă cumplită, și acum prințesa, împreună cu vitejii ei, erau gata să-și dea și viața pentru Peter. Piei-

le-roșii rămaseră așadar toată noaptea să păzească intrările adăpostului de sub pămînt. Se așteptau să fie din nou atacați cu înverșunare de haita piraților lui Cîrlig, și asta în cel mai scurt timp. Pieile-roșii se învîrteau chiar și ziua prin partea locului, fumînd pipa păcii și avînd aerul că așteaptă să le pice vreo bucățică bună de mîncare.

Pe Peter îl botezaseră Marele Preot Alb, și se așterneau înaintea lui cu fruntea în țărînă; Peter părea grozav de încîntat, ceea ce nu era deloc spre lauda sa.

— Marele Preot Alb — le spunea el, cu ifosele unui stăpîn, celor care se ploconeau la picioarele lui — se bucură din toată inima văzînd cu cîtă strășnicie războinicii Picaninny îi apără wigwamul de pirați.

— Sînt Crin Sălbatic — îi răspundea frumoasa piele-roșie. Peter Pan m-a scăpat de la moarte. Peter Pan e cel mai bun prieten al meu. Crin Sălbatic n-o să dea voie piraților să se atingă nici de un fir de păr din capul tău.

A mai trecut o bucată de vreme și iată-ne în fine în pragul nopții care avea să rămînă pe veci întipărită în mintea co-

piilor ca Noaptea de Pomină, din pricina întâmplărilor petrecute atunci și a celor ce-au urmat după aceea. În pădure, deasupra lăcașului subpămîntean, pieile-roșii stăteau ca de obicei de strajă, înfășurate în pături, fiecare la postul său, în timp ce jos băieții cinau; erau strînși în jurul mesei cu toții, afară de Peter, care ieșise să afle cît e ceasul. Acolo pe insulă n-aveai cum să afli cît e ceasul decît dacă te duceai să cauți huiduma de crocodil și așteptai apoi undeva, pe aproape, pînă ce se auzea bătînd ornicul din pîntecele lui.

Întîmplător, de astă dată copiii luau masa în joacă, stînd jur împrejurul unei scînduri și prefăcîndu-se că mănîncă și beau cu poftă; în schimb, ceea ce nu mai semăna deloc a joacă, după cum spunea Wendy, era hărmălaia cît se poate de serioasă, ba chiar asurzitoare pe care-o făceau. Bineînțeles, pe Wendy n-o supăra hărmălaia, dar nu-i plăcea să-i vadă năpustindu-se cu atîta lăcomie asupra bucatelor de pe masă, ca după aceea să-și ceară iertare, zicînd că i-ar fi împins Puiul cu cotul. Există doar o regulă nestrămutată potrivit căreia băieții n-aveau voie să se

încalere la masă, ci erau datori să-i împărtășească orișice păs, ridicînd cuviincios brațul și spunînd: „Mămico, vreau să mă plîng de cutare sau de cutare lucr”. Dar de cele mai multe ori se întîmpla una din două: fie că vreunul dintre ei uita să facă ceva, fie că făcea prea des ceea ce nu trebuia făcut.

— Tăcere! strigă Wendy, după ce le atrăsese atenția de douăzeci de ori pînă atunci că nu se cade să vorbească toți odată. Spune, Flușturilă, dragul mamei, cănița ta e goală?

— Mai are încă puțin lapte pe fund, mămico — răspunse Flușturilă, după ce-și adînci privirea într-o ceașcă nevăzută.

— Nici n-a început încă să-și bea laptele — se amestecă în vorbă Ronțailă.

Deoarece nu era decît o minciună sfruntată, Flușturilă se grăbi să protesteze:

— Mămico, vreau să mă plîng de Ronțailă! strigă el.

John însă ridicase mîna înaintea lui.

— Ce este, John?

— Fiindcă Peter tot nu-i aci, pot să mă așez pe scaunul lui?

Wendy făcu niște ochi mari, indignată:

— Pe scaunul tatii, John?! Nici să nu te gîndești!

tontoroiiul în jurul ei. La un moment dat se auziră niște pași deasupra adăpostului, și n-o să vă mirați, cred, cînd am să vă spun că Wendy îi recunoscă numeidecît.

— Copii, vine tăticu! Duceți-vă de-l întîmpinați la ușă, așa cum îi place lui.

Afară, la lumina lunei, pieile-roșii se ploconiră pînă la pămînt în fața lui Peter.

— Să fiți cu ochii-n patru, vitejilor, ați înțeles?

Pe urmă, ca în atîtea rînduri, strengarii îl traseră în jos prin scorbura copacului.

Tăticu adusese nuci pentru copii și ora exactă pentru mămica.

— Peter, să știi că prea îi răsfeți — strîmbă din buze Wendy.

— Ei, lasă-i că sînt mici, bătrînico — încercă s-o îmbuneze Peter, atîrîndu-și pușca în cui.

— Eu l-am învățat să-i spună mămichii bătrînico — îi șopti Michael lui Cîrlionț.

— Uite ce zice Michael — se grăbi Cîrlionț să-l pîrască.

Unul dintre gemeni se repezi la Peter:

— Tată, vrem să dansăm!

— Dansează cît poțtești, pri-chindelule — încuviință Peter, care era în toane foarte bune.

— Dar noi am vrea să dansezi și tu!

Peter era într-adevăr cel mai bun dansator dintre toți, dar la început se împotrivi, nemulțumit.

— Cine, eu? Vreți cumva să auziți scîrțîind ciolanele astea bătrîne?

— Și mămica!

— Atît ar mai lipsi! protestă Wendy. Frumos mi-ar ședeă, zău, să dansez: femeie în toată firea, cu o liotă de copii!

— Ei, și tu, doar e sîmbătă seara — spuse Flușturilă cu subînțeles.

— Are dreptate, Peter, e sîmbătă seara — rosti Wendy înduplecîndu-se.

Așa că li se dădu voie să danseze, dar numai după ce-și vor fi pus cămășuțele de noapte.

Copiii prinseră să cînte și să țopăie îmbrăcați în cămășuțe de noapte. Dar ce ciudat era cîntecul lor! Atît de ciudat, încît îi se făcea pielea de gîină, pentru că băieții se arătau chipurile speriați de propriile lor umbre; de unde să știe, sărmanii, că în scurtă vreme aveau să se abată asupra lor niște umbre adevărate, dinaintea cărora aveau să se tragă înapoi înfricoșați, fără să mai fie nevoie să se maimu-

țărăască? Ce hărmălaie veselă făceau zburdînd prin casă, cum se mai îmbrînceau, sărînd de pe

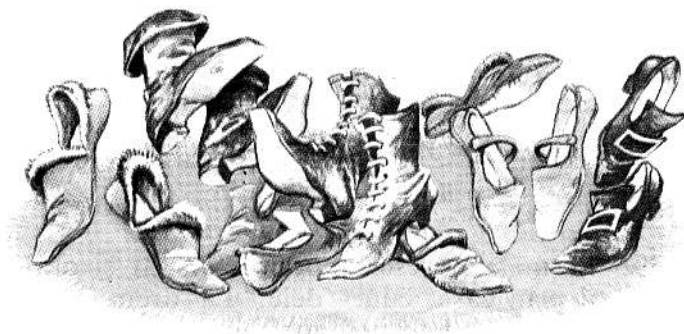
podele în pat și din pat pe podele! La drept vorbind, nu se mai putea numi dans ceea ce

făceau ei, ci mai curînd o bătaie cu perne, și cînd joaca luă sfîrșit, pernele păreau să-i roage să încingă o nouă bătălie, ca niște partenere de dans care ar fi presimțit că n-aveau să-i mai întîlnească niciodată. Și ce de năzbîtii nu mai povestiră pînă la ora culcării, cînd începea de obicei să-și depene poveștile Wendy! Pînă și Flușturilă se apucase la un moment dat să spună nu mai știu ce istorie, al cărei început era atît de plictisitor, încît i se tăiase pofta să mai urmeze.

— Da, începutul e cam plicticos — mărturisi el, îngroșînd

glasul. Știți ce? Să zicem mai bine că v-am povestit sfîrșitul.

În cele din urmă se culcară cu toții, dornici să asculte basmul măicuței Wendy, basmul la care copiii țineau cel mai mult, dar pe care Peter nu putea să-l sufere. De obicei, cînd Wendy începea să-l povestească, ieșea din odaie sau își puna mîinile la urechi; și poate că dac-ar fi făcut și de data aceasta la fel, copiii s-ar fi aflat pînă în ziua de astăzi tot pe insulă. În seara aceea însă, Peter rămase la locul său, pe scăunel, și acum vom vedea ce s-a mai întîmplat după aceasta.

— liniște! Cum
v ă s p u -
neam
deci... —

incepu Wendy, cu un aer sfântos.

Michael stătea cuibărit la picioarele ei, iar ceilalți șapte băieți erau culcați în pat.

— A fost odată ca niciodată un domn...

— Mai bine o doamnă — se împotrivi Cîrlionț.

— Mai bine un șobolan alb — își dădu cu părerea Ronțailă.

— Tăceți! îi luă la rost mămica lor. A fost odată ca niciodată un domn și o doamnă și...

— O, mămico — răsună glasul unuia dintre gemeni — va să zică e și o doamnă? Atunci n-a murit, nu-i așa?

— Sigur că nu.

— Ce bine-mi pare că n-a murit! se bucură Piuilă. Ție nu-ți pare bine, John?

— Ce mai întrebi?

— Ție-ți pare bine, Ronțailă?

— Oho, și încă cum!

— Dar vouă vă pare bine, gemenilor?

— Da.

— O, Doamne! oftă Wendy.

— Ia, mai puțină gălăgie! se răsti Peter.

— Și domnul ăsta — urmă Wendy — se numea domnul Darling. Iar doamna se numea doamna Darling.

— Eu îi cunosc! sări cu gura John, ca să le facă-n necaz celorlalți.

— Mi se pare că și eu îi cunosc — adăugă Michael cu oarecare îndoială.

— Știți, domnul și doamna Darling erau căsătoriți — îi lămurii Wendy. Ei, și ce credeți voi că aveau în casă?

— Șoareci albi! strigă Ronțailă, ca luminat de un gând fericit.

— Nu.

— Cine poate să ghicească! dădu din umeri Piuilă, măcar că ştia povestea pe de rost.

— Taci, Piuilă! Aveau trei odrasle.

— Ce-i aia odrasle?

— Şi tu ești o odraslă, geamănule!

— Ai auzit, John? Şi eu sînt odraslă.

— Mare scofală! Odrasle în-seamnă copii — zise John.

— Of, Doamne, Doamne! oftă Wendy. Ei, şi astea trei odrasle aveau o dădacă foarte credincioasă, care se chema Nana; dar într-o zi, domnul Darling s-a supărat pe Nana, a dus-o în curte şi a pus-o în lanţ. Şi-atunci ce să vezi: cei trei copii s-au ridicat în văzduh şi-au zburat de acasă.

— Vai, ce poveste frumoasă! se minună Ronţailă.

— Au zburat de acasă — continuă Wendy — şi au plecat în Ţara Nicăierea, unde trăiesc copiii pierduţi.

— Am ştiut eu că aşa au făcut! se amestecă în vorbă şi Cîrlionţ. Nu-mi dau seama cum, dar am fost sigur de la început că aşa s-a întîmplat.

— Ascultă, Wendy — întrebă Piuilă — nu cumva unul dintre copiii ăştia pierduţi se cheamă Piuilă?

— Chiar aşa, ai ghicit!

— Aha, va să zică e vorba şi de mine în povestea asta. Ura, Ronţailă, ai auzit? Se pome-neşte şi de mine în povestea asta.

— Ssst! Acuma v-aş ruga să vă gândiţi bine de tot ce-a fost în sufletul bieţilor părinţi cînd au văzut că le-au fugit copiii de acasă.

— Săracii de ei! se tînguiră băieţii, deşi de fapt nu le păsa nici cît negru sub unghie de suferinţele bieţilor părinţi.

— Gîndiţi-vă la pătuţurile lor, care au rămas goale!

— Sărmanele!

— Mai mare jalea! rosti vesel unul dintre gemeni.

— Tare mi-e teamă că povestea asta o să sfîrşească prost — adăugă frăţiorul lui. Tu ce zici, Ronţailă?

— Eu abia aştept să aud sfîrşitul!

— Dacă aţi şti voi ce neţăr-murită e dragostea de mamă — le spuse Wendy cu mîndrie în glas — nu v-aţi mai teme.

Şi acum ajunsese la ultima parte a povestirii pe care nu putea s-o sufere Peter.

— Mie îmi place dragostea de mamă — zise Piuilă, pocnindu-l pe Ronţailă cu perna în cap. Ție îți place, Ronţailă?

— Foarte mult — răspunse acesta, bușindu-l la rîndul său cu perna.

— Vedeți voi, copii — zise Wendy îngăduitoare — fetița din povestea noastră știa că

mămica o să lase mereu fereastră deschisă, ca să poată intra copiii dacă s-ar întoarce acasă; și de aceea, fetița împreună cu frățiorii ei au rămas ani și ani de zile printre străini.

— Dar s-au mai întors vreodată acasă?

De astă dată, Wendy ocoli răspunsul.

— Și acum — zise ea, adunându-și puterile pentru scena cea mare — să aruncăm o privire în viitor.

Toți copiii își răsuciră capetele, ca să poată privi mai bine în viitor.

— Și așa au trecut ani după ani; și acum ia să vedem cine poate să fie doamna asta elegantă, nici prea tânără, dar nici în vîrstă, care coboară în gara din Londra?

— Cine e, Wendy? Cine e? strigă Ronțăilă, tremurînd de nerăbdare, ca și cum habar n-ar fi avut cine putea să fie.

— Ea să fie oare? Da. Ba nu... Ba da, ea este, frumoasa Wendy!

— O-o-o!

— Și cine să fie cei doi bărbați falnici și distinși care o însoțesc, oameni în toată firea acum, înalți și voinici? Să fie oare John și cu Michael? Chiar ei sînt!

— O-o-o!

— Vedeți, frățiorii mei — zise Wendy, arătînd cu degetul în sus — fereastra noastră mai e și acum deschisă. Da, acum sîntem în sfîrșit răsplătiți pentru încrederea nestrămutată pe care am avut-o în dragostea de mamă. Și așa, copiii s-au întors în zbor la mămica și la tăticii lor. Nu vă mai spun ce fericire a fost pentru toți cînd i-au văzut din nou acasă; să-i lăsăm deci să se bucure în tihnă și să tragem cortina.

În momentul în care Wendy rosti cuvintele cu care se încheia povestea ei, Peter scoase un geamăt înăbușit.

— Ce este, Peter? strigă Wendy și se duse repede lîngă el, închipuindu-și că i s-o fi făcut rău. Te doare ceva, Peter?

— Nu, nu mă doare așa cum crezi tu — răspunse Peter.

— Dar cum te doare, atunci?

— Wendy, să știi că te înșeli; nu toate mamele sînt așa cum ai spus!

Copiii se strînseră buluc în jurul lui. Erau din cale-afară de îngrijorați văzîndu-l cît de mult suferea. Și atunci el le dezvălui o taină pe care o păstrase cu strășnicie pînă atunci.

— Cîndva — începu el — credeam, ca și tine, că mămica

mea o să țină mereu fereastra deschisă, așteptându-mă să mă întorc; așadar, după ce am hoinărit luni și luni de zile, în cele din urmă mi-am luat zborul și m-am întors înapoi acasă; dar fereastra de la odaia mea era închisă și ferecată cu oblonul, pentru că între timp mama uitase cu totul de mine, iar în pătuțul meu am găsit dormind un alt băiețel.

N-aș putea pune mîna-n foc că era adevărul adevărat, însă Peter părea pe deplin convins de ceea ce spunea; și vorbele lui avură darul să-i înfricoșeze pe copii.

— Wendy, să mergem acasă! strigară John și cu Michael într-un glas.

— Să mergem — încuviință ea, apucîndu-i de mînă.

— Dar nu chiar astă-seară! spuseră cu spaimă și nedumerire copiii pierduți.

— Ba chiar acum — răspunse hotărîtă Wendy, pentru că în momentul acela îi trecuse prin minte un gând înfiorător: dacă mămica ei s-o fi îmbrăcat cumva în doliu după ei? Peter, ești atît de bun să te îngrijești de tot ce trebuie ca să putem pleca?

— Cum dorești — răspunse el cu sînge rece, ca și cînd fetița

l-ar fi rugat doar să-i dea nucile de pe masă.

Nici unul dintre ei nu socoti cu cale să rostească măcar cuvintele care se spun de obicei într-o împrejurare ca asta: „Îmi pare rău că n-o să ne mai vedem!“ De vreme ce Wendy nu părea deloc tulburată la gîndul că se despărțea, Peter voia să se arate la fel de nepăsător.

Vă dați seama însă că adevărul era cu totul altul. La drept vorbind, Peter era supărat foc pe oamenii mari, care, ca întotdeauna, le stricaseră tot cheful. Clocotind de mînie, de îndată ce se cățără în scorbura lui, începu a răsufla repede-repede, cam de cinci ori pe secundă. Anume făcea așa, fiindcă își amintise de un proverb din Țara Nicăierea, care zicea că, de fiecare dată cînd îți tragi răsuflarea, moare un om în toată firea; și, ca să se răzbune, Peter se străduia să ucidă în cel mai scurt timp cît mai mulți.

Pe urmă, după ce dădu pieilor-roșii poruncile cuvenite, coborî din nou în adăpost, unde în lipsa lui se petrecuse un lucru fără doar și poate rușinos. Însăimîntați de faptul că Wendy avea de gînd să-i părăsească, copiii pierduți se apropiaseră de ea amenințători:

— O să fie mai rău decît înainte de venirea ei!

— N-o lăsăm să plece!

— Parcă-i după ea: o ținem zălog aici!

— Chiar așa, hai s-o punem în lanțuri!

— Piuilă — strigă Wendy — apără-mă, te rog!

La care Piuilă îi răspunse printr-un gest cît se poate de mărinimos. De data asta, în sfîrșit, lăsă la o parte aiurelile pe care le spunea de obicei și vorbi cu demnitate:

— Eu nu sînt decît Piuilă-Năpîrstoc — zise el — și nimeni nu mă bagă în seamă. Dar dacă îndrăznește cineva să se poarte cu Wendy altfel decît un gentleman englez, îl umplu de sînge cît ai clipi.

Zicînd acestea, scoase pe loc pumnalul; băieții se traseră înapoi, speriați. Tocmai atunci se întoarse și Peter, și băieții își dădură seama numaidecît că nu vor avea nici un sprijin din partea lui. Nu era el omul care să oprească o fată în Țara Nicăierea împotriva voinței ei.

— Wendy — o înștiință el, plimbîndu-se încolo și înapoi prin cameră — le-am spus picioarelor-roșii să te călăuzească prin pădure, fiindcă ar fi prea obositor pentru tine să zbori.

— Mulțumesc, Peter.

— După aceea — urmă el, cu glasul tăios și poruncitor al celor care-s deprinși să fie ascultați — Tilincuța o să te treacă mai departe peste mare. Du-te și trezește-o, Ronțailă.

31

Ronțăilă trebui să bată de două ori pînă să capete un răs-puns, cu toate că Tilincuța nu dormea, ci stătea de o bucată de vreme în vîrfurile patului, tră-gînd cu urechea.

— Cine-i acolo? Cum îndrăz-nești? Cară-te de-aici! se răsti.

— Scoală-te, Tilincuțo — strigă Ronțăilă — trebuie să pleci cu Wendy într-o călătorie.

Tilincuța fusese cît se poate de încîntată, nici vorbă, auzind că Wendy voia cu tot dinadin-sul să plece; dar își pusese în gînd să nu-i slujească în ruptul capului de călăuză, lucru pe care nu se sfii să-l spună în gura mare, ba chiar folosind unele cuvinte destul de urite; apoi se prefăcu a fi adormit la loc.

— Zice că nu vrea! dădu din umeri Ronțăilă, drept care Peter se îndreptă încruntat spre odaia tinerei doamne.

— Tilincuțo! se răsti el. Dacă nu te scoli chiar acum și nu te îmbraci fără multă toc-meală, să știi că trag perdelele ca să te vadă toți cum ești.

Amenințarea lui o făcu să sară jos din pat într-o clipă.

— Cine ți-a spus că nu vreau să mă scol? protestă ea.

Între timp, copiii se uitau

pierduți la Wendy, care se pre-gătea de plecare împreună cu John și Michael, și erau tare amăriți cu toții, nu numai pen-tru că erau pe cale s-o piardă, dar și pentru că simțeau c-o așteaptă altă viață mai plăcută, la care nici nu fuseseră măcar po-ftiți să ia parte.

— Dragii mei — zise în cele din urmă Wendy — dacă vreți, n-aveți decît să veniți și voi cu mine. Cred că i-aș putea îndu-pleca pe părinții mei să vă în-fieze.

De fapt, cuvintele acestea fu-seseră rostite mai mult pentru Peter; dar fiecare dintre băieți fu convins că vorbise numai pentru el, drept care începură cu toții să țopăie de bucurie.

— Dar ce vor zice cînd au să vadă că sîntem atîția? N-o să se teamă c-o să aibă prea multă bătaie de cap cu noi? întrebă Ronțăilă în timp ce zburdau prin odaie.

— Da' de unde — zise Wendy, croindu-și repede în minte un plan. Cel mult au să mai pună cîteva pătuțuri în sa-lon. Iar în zilele cînd vin musa-firi, au să le acopere cu niște paravane.

— Peter, putem să plecăm? întrebă copiii, cu o rugămintă în glas.

— Mă rog, n-aveți decît — răspunse Peter cu un zîmbet trist.

Fără să mai stea pe gînduri, băieții se și apucară să-și facă bocceluțele.

— Și acum, Peter — zise Wendy, socotind că toate lucrurile fuseseră puse la cale — înainte de plecare, vreau să-ți dau doctoria.

Nu era plăcere mai mare pentru ea decît să-l doctoricească, și am destule temeuri să cred că-i dădea la doctorii cu nemiluita. Bineînțeles, nu era vorba decît de apă chioară, pe care i-o turna dintr-o sticlă, scuturînd-o bine înainte de a număra picăturile, în așa fel încît ai fi jurat că-i într-adevăr un medicament. De astă dată însă, Peter nu mai căpătă doza convenită, deoarece tocmai cînd se pregătea să i-o dea, Wendy observă tristețea zugerăvită pe chipul său și simți o strîngere de inimă.

— Fă-ți bagajele, Peter — îl îndemnă ea, scuturînd sticla.

— Nu — răspunse el, păs-trîndu-și cumpătul. Nu vin cu tine, Wendy.

— Ba ai să vii, Peter.

— Ba nu.

Și ca să-i arate că plecarea ei nu-l mîhnea nici cît negru sub unghie, Peter începu să

joace tontoroiul prin odaie, cîntînd cu o prefăcută voioșie dintr-un cimpoi nevăzut. Wendy se văzu nevoită să alerge după el, deși nu era un lucru prea cuviincios din partea unei doamne.

— Vino cu noi, să-ți cauți mămica — îl imbie ea.

— Nu, nu — îi răspunse el neînduplecat. Mi-e teamă să nu spună c-am crescut mare. Vreau să rămîn mereu copil, ca să mă pot juca toată ziua.

— Bine, Peter, dar...

— Nu.

Neavînd încotro, Wendy trebui să le împărtășească și celorlalți hotărîrea lui.

— Peter nu vrea să vină cu noi.

Va să zică, Peter se gîdea să-i părăsească! Băieții îl priviră încurcați și rămaseră locului cu traista în băț. La început se temură ca nu cumva, răzgîndindu-se între timp, Peter să nu le mai dea voie nici lor să plece. Peter însă era mult prea demn ca să facă una ca asta.

— Dacă vă găsiți mamele — rosti el cu glas înăbușit — sper că veți ști să le îndrăgiți. Ei, și acum să nu vă aud smiorcînd și nici să nu faceți prea mult tă-răboi; drum bun, Wendy!

Le întinse apoi mîna vesel, ca

și când și-ar fi dat seama că băieții nu mai puteau zăbovi nici o clipă sau ca și cum și-ar fi amintit deodată că avea ceva foarte important de făcut.

— Peter, să nu uiți cumva să-ți schimbi flaneluța — îi puse în vedere fetița, care tot nu se îndura încă să plece.

Wendy avusese întotdeauna grijă de copii să nu uite să se primenească.

— Nu, nu.

— Și să-ți iei doctoriile, auzi?

— Da.

Și acum se părea că nu mai aveau nimic să-și spună; urmă un răstimp de tăcere, în care toți stăteau locului nespus de stingheriți. Peter însă nu era omul care să se lase înduișat.

— Ești gata, Tilincuț? strigă el.

— Da! da!

— Atunci, ia-o înainte.

Tilincuța se înalță ca o săgeată în vârful celui mai semeț copac; nimeni însă nu mai apucă s-o urmeze, pentru că tocmai în clipa aceea pirații găsiră cu cale să se năpustească asupra pieilor-roșii, dezlănțuindu-se ca o vijelie. Deasupra pămintului, unde pînă atunci domnise liniștea cea mai desăvîrșită, țipetele, vaietele și scrișturile jungherelor de oțel sfî-

șiau acum văzduhul. Dedesubt se așternu o tăcere de moarte. Băieții căscară rînd pe rînd gura și rămaseră cu ea așa, căscată. Wendy căzu în genunchi și întinse brațele spre Peter. Toate brațele stăteau întinse către Pe-

ter, ca și cînd o răbufnire de vînt le-ar fi abătut într-acolo; pe fețele tuturor se citea rugămintea mută să nu-i părăsească la ananghie. Peter puse numai-decît mîna pe sabie, în timp ce din ochii lui scăpărau fulgere.

otuși atacul
piraiților îi
luase pe
nepusă
masă.

Viteaza prințesă Crin Sălbatic, împreună cu cei zece voinici de care era înconjurată se pomeniseră împresurați fără veste de viclenii piraiți. Apucînd în pripă armele, pieile-roșii înfioraseră văzduhul cu strigătele lor războinice, prea tîrziu însă, din păcate.

Ne vine cam greu să zugrăvim bătălia ce se încinse între ei și care, la drept vorbind, semăna mai curînd cu un măcel. Mulți dintre cei ce alcătuiau cîndva floarea tribului copiilor de indieni își aflară sfîrșitul în toiul ei. Dar nu toți muriră nerăzbunați, căci odată cu Lupul Șui căzu și Alph Căramidă, ca să nu tulbure de două ori liniștea Oceanului Atlantic; iar printre cei care mușcară din țărînă

se număra și Geo și Scourie, și Chas Turley, ca și alsacianul Foggerty. Turley fu răpus de securea Fioaroasei Pantere, care în cele din urmă izbuti să-și croiască drum printre piraiți împreună cu Crin Sălbatic și cu cei cîțiva copii din trib care mai rămăseseră teferi.

Peripețiile acelei nopți de poamnă nu se încheiaseră încă, deoarece nu pe indieni urmărea de fapt Cîrlig să-i nimicească: pieile-roșii erau doar albinele pe care căutase să le scoată afară din stup, afumîndu-le, ca să poată pune mîna pe miere. Peter Pan era cel pe care își pusese în gînd să-l prindă, Peter Pan și Wendy, cu toți ortacii lor, dar în primul rînd Peter Pan.

Întrebarea era însă cum să pătrundă în lăcașul de sub pămînt sau cum să-și strecoare prin scorburi jigodiile aflate în solda lui? Căpitanul piraiților își

plimba ochii lacomi de la unul la altul, cîntărind din privire pe cei care i se păreau a fi mai subțiri. Tilharii se perpeleau de mama focului, știind prea bine că dacă i se năzărea lui Cîrlig, îi putea băga în scorburi cît ai zice pește, legați de capătul unei prăjini.

Dar ce făceau băieții în vremea asta? I-am lăsat în adăpostul lor subpămîntean în momentul cînd au început să zăngăne armele, aproape împietriți de spaimă, cu gurile căscate și brațele rugătoare întinse către Peter, ca să ne întoarcem acum la ei chiar în clipa în care, sfîrșind de bocit, își lăsau brațele în jos, neputincioși. Zarva înfricoșată ce se dezlănțuise din senin deasupra pămîntului încetase aproape tot atît de năprasnic precum se și stîrnise, potolindu-se ca o învolburare sălbatică de vînt; dar în sinea lor băieții simțeau cu toții că împrejurarea aceasta le pecetluse soarta.

— Care din ei o fi învins?

Trăgînd cu urechea la gura scorburilor, pirații auziră deslușit întrebările pe care și le puneau băieții, dar — drăcia dracului! — tot atît de deslușit auziră și răspunsul lui Peter.

— Dacă au învins indienii —

îi lămuri el — în curînd o să se audă tam-tam-ul; așa obișnuiesc ei să-și trîmbițeze orice biru-ință.

Întimplarea făcuse ca Pirjol să dea peste tam-tam, ba chiar să stea în momentul acela călare pe el.

— N-o să mai auziți voi în vecii vecilor tam-tam-ul sunînd — mormăi el.

Spre marea lui mirare, Cîrlig îi făcu semn să bată el însuși tam-tam-ul; abia după cîteva clipe, tilharul reuși să priceapă în fine tilcul înfricoșat al acestei porunci viclene.

Pirjol bătu o bucată de vreme toba, apoi se opri trăgînd iar cu urechea, beat de bucurie.

— Tam-tam-ul! strigă Peter, și bandiții îi auziră limpede glasul. Băieți, au învins indienii!

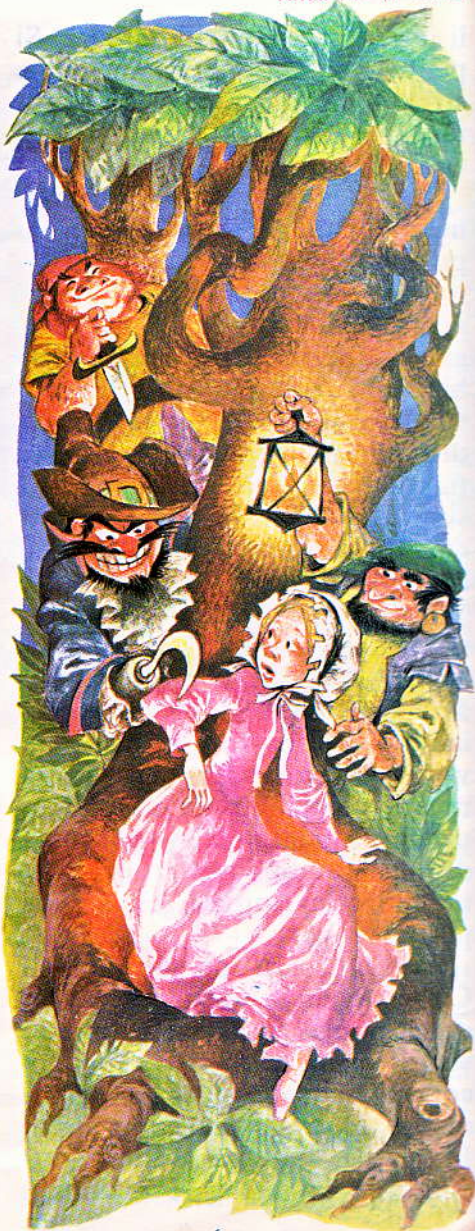
Copiii, a căror soartă fusese în momentul acela hotărîtă, răsunaseră prin urale — pe care inimile haine ce pîneau deasupra lor le ascultară cu desfătare ca pe cea mai plăcută muzică — și se grăbiră să-și ia din nou rămas bun de la Peter. Pirații nu prea puteau să înțeleagă pentru ce făceau treaba asta, dar acum nu le mai păsa de nimic, fiind prea din cale-afară de bucuroși la gîndul că dușmanii lor se pregăteau să iasă de bună

voie din scorburii. Schimbau priviri între ei rînjind cu vicleanie și-și frecau mîinile. Cîrlig le împărți porunci la iuțeală și pe tăcute, mai mult prin semne: puse pe cîțiva dintre ei să stea de pază în dreptul fiecărui copac, iar pe ceilalți îi așeză pe un singur rînd, la o depărtare de vreo doi metri unul de altul.

Primul care ieși afară fu Cîrlionț. Nici nu apucă bine să se strecoare prin gura scorburii și se pomeni în brațele lui Cecco, care-l aruncă lui Pirjol. Acesta îl aruncă la rîndul său lui Scăfîrlie, care-l aruncă lui Bill Curerușă, care-l aruncă lui Gălușcă și tot așa mai departe. Cîrlionț trecu astfel din brațele unuia într-ale celui următor, pînă ce căzu la picioarele pirațului negru. Toți băieții fură smulși fără milă în același chip din scorburile lor și se treziră zburînd prin aer, mai mulți deodată, ca niște baloturi azvîrlite din mînă în mînă.

În schimb Wendy, care ieși ultima la iveală, se bucură de cu totul altă primire. Cîrlig își scoase pălăria în fața ei, făcînd pe cavalerul, și-i oferî brațul pentru a o conduce la tovarășii ei, cărora tocmai li se punea căluși.

Ca nu cumva să fugă, tîlharii

îi legară cu genunchii la gură. Și pentru ca să fie cît mai bine strînși în chingi, piratul negru tăiașe o funie în nouă bucăți egale.

Cîrlig le făcu apoi semn oamenilor lui să ducă prizonierii pe corabie.

Dar cum să-i care pînă acolo? Ghemuiți cum erau și legați fedeleș, ar fi putut foarte bine să fie dați de-a dura la vale, ca niște poloboace, dar drumul era în mare parte mlăștinos. Și de astă dată însă iscusința lui Cîrlig îi scoase din încurcătură. Căpitanul le arătă cu degetul căsuța în care locuise Wendy la început, poruncindu-le s-o folosească drept mijloc de căraușie. Pirații îi aruncară fără multă vorbă pe copii înăuntru, și patru dintre ei, mai voinici, ridicară căsuța pe umeri, ceilalți rămînînd mai în urmă. Ciudatul alai porni la drum, afundîndu-se în pădure, în cîtecele fioroase cîntate de pirați în cor.

Primul lucru pe care-l făcu Cîrlig, văzîndu-se singur la căderea nopții, fu să se apropie în vîrfurile picioarelor de unul din copacii scorburoși, care se nimerise să fie chiar copacul lui Flușturilă, ca să vadă dacă poate să se strecoare înăuntru.

Pe urmă rămase o bucată de vreme pe gînduri, urzînd în sinea lui un plan. Aținti urechea, ascultînd cu încordare dacă nu se aude venind vreun zvon de pe tărîmul subpămîntean, dar atît acolo, cît și la suprafața pămîntului, domnea aceeași tăcere. Oare băiatul care nu ieșise încă la iveală dormea sau, dimpotrivă, stătea la pîndă jos, la rădăcina copacului, cu pumnul în mînă? — chibzuia tartorul piraților.

Din păcate își dădu curînd seama că n-avea alt mijloc de a afla adevărul decît să coboare prin scorbură. Cîrlig își scoase atunci încetișor pelerina și, cu băgare de seamă, ca să nu facă nici cel mai mic zgomot, o lăsă jos, apoi, mușcîndu-și buzele pînă la sînge, se vîri în văgăună. Era un om curajos de felul său; și totuși, o clipă se opri locului să-și șteargă fruntea, de pe care se prelingeau broboane de sudoare, așa cum picură ceara dintr-o luminare. Pe urmă, tot fără zgomot, se lăsă binișor să alunece în necunoscut.

Ajunse nevătămat în fundul scorburii, unde se opri iarăși o clipă, ținîndu-și răsufarea, deși abia dacă mai îndrăznea să răsufle. Pe măsură ce-și obișnuia ochii cu lumina chioară de sub

pământ, începea să deslușească unele lucruri din lăcașul de la rădăcina copacilor; dar ceea ce-i atrase îndeosebi atenția și asupra căruia se aținti în cele din urmă privirea-i lacomă fu patul în care dormeau laolaltă copiii; îl căuta de atîta amar de vreme și abia acum reușise, în sfîrșit, să-l descopere. Pe pat se afla Peter, care dormea dus.

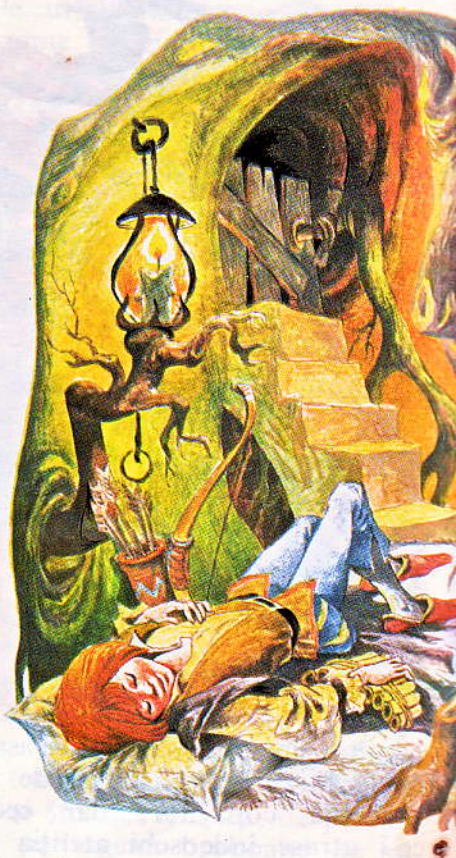
După plecarea copiilor, Peter, care habar n-avea de tragedia petrecută la suprafața pă-

mîntului, cîntase voios din cîmpoi o bucată de vreme. Cîntarea lui însă — știu bine — nu era decît o încercare deznădăjduită de a-și dovedi lui însuși că nu-i pasă de primejdia ce-l pîndea. Apoi își pusese în gînd să nu-și ia doctoria, numai ca să-i facă în ciudă lui Wendy. După aceea, ca s-o necăjească și mai tare, se întinsese pe pat fără să dea la o parte cuvertura; Wendy avea întotdeauna grijă să-i învelească la culcare, pen-

tru că niciodată nu se poate ști dacă peste noapte nu se lasă frigul. În cele din urmă, Peter Pan simțise deodată că-i dau lacrimile, însă în aceeași clipă îi trecuse prin minte că fata s-ar fi supărat foc dac-ar fi aflat că în loc să plîngă Peter rîdea; și atunci izbucnise într-un hohot năprasnic de rîs, în toiul căruia adormise. Îi spînzura un braț peste marginea patului, ținea un picior îndoit, și cum hohotul de rîs rămăsese întrerupt la jumătate, rămăsese cu gura deschisă, lăsînd să i se vadă dințișorii ca niște mărgăritare.

Deși opaițul arunca o zare de lumină asupra patului, Cîrlig se credea tot în întuneric și, făcînd pe dibuite primul pas, se izbi de ceva: era ușa scorburii lui Flușturilă. Pînă atunci, căpitanul piraiților privise pe deasupra ușii, care nu acoperea pe de-a-ntregul deschizătura... Căutînd clanța, îi veni să urle de ciudă, descoperind că era așezată jos de tot, mult prea jos ca s-o poată apuca. Începu a zgîlții ușa, opintindu-se cu nădejde în ea. Ei, drăcie! S-ar putea oare ca și de data asta să-i scape printre degete dușmanul?

Hait, dar asta ce naiba mai era? Cu toate că avea ochii împăienjeniți de furie, zărise doc-

toria lui Peter pe o poliță la care putea ajunge ușor cu mîna. Chibzui în sinea lui cam ce-ar putea să fie și, cît ai clipi din ochi, își făcu socoteala că în sfîrșit îl avea în palmă pe băiețelul adormit.

Ca nu cumva să fie prins de viu vreodată, Cîrlig purta întot-

cut încă oamenilor de știință.

Turnă cinci picături din ea în doctoria lui Peter. Apoi, aruncând o ultimă privire stăruitoare și aprinsă asupra victimei sale, făcu calea întoarsă și, cu chiu, cu vai, se cățăără înapoi în scorbură.

Cît despre Peter, dormea liniștit mai departe. Luminița opaițului pîlpîi și se stinse, lăsînd încăperea cufundată în beznă; Peter nu se trezi totuși. Ceasul din pîntecele crocodilului bătuse de mult ora zece, cînd Peter se ridică deodată înfiorat în capul oaselor. Nu știa ce anume îl făcuse să se scoale: pesemne o bătaie ușoară și sfioasă la ușa scorburii sale.

Deși ușoară și sfioasă, în tăcerea care domnea în odaie, bătaia aceea în ușă avea totuși ceva fioros. Peter își căută pe bîjbîite pumnalul și, apucîndu-l în mînă, întrebă:

— Care ești acolo?

Așteptă cîtva timp, în care nu primi nici un răspuns. Și iarăși se auzi bătînd în ușă.

— Cine e?

Nici de astă dată nu-i răspunse nimeni.

Simți cum îi zvîcnește inima în piept, lucru care, la drept vorbind, îi plăcea mai mult decît ne-am fi putut închipui. Din

deauna asupra lui o doctorie ucigătoare, pregătită chiar de el, din toate inelele cu otravă care-i căzuseră în mînă. Le pusese să fiarbă împreună, și licoarea galbuie pe care o dobîndise în cele din urmă era cu siguranță cel mai puternic venin din cîte se aflau pe lume, deși necunos-

două salturi ajunse la ușa. Spre deosebire de ușa lui Flușturilă, a lui acoperea tot fundul scorburi, așa că nu putea vedea ce era în partea cealaltă, după cum nici cel ce bătuse nu-l putea vedea pe el.

— Nu deschid, dacă nu-mi spui cine ești! strigă Peter.

În cele din urmă, oaspetele îi răspunse printr-un clinchet armonios.

— Dă-mi drumul înăuntru, Peter!

Recunoscînd glasul Tilincuței, Peter se grăbi să tragă zăvorul. Zîna intră înfrigurată, roșie la față și cu rochia mînjită de noroi.

— Ce s-a întîmplat?

— Nici nu-ți trece prin gînd ce s-a întîmplat! strigă ea și-l puse de trei ori să încerce a ghici.

— Hai, spune odată! se răsti el.

Și, într-o singură frază, fără nici o punctuație, lungă cît panglicile pe care le scot pe nas și pe gură scamatorii, zîna îi povesti împrejurările în care Wendy căzuse în mîinile tîlhariilor împreună cu toată ceata de băieți.

Lui Peter îi sări inima din loc de nu știu cîte ori în timp ce-o asculta. Auziți, oameni buni! Wendy legată fedeleş și dusă pe corabia piraților! Ea care era atît de dornică să trăiască asemenea aventuri!

— Trebuie s-o salvez! strigă el, căutîndu-și în grabă armele.

În clipa aceea se întreba cam ce-ar fi putut să-i facă plăcere bieteii Wendy. Dacă, bunăoară, și-ar lua doctoria, așa cum îl sfătuisese ea? Și întinse mîna spre șipul în care acum se afla licoarea ucigătoare.

— Nu! țipă Tilincuța, fiind-

că-l auzise pe Cîrlig mormăind ceva despre isprava pe care o săvîrşise, în timp ce orbecăia prin pădure.

— De ce?

— E otrăvită.

— Otrăvită? Dar cine crezi tu c-ar fi putut s-o otrăvească?

— Cîrlig.

— Fugi încolo! Cum putea să pătrundă aici Cîrlig? Şi pe urmă eu n-am închis ochii nici o clipă.

Şi, zicînd acestea, duse la gură şipul. De astă dată nu mai era timp de tocmeală; se cereau fapte, nu vorbe. Şi, zvicnind ca fulgerul din loc, Tilincuţa se strecură între buzele lui şi flaconaşul cu doctorie, sorbind lichidul pînă la fund.

— Ce-nseamnă asta, Tilincuţo, cum îndrăzneşti să-mi bei doctoria?

Zîna însă nu-i mai răspunse. Începu doar să se clatine prin aer.

— Ce-i cu tine? strigă Peter înfricoşat.

— Era otrăvită, Peter — murmură ea blînd. Şi acum o să mor.

— Ce-ai făcut, Tilincuţo, ai băut-o ca să mă cruţi pe mine?

— Da.

— Dar de ce, Tilincuţo, de ce?

Aripioarele ei abia dacă mai pîlpiuau. Lăsîndu-se pe umărul lui, zîna îl ciupi drăgăstoasă de obraz şi-i şopti la ureche: „Nă-tărăule!“ apoi se îndreptă şovăind spre camera ei, unde coborî pe pătuţ.

Peter Pan acoperi în întregime cu capul cel de-al patrulea perete al odăiţei în care locuia zîna, cînd ingenunche lîngă ea, copleşit de tristeţe. Luminiţa ei scădea încetul cu încetul, şi băiatul ştia că atunci cînd se va stinge cu desăvîrşire, era sortită să moară. Glasul ei se auzea acum atît de slab, încît la început Peter Pan nici nu înţelege bine ce spunea. Cu greu izbuti să-i desluşască vorbele. Tilincuţa zicea că s-ar putea însănătoşi, dacă toţi copiii din lume ar crede în zîne.

Peter întinse braţele în lături, deznădăjduit. La ora aceea nu se zărea ţipenie de copil prin partea locului, cu atît mai mult cu cît se aflau în puterea nopţii; se gîndi totuşi să le vorbească celor care poate în aceeaşi clipă călătoreau în vis prin Ţara Nicăierea, şi care deci erau mai aproape de el decît ne-am putea închipui: băieţi şi fete în cămaşuţe de noapte şi copii de piei-roşii care dormeau goi-goluţi în coşuleţele lor, atîrnate de

crengile copacilor.

— Voi credeți în zîne? le strigă el tuturor.

Tilincuța se ridică în capul oaselor, cu o mișcare destul de vioaie, ca să afle ce soartă o așteaptă. I se păru că aude pe unii dintre ei răspunzînd „da”, fără să fie însă prea sigură.

— Tu ce zici? îl întrebă ea pe Peter.

— Dacă credeți — le strigă el din nou copiilor — răspundeți bătînd din palme. N-o lăsați pe Tilincuța să moară!

Nu-și sfîrși bine vorba, că se auzi lămurit ropotul celor ce băteau din palme.

Printre copii mai rămăseseră totuși cîțiva care nu se învredniciseră să aplaude.

Cîteva clipe mai apoi, aplauzele încetară deodată; pesemne că în momentul acela nenumărate mame din întreaga lume intraseră buzna în odăile copiilor, să vadă ce se întîmplase; în orice caz, Tilincuța scăpase cu viață. Mai întîi începu a i se înfîrîpa glasul, pe urmă sări jos din pat. Curînd prinse a se învîrîti ca un prîsnel prin odaie, mai zglobie și mai obraznică decît fusese vreodată.

— Și acum, hai s-o salvăm pe Wendy.

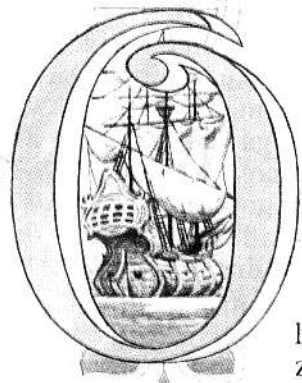
Luna străbătea cerul acoperit de nori, în clipa cînd Peter ieși din scorbura lui, înarmat pînă în dinți, dar foarte ușor îmbrăcat, pentru a fi cît mai sprinten. Și astfel porni în căutarea tovarășilor săi, fără să țină seama de primejdiile ce-l pîndeau la tot pasul.

Singurul lucru pe care-l avea de făcut era să meargă drept înainte, după obiceiul indienilor, și, spre norocul său, Peter Pan se pricepea de minune la treaba asta. La un moment dat, trecu pe lîngă el crocodilul, dar în afară de tic-tac-ul din burta jivinei nu se auzea nici un alt sunet, nu se simțea nici o mișcare și nu se zărea nicăieri nici o făptură vie.

Atunci, Peter Pan făcu acest cumplit legămint:

— De data asta, unul dintre noi — eu ori Cîrlig, — trebuie să piară!

Începu să înainteze tîrîndu-se șerpește pe jos; puțin mai apoi însă se ridică în picioare și străbătu ca săgeata un luminiș scîldat în razele lunii; ținea un deget pe buze și o mîină pe plăselele pumnalului. Era gata de luptă și fericit cum nu se mai poate.

lumină verzuie, ce arunca o rază piezișă peste Golful Kidd, în apropiere de gura râului piraților, străjuia locul în care era ancorat bricul „Flamura Neagră”, un vas ușor, așa cum sînt mai toate vasele de care se slujesc corsarii în expedițiile lor pe mare, dar murdar de sus și pînă jos. Fiecare bucată din schelăria corăbiei era respingătoare ca un petec de pămînt presărat cu pene de păsări jumulte.

Corabia adăsta învăluită în cerga deasă a nopții, prin care n-ar fi putut răzbate nici un zgomot pînă la țarm. Se azeau prea puține zvonuri, și acelea supărătoare pentru ureche, afară doar de țacănitul mașinii de cusut, la care lucra Pîrjol, harnic și îndatoritor ca de obicei.

Cîțiva tîlhari stăteau rezemați de parapet; alții ședeau pe butoaie și jucau barbut sau cărți; iar cei patru care se spetiseră cîrînd pe umeri căsuța dormeau pe punte cu fața în jos, dar și prin somn aveau grijă să se rostogolească la moment, cînd într-o parte, cînd într-alta, ferindu-se din calea lui Cîrlig ca nu cumva acesta să-i zgîrie în treacăt cu un gest pe care-l făcea fără să-și dea seama, în virtutea obișnuinței.

Cîrlig tropăia pe punte, îngîndurat. În sfîrșit, acum îi venise și lui apa la moară. Izbutise să se descotorosească pentru totdeauna de Peter, iar ceilalți băieți se aflau în clipa de față pe bricul lui, gata să-și primească osînda pe scîndura morții.

Leprele din solda lui, crezîndu-l plecat cine știe pe unde, o lăsaseră mai moale cu disciplina

și începuseră să-și facă de cap.

— Liniște, javrelor, că acuși îmi înfig cangea în voi! se burzului el, și zarva se potoli pe loc. Ia spuneți: i-ați pus pe toți în lanțuri, să nu fugă?

— Da, da.

— Atunci, aduceți-i încoace.

Bieții prizonieri fură scoși cu toții, afară de Wendy, din cala vasului și înșirați înaintea căpitănelui. O vreme, Cîrlig păru că nici nu-i bagă în seamă. Se plimba tacticos de colo pînă colo, lălăind un cîntec respingător și pipăind un pachet de cărți de joc din buzunar.

— Ei, și-acum, pușlamalelor — spuse el vesel, întorcîndu-se către băieți — șase dintre voi au să pășească astă-seară pe scîndură; doi însă ar putea rămîne pe lingă mine, să mă slujească. Pe care să-l alegem, oare?

Piulă ieși înainte cuviincios și se scuză:

— Știți, domnule căpitan, nu cred că mămica s-ar bucura aflînd că m-am făcut pirat. Spune, Flușturilă, tu crezi că mămica ta s-ar bucura să fii pirat?

Și, rostind acestea, îi făcu semn cu ochiul.

— Nu cred — răspunse Flușturilă mîhnit.

Văzîndu-l, ai fi putut să juri că într-adevăr îi părea rău.

— Dar mămica ta s-ar bucura să te știe pirat, geamănul?

— Nu cred — rosti cel mai răsărit dintre gemeni, la fel de șmecher ca și ceilalți. Ce zici,

Ronțailă, mămica ta...

— Gura! urlă Cîrlig, și copiii care luaseră cuvîntul fură trași înapoi. Ia ascultă, mări băietel! spuse căpitanul privindu-l pe John. Tu pari mai puțin fricos. Nu ți-a venit chef niciodată să te faci pirat, voinicule?

— Cîndva aș fi vrut să mă numesc Jack Singerosul — mărturisi acesta fisticit, neștiind ce-o să urmeze.

— Frumos nume. Așa o să-ți spunem, dacă vrei să fii de-al nostru.

— Tu ce crezi, Michael? întrebă John.

— Mie cum mi-ați spune, dacă m-aș face pirat? întrebă Michael.

— Joe Barbă-Neagră.

Bineînțeles, Michael se simți grozav de măgulit.

— Ce zici, John?

Michael voia să-l lase întii pe John să hotărască, iar John, la rîndul său, aștepta același lucru din partea lui Michael.

— Dar vom rămîne mai departe, nu-i așa, supușii credincioși ai maiestății sale regelui?

Cîrlig șuieră printre dinți:

— Înainte de toate va trebui să strigați: „Jos regele!”

— Atunci, nu vreau! răbufni John, lovind în butoiul din fața lui Cîrlig.

— Nici eu! îi ținu isonul Michael.

— Trăiască Anglia, stăpîna noastră, a tuturor! chițăi Cîrlig.

Furioși, pirații îi plesniră peste gură, iar Cîrlig urlă:

— Cu asta v-ați rostit singuri

— Așa, păpușico — rosti cu dulceață Cîrlig, de parcă și-ar fi muiat vîrbele în sirop. Acum ai să-ți vezi odoarele pe scîndura morții.

— Au să moară? întrebă Wendy.

— Da — rinji el. Tăcere! strigă apoi, nemaîncăpîndu-și în piele de bucurie. Ascultați ultimele cuvinte ale unei mame către copiii ei.

Wendy se dovedí la înălțimea acestei mărețe clipe.

— Dragi copii, ascultați ultimele mele cuvinte — zise ea răspicat. Gîdiți-vă că vă vorbesc din partea mamelor voastre bune, care vă spun: „Nădăduim că fiii noștri vor ști să moară ca niște adevărați gentlemen britanici“.

Cuvintele ei îi făcură chiar și pe pirați s-o privească plini de respect și cu un fior de teamă; iar Piuilă începu să țipe, ca din gură de șarpe:

— Eu n-am să înșel nădejdlile mamei! Tu ce-ai să faci, Ronțăilă?

— Nici eu n-am să înșel nădejdlile mamei! Dar tu, geamă-nule?

— Nici eu n-am să înșel nădejdlile mamei!

Între timp, Cîrlig își recăpătase glasul.

osînda. Aduceți-o încoace pe mama lor! Pregătiți scîndura!

Sărmanii, nu erau decît niște copilandri și se făcură albi ca varul cînd îi văzură pe Curelușă și pe Cecco pregătind scîndura morții. Cînd însă Wendy fu adusă pe punte, se siliră cu toții să facă pe vitejii.

— Legați-o! porunci el.

Pirjol o legă de catarg.

— Ascultă, păpușico — îi șopti el — să știi că-ți cruț viața, dacă-mi făgăduiești să fii mămica mea.

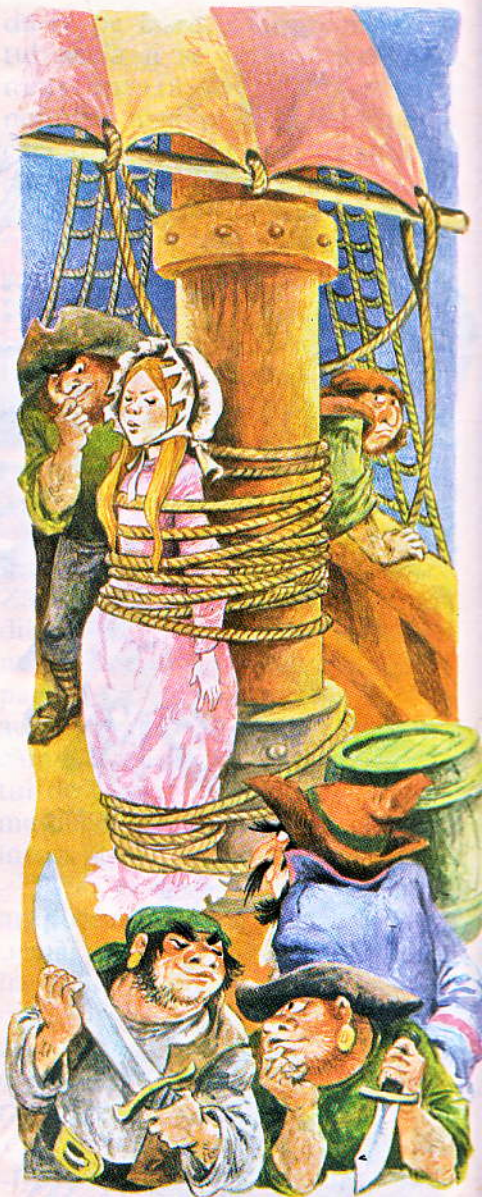
Wendy însă nu catadicsi să-i facă o asemenea făgăduială nici chiar lui Pirjol.

— Când mă uit la voi, îmi vine să cred că-i mai bine să n-ai copii — zise ea cu dispreț.

E trist că nici un băiat nu avea ochi pentru ea în timp ce Pirjol o lega de catarg; toți erau cu privirile ațintite spre scîndura morții: era vorba doar de ultimul lor drum. Nu mai aveau inima să spere că vor păși bărbătește pe scîndură, pentru că nu mai erau în stare nici măcar să gîndească; tot ce mai puteau să facă era să holbeze ochii și să tremure ca varga.

Cîrlig rînji la ei cu dinții înțeleștați și dădu să se apropie de Wendy. Ar fi vrut să-i întoarcă fața spre băieți, silind-o să se uite cum se îndreptau, rînd pe rînd, spre scîndura blestemată. Dar nu mai apucă să ajungă pînă la ea și nici să audă strigătul de spaimă pe care spera să i-l smulgă. Auzi în schimb altceva, care-l făcu să înlemnească de groază.

În momentul acela îi veni la

ureche tic-tac-ul înfiorător din pînțelele crocodilului.

Și nu numai el, dar și ceilalți — pirății, băieții și Wendy — îl auziră. Și, ca prin farmec, toate capetele se întoarseră în aceeași direcție: nu spre apă, de unde venea ticăitul, ci spre Cîrlig. Toată lumea știa că ceea ce avea să urmeze îl privea numai și numai pe el și că de unde pînă atunci fuseseră cu toții actori, aveau să devină pe negîndite spectatori.

Ți se făcea părul măciucă văzînd schimbarea care se petrecuse, de la o clipă la alta, cu Cîrlig. Căpitanului i se muia-

seră picioarele și căzuse jos, grămadă.

Ticățul se apropia tot mai mult: dar înaintea lui i se strecurase în minte un gând care-i îngheța sîngele în vine: „Acum-acum, huiduma de crocodil o să se urce pe punte”. Pînă și cîrligul de fier îi atîrna ca o cîrpă. Se simțea atît de oropsit, încît orice alt om în locul său ar fi așteptat cu ochii închiși acolo unde căzuse; dar mintea năstrușnică a lui Cîrlig nu încetase încă să lucreze și, călăuzit de ea, căpitanul se tîrî de-a bușilea pe punte, cît mai departe cu puțință de sunetul ce-i zgîria urechea. Pirații se dădură respectuoși la o parte, ca să-l lase să treacă, dar tartorul lor nu zise nici cîrc pînă nu se izbi de parapet.

— Ascundeți-mă! strigă el răgușit.

Se strînseră cu toții în jurul lui, ferindu-se să privească spre locul prin care știau că trebuie să se urce pe punte lighioana. Nici prin cap nu le trecea să-i țină piept. Crocodilul întruchipa soarta hărăzită tuturor.

Abia cînd Cîrlig pieri din ochii lor, curiozitatea dezlegă în sfîrșit măduarele băieților, care se repeziră la balustrada corabiei, să vadă dihania cățărîn-

du-se pe bord. Dar în momentul acela li se înfățișă cea mai neașteptată minunăție din noaptea asta plină de peripeții, căci cel ce se grăbea să sară în ajutorul lor nu era crocodilul, ci Peter Pan în carne și oase.

Peter le făcu semn să nu scoată nici un strigăt, fie de bucurie, fie de uimire, care ar fi putut să le dea de bănuît piraților. Și continuă să clămpăne din gură: tic-tac, tic-tac, întocmai ca un ceasornic.

În clipa cînd ne-am despărțit de el, Peter tocmai străbătea insula cu degetul pe buze și cu mîna pe plăselele pumnalului. Zărise la un moment dat crocodilul trecînd prin apropiere, dar nu observă nimic neobișnuit, pentru ca puțin mai apoi să-și aducă aminte că nu-l auzise ticăind. La început i se păru destul de ciudat, dar se dumeri numai decît că ornicul nu fusese întors la timp și se oprise.

Peter chibzui atunci în ce fel ar putea să tragă foloase de pe urma acestui bucluc; și-și puse în gând să înceapă a clămpăni din gură, pentru ca sălbăticiunile pădurii să creadă că vine crocodilul și să-l lase să treacă fără să se atingă de el. Imita atît de bine ticăitul ceasului, încît fără să vrea iscusința lui avu

o urmare cu totul neașteptată: crocodilul auzi și el tic-tac-ul și se luă după băiat. Dacă o făcuse din dorința de a redobîndi ceea ce pierduse, ori numai din simpatie, închipuindu-și că tot el ticăie, n-o să știm niciodată cu adevărat, întrucît crocodilul este un animal lipsit de inteligență.

Și astfel, Peter ajunsese pe țarm fără să pătească nimic și se aruncă vitejește în valuri. În timp ce înota, în mintea lui stăruia mereu același gînd: „De astă dată, unul dintre noi — eu ori Cîrlig — trebuie să piară!” Clămpănise atît de mult din gură, încît mai ticăia și acum, fără să-și dea seama. Dacă ar fi prins de veste, poate că s-ar fi oprit, fiindcă, deși ideea cu ceasornicul era cît se poate de iscusită, nu i-ar fi trecut prin cap să se folosească mai departe de acest vicleșug ca să se urce pe puntea bricului. Dimpotrivă, socotea c-ar trebui să sară peste balustrada vasului pe nesimțite, făcînd mai puțin zgomot chiar decît un șoarece; de aceea rămase cu gura căscată cînd îi văzu pe piraiți ferindu-se din calea sa și pe Cîrlig în mijlocul lor, tremurînd ca o frunză, înspăimîntat de parcă s-ar fi așteptat să sosească din moment

în moment crocodilul.

Crocodilul! În clipa în care își aminti de el, Peter auzi și ticăitul ceasornicului. La început i se păru că sunetul acela venea din pîntecele jivinei și aruncă o privire îndărăt. Cînd își dădu seama însă că el însuși clămpănea din gură, pricepu numaidecît cum stăteau lucrurile. „Să mai spună cineva că nu sînt isteț!” se gîndi el și le făcu semn băieților să nu se dea cumva de gol, întîmpinîndu-l cu urale și aplauze.

Tocmai atunci, Ed Chinoroz, timonierul, ieși din cabină și străbătu puntea. Peter lovi în plin. John astupă cu amîndouă mîinile gura bietului pirat, înăbușînd geamătul lui de moarte. Timonierul se prăbuși cu fața în jos. Patru băieți îl prinseră din zbor, ca să nu se audă duduind podelele sub greutatea trupului său. Peter le făcu din nou semn și leșul fu azvîrlit peste bord.

O clipă mai apoi răsună un plescăit, după care se așternu iarăși tăcerea.

— Unu! (Flușturilă începuse să numere.)

Fără grabă, încordat ca un arc și mergînd în vîrfurile picioarelor, Peter intră în cabină; era și timpul, deoarece, luîndu-și inima în dinți, unii piraiți înce-

puseră să-și întoarcă privirile spre copii. Fiecare simțea răsuflarea înfiorată a celui de lângă el, dovadă că tic-tac-ul ceasornicului, care-i băgase în sperieți, încetase.

— A plecat, căpitane — zise Pirjol, ștergându-și ochelarii. E liniște și pace.

Binișor, Cîrlig își scoase capul din gulerul înalt și înzorzonat cu o mulțime de dantele și ciuli urechea cu atîta luare-ămințe, încît ar fi putut să audă chiar și ecoul tic-tac-ului. Cum însă domnea o tăcere desăvîrșită, se ridică semeț în picioare.

— Atunci, e rîndul lui Jim Scîndurică să-și facă datoria! strigă el cu nerușinare. Și începu să fredoneze fiorosul cîntec tîlhăresc:

Iu-hu! Vezi scîndura slinoasă?
De-a lungul ei te faci că pleci.
Cînd într-o parte ea se lasă,
Marea te-nghite — hap! — pe veci.

Ca să-și înfricoșeze și mai mult prizonierii, căpitanul se prefăcu în dansa pe o scîndură nevăzută, strîmbîndu-se la ei în timp ce cînta.

— Înainte de a pune piciorul pe scîndură — rînji el, isprăvind de cîntat — n-ați vrea să vă mîngîie nițeluș pe spinare pi-

sicuța cu nouă cozi?

La auzul acestor cuvinte, copiii căzură cu toții în genunchi.

— Nu, nu! strigară ei atît de jalnic, încît pirații nu se putură stăpîni să nu zîmbească.

— Adu pisica, Bill! porunci Cîrlig. Vezi că e-n cabină.

În cabină! Acolo era Peter! Copiii schimbară între ei o privire.

— Cu dragă inimă, șefule! zise Curelușă bucuros și intră în cabină.

Băieții se uitară în urma lui. Nici nu băgaseră de seamă că șeful piraților începuse iarăși să cînte, în timp ce trepădușii lui îi țineau isonul:

Iu-hu! Te mîngîie, pisica,
Plesnind din cele nouă cozi!
Pe spate-ți serie mititica
Un...

Cum suna ultimul vers nu vom putea ști niciodată, pentru că un urlet înfiorător făcu să le piară cheful de cîntat. Urletul care izbucnise în cabină străbătu dureros puntea și se stinse.

Îndată după aceea răsună un chiot al cărui tîlc băieții îl pricepură numaidecît, dar care piraților li se păru și mai ciudat decît urletul.

— Ce-a fost asta? strigă Cîrlig.

— Doi — rosti serios Flușturilă.

Italianul Cecco șovăi o clipă, apoi dădu buzna în cabină. O clipă mai târziu, ieși afară clătî-nîndu-se pe picioare, mai mult mort decît viu.

— Ce s-a întîmplat cu Bill Curelușă, jigodie? șuieră Cîrlig, aplecîndu-se amenințător asupra lui.

— Ce să se întîmple? A murit. Înjunghiat — răspunse Cecco cu un glas ce părea că

vine din mormînt.

— Bill Curelușă a murit? se cutremurără tîlharii înspăimîntați.

— În cabină e întuneric beznă — zise Cecco, vorbind fără șir. Dar nu știu ce dracu o fi acolo, că mi-a sărit inima; e ceva care chiuie de parc-ar trimbița un cocoș, după cum ați auzit!

— Cecco — zise Cîrlig, și glasul lui sună mai tăios ca oțelul — du-te înapoi și adu-mi cocoșul ăla!

Cecco, viteazul vitejilor, se făcu mic de tot în fața căpitanului, strigînd din răsuputeri: „Nu, nu!”, dar Cîrlig începu să-și mîngîie cangea, torcînd ca o pisică.

— Ziceai că vrei să te duci, nu-i așa, Cecco? întrebă el cu un aer nepăsător.

Cecco se urni din loc după ce mai întii deschise larg brațele, ca omul care știe că nu mai are ce aștepta. Nimeni nu mai cînta, toți stăteau cu urechea la pîndă; din nou se auzi un țipăt de moarte, urmat de un chiot.

Nimeni nu scoase o vorbă, afară de Flușturilă:

— Trei — socoti el.

Cu un semn, Cîrlig își strînse toată haita.

— Mii de draci și de tarto-

rițe! tună el. Cine-mi aduce plocon cocoșul ăla?

— Să-l așteptăm pe Cecco să se-ntoarcă — mirii Scăfîrlie, și ceilalți îi ținură isonul.

— Mi se pare mie sau te-am auzit spunînd adineauri că vrei să te înscrii voluntar, Scăfîrlie? zise Cîrlig, mîngîindu-și iarăși cangea de fier și torcînd ca o pisică.

— Aș, pe dracu! protestă Scăfîrlie.

— Cîrligul meu mi-a șoptit că da — urmă căpitanul, îndreptîndu-se spre el. Mă-ntreb dacă n-ar fi mai bine pentru tine, Scăfîrlie, să-i faci pe plac!

— Mai bine îmi pun ștreangul de gît, decît să intru înăuntru — se îndărătnici Scăfîrlie, și din nou echipajul îi ținu isonul.

— Ce-i asta? Răzmeriță? întrebă Cîrlig cu un glas mai mieros ca oricînd. Și căpetenia răsculaților e Scăfîrlie, nu?

— Iartă-mă, șefule — scînci acesta tremurînd din creștet pî-nă-n tălpi.

— Bate laba, Scăfîrlie! rosti căpitanul piraților, întinzîndu-i cîrligul de fier.

Scăfîrlie se uită în jur, cerșind din ochi ajutor, dar toată lumea îl părăsise. Piratul se dădu înapoi din fața lui Cîrlig, care se apropia cu o sticlire roșie în

ochi. Scoțind un strigăt deznădăjduit, Scăfîrlie sări pe tunul botezat Tom Găliganul și se aruncă în mare.

— Patru — zise Flușturilă.

— Și acum — întrebă curtenitor Cîrlig — mai e vreun gentleman printre voi care a rostit cuvîntul „răzmeriță“?

Punînd mîna pe un felinar și înălțîndu-și în aer cîrligul cu un gest amenințător, îi înștiință:

— O să vedeți voi ce frumos am să-l scot eu afară pe cocoșelul ăla!

Și, zicînd acestea, se năpusti în cabină.

— Cinci!

Ce n-ar fi dat Flușturilă să-l poată trece și pe el la socoteală! Își linse buzele nerăbdător, pregătindu-se să numere, dar după cîteva clipe Cîrlig se întoarse, fără felinar.

— Mi-a stins ceva lumina — bolborosi el cu glasul stins.

— Ceva! îl îngîină Mullins.

— Ce-i cu Cecco? întrebă Gălușcă.

— A murit și el ca și Curelușă — răspunse Cîrlig, fără să mai lungească vorba.

Faptul că nu părea prea grăbit să intre iar în cabină le dădu tuturor de gîndit și din nou se auziră murmure de nemulțumire.

— Băieți! strigă căpitanul. Am o idee! Deschideți ușa cabinei și îmbrînciți-i pe-ăștia înăuntru. N-au decît să se lupte ei cu cocoșul, dacă nu vor să moară. În cazul cînd îi vin de hac, cu atît mai bine pentru noi. Iar dacă se întîmplă să-i răpună el pe ei, noi tot n-avem nimic de pierdut.

Pentru ultima dată avu prilejul Cîrlig să stîrnească admirația javrelor din haita lui de tîlhari, care îi îndepliniră cu sfințenie porunca. Băieții se făcură chipurile că se împotrivesc, dar pirații îi îmbrînciră fără multă vorbă în cabină și închiseră ușa în urma lor.

— Și-acum ascultați — îi îndemnă Cîrlig.

Cu toții ciuliră urechile, dar nici unul dintre ei nu îndrăzni să-și întoarcă privirile spre ușă. În schimb se încumetă s-o facă Wendy, care stătuse tot timpul pînă atunci legată de catarg. Fata aștepta la fel ca și ceilalți, dar nu ca să audă un răcnet ori un chiot, ci numai ca să-l vadă pe Peter ieșind din cabină.

Nu avu prea mult de așteptat. În cabină, Peter descoperise în fine ceea ce căuta: cheia cu care putea desface cătușele băieților; și după ce le desfăcu, se strecurară cu toții afară, lu-

înd cu ei toate armele pe care le găsiseră la-ndemînă. Peter le făcu semn să se-ascundă, apoi reteză funiile cu care era legată Wendy. Acum nu-i mai împiedica nimic s-o ia la sănătoasa cu toții. Ba da, mai era totuși ceva care-i oprea: jurămîntul lui Peter: „De astă dată, unul dintre noi — eu ori Cîrlig — trebuie să piară!“ Așadar, după ce o eliberă pe Wendy, îi șopti să se ascundă împreună cu ceilalți, iar el se grăbi să-i ia locul, așezîndu-se în dreptul catargului, înfășurat în pelerina fetei, pentru ca piratii să creadă că-i tot ea. Pe urmă răsufală o dată adînc și trase un chiot.

Auzind chiotul, piratii își închipuiră că băieții fuseseră pînă la unul răpuși în cabină. Drept care începură să dea din colț în colț, înspăimîntați. Cîrlig încercă să-i îmbărbăteze, știind foarte bine că dacă s-ar întîmpla să-i scape din ochi, ar tăbări cu toții asupra lui.

— Băieți! zise el, pregătindu-se să-i ia cu binișorul sau să-i lovească fără o clipă de șovăire, după cum va fi cazul. Am stat eu și am chibzuit și m-am convins că trebuie să fie o piază rea printre noi.

— Da — rînjiră tîlharii — un om cu un cîrlig.

— Nu, băieți, nu! Numai fata e de vină. Ori de câte ori pe o corabie de piraiți s-a aflat vreo femeie, oamenii au avut numai buclucuri. După ce ne-om descotorosi de ea, veți vedea că totul o să meargă ca înainte. Aruncați fata peste bord! porunci Cîrlig.

Piraiții se repeziră la mogîl-deața înfodolită în pelerină.

— Acuma nu mai are cine să te scape, păpușico! șuieră batjocoritor printre dinți Mullins.

— Ba da — răspunse mogîl-deața.

— Cine?

— Peter Pan, răzbunătorul! se auzi răspunsul ce-i băgă pe toți în sperieți; și, rostind aceste cuvinte, Peter lepădă pelerina de pe umeri.

Atunci abia se dumeriră piraiții cine dăduse iama printre ei în cabină. Cîrlig încercă de două ori să deschidă gura și de două ori îi rămaseră vorbele-n gît. În cele din urmă reuși să strige, dar fără prea multă convingere:

— Sfirtecați-l!

— Pe ei, băieți! trîmbiță glasul lui Peter.

Și într-o clipă, zăngănitul armelor împînzi corabia. Dacă piraiții ar fi fost strînși toți laolaltă, nu încape îndoială că ar fi

învins; dar cum fuseseră luați pe neașteptate, alergau brambura încolo și înapoi și loveau la întimplare, fiecare fiind convins că afară de el nu mai rămăsese nimeni teafăr din tot echipajul. Atunci cînd luptau corp la corp erau mai puternici; dar acum nu făceau decît să se apere, ceea ce le îngăduia băieților să atace perechi-perechi și să-și aleagă prada pe care s-o încolțească.

Unii mișei se aruncară în apă; alții se ascunseră prin cele mai întunecoase cotloane, unde, în scurtă vreme, îi descoperea Flușturilă. Acesta nu intrase în încăierare, mulțumindu-se să alerge de colo pînă colo cu un felinar în mînă, pe care-l băga în ochii tilharilor orbindu-i și făcîndu-i să se azvîrle singuri în săbiile băieților. În afară de zăngănitul armelor, nu se mai auzea nimic altceva, decît arareori cîte un țipăt ori un plescăit de valuri și glasul monoton al lui Flușturilă, care număra pe îndelete: „Cinci! Șase! Șapte! Opt! Nouă! Zece! Unsprezece!”

Cred că pierise și ultimul pirat, cînd o droaie de băieți îndîrjiți îl împresurară pe Cîrlig, care părea să fie ocrotit de o vrajă, întrucît îi ținea în șah pe toți, înconjurîndu-se de un cerc

de foc. Mereu îl încolțeau și totuși de fiecare dată izbutea să-și croiască drum printre ei. Îl ridicase în aer cu cîrligul pe unul dintre băieți, folosindu-se de el ca de o pavază, de cîte ori încerca cineva să-l lovească.

— Jos săbiile, băieți! strigă noul sosit pe corabie. Lăsați-l pe mîna mea!

Și astfel Cîrlig se trezi deodată față-n față cu Peter. Ceilalți se dădură înapoi, așezîndu-se roată în jurul lor.

O bună bucată de vreme, cei doi dușmani se priviră ochi în ochi; Cîrlig tremura puțin, în timp ce Peter avea fața luminată de un zîmbet nefiresc.

— Așa, va să zică, Pan — rosti Cîrlig în cele din urmă — tu ai făcut toate astea?

— Da, Joe Cîrlig — îi răspunse voinicelul dîrz. Toate astea sînt isprava mea.

— Măi băiețică obraznic și cu nasul pe sus — zise Cîrlig — pregătește-te să mori!

— Ferește-te, om cătrănit și negru la suflet! îi întoarse vorba Peter.

Fără să mai spună nimic, își încrucișară săbiile și, o bucată de vreme, nici una din ele nu păru să fie biruitoare. Peter mînuia spada cu iscusința unui maestru de scrimă și para lovi-

turile cu o iuteală fulgerătoare: cînd și cînd făcea cîte o fentă, după care urma un asalt, reușind să străpungă apărarea adversarului. Numai că, din păcate, nu izbutea niciodată să-l lovească, deoarece avea brațul mult mai scurt decît el. Cîrlig, care era de asemenea un spadașin de mîna întîii, neîntrecut în dueluri, dar în același timp mai puțin sprinten decît Peter, îl silea să bată în retragere, atacîndu-l cu toată îndîrjirea, în speranța că va izbuti să pună capăt luptei cu ajutorul loviturii lui preferate; spre marea lui uimire, vedea însă că de fiecare dată Peter reușea să pareze lovitura. Încercă atunci să-și încolțească potrivnicul, ca să se poată folosi de cîrligul pe care-l flutura tot timpul prin aer. Peter însă se făcu ghem și, zvîcnind deodată în sus, înfipse vîrfurile spadei între coastele piratului. La vederea singelui ce-i curgea din rană, Cîrlig scăpă sabia din mînă, rămînînd la cheremul lui Peter.

— Nu-l lăsa! strigară băieții într-un glas.

Cu un gest măreț însă, Peter își pofti adversarul să-și ridice sabia de jos, ceea ce piratul se grăbi pe dată să facă.

— Pan, cine ești și ce ești tu?

întrebă el cu o voce sugrumată.

— Eu sînt tinerețea! Sînt bucuria! răspunse într-o doară Peter. Sînt o păsărică abia ieșită din ou.

Bineînțeles toate astea erau aiureli; dar în același timp, pentru nefericitul Cîrlig erau o dovadă că Peter habar n-avea cine și ce este.

— Atunci, hai la luptă! strigă el disperat.

Acum, Cîrlig învîrtea sabia prin aer ca un bici și fiecare învîrtitură era atît de năprasnică, încît ar fi putut reteza în două orice bărbat în toată firea, sau orice copil care i-ar fi stat în cale; Peter sărea însă sprinten în jurul lui, de parcă însuși vîntul l-ar fi mînat încolo și înapoi, ca să-i cruce viața. Și mereu se năpustea asupra lui Cîrlig, înțepîndu-l cu spada.

Căpitanul piraților se bătea mai departe fără să mai tragă nici o nădejde c-ar putea să-l răzbească. În cele din urmă, părăsind lupta, intră valvîrtej în pulberăria corăbiei și-i dădu foc.

— Peste două minute — îi înștiință el — corabia va sări în aer!

O clipă mai apoi, Peter ieși din pulberărie cu un obuz în mînă și-l aruncă foarte liniștit peste bord.

Văzîndu-l apoi că se apropie pas cu pas de el, făcînd să fulgere pumnalul prin aer, gata de luptă, Cîrlig sări pe parapet și se aruncă în apă. De unde să știe bietul om că jos îl pîndea huiduma de crocodil? Fiindcă trebuie să vă mărturisesc c-am oprit ceasul anume ca el să nu afle acest amănunt: în sfîrșit, un mic semn de respect din partea noastră.

Și așa pieri Joe Cîrlig.

— Șaptesprezece! trîmbiță Flușturilă.

De fapt, cam încurcase numărătoarea. În noaptea aceea, numai cincisprezece pirați își ispășiseră nelegiuirile. Doi dintre ei reușiră să ajungă la țarm: Scăfîrlie, care în scurtă vreme avea să cadă în mîinile pieilor-roșii, pentru a deveni dă-

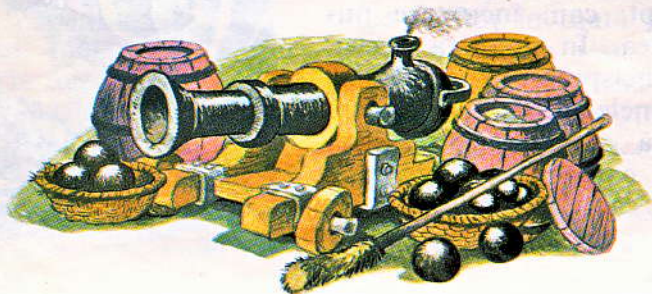

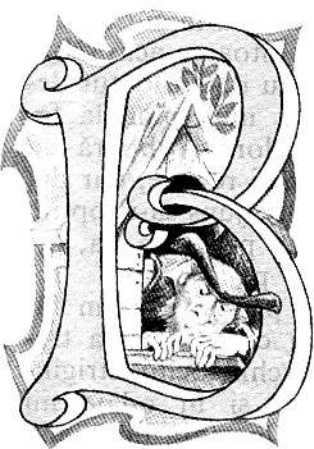
dacă celor mai tinere vlăstare ale tribului — (cumplit de tristă soartă pentru un pirat!) — și Pirjol, care de atunci a vînturat lumea întreagă cu ochelarii pe nas, cîștigînd, de bine, de rău, o bucată de pîine cu poveștile lui, fălindu-se c-ar fi fost singurul om căruia îi știuse de frică Joe Cîrlig.

Wendy stătuse firește deoparte, fără să se amestece în încăierare, deși îl urmărise tot timpul pe viteazul Peter cu niște ochi strălucitori. Acum, însă, că vijelia trecuse, găsi de cuviință să-și ia rolul din nou în primire. Îi lăudă pe toți deopotrivă, pe urmă îi duse în cabina lui Cîrlig

și le arătă ceasul atîrnat într-un cui. Era unu și jumătate.

Se făcuse tîrziu — ce putea fi mai important decît asta? Fără multă vorbă, Wendy îi puse să se culce pe priciurile tîlharilor — în privința asta nu mai poate încăpea nici cea mai mică îndoială. Pe toți, în afară de Peter, care se plimba de colo pînă colo pe punte, umflîndu-se în pene ca un curcan, pînă ce adormi și el într-un tîrziu lîngă Tom Găliganul. În noaptea aceea avu unul din visele lui obișnuite, și multă vreme plinse prin somn, așa că Wendy îl strînse tare în brațe, să-l liniștească.

bine sau rău, trebuie să recunoaștem că am trecut cam mulțisor cu vederea casa de la numărul 14; și totuși, putem fi siguri că doamna Darling n-o să ne-o ia în nume de rău.

Adevărul e că nici acum n-am fi îndrăznit să intrăm în odaia copiilor, pe care o cunoaștem atât de bine, dacă n-am fi știut că în momentul de față locatarii ei de drept se află în drum spre casă; ne grăbim totuși să ajungem înaintea lor, ca să punem așternuturile să se aerisească precum se cuvine și ca să dăm de știre domnului și doamnei Darling să nu mai plece seara de acasă.

Așternuturile sînt însă bine aerisite și doamna Darling nu părăsește niciodată casa; și bă-

gați de seamă, fereastra e mereu deschisă.

Singura schimbare care se poate observa în dormitorul copiilor este că între orele nouă dimineața și șase după-amiaza cușca Nanei lipsește din odaie. În ziua în care copiii au șters-o de acasă, domnul Darling a simțit în adîncul inimii sale că numai din vina lui s-a întîmplat toată boroboața, fiindcă se apucase s-o pună în lanț pe Nana, și că de la început și pînă la sfîrșit cățelușa se dovedise mai înțeleaptă decît el. După ce chibzuise lucrurile pe îndelete, întorcîndu-le și pe o față și pe alta, domnul Darling se așezase în patru labe și intrase pe brînci în cușcă. Ori de cîte ori soția sa încerca să-l înduplece, rugîndu-l drăgăstos să iasă afară, domnul Darling îi răspundea trist, dar cu o hotărîre nestrămutată:

— Nu, scumpa mea, aici e locul meu.

Cuprins de cele mai amarnice remușcări, domnul Darling jurase că n-o să mai părăsească, orice ar fi, cușca, pînă nu s-or întoarce copiii.

În fiecare dimineață, așadar, era urcat cu cușcă cu tot într-o birjă care-l ducea la birou, și tot așa se întorcea acasă, la șase după-amiază. Cînduri întregi de trecători se țineau laie după trăsură, aclamîndu-l în gura mare; fetișcane, care de care mai nos-time, se cățarau pe scara trăsuri, să-i ceară autografe; cele mai mari ziare publicau mereu interviuri cu domnul Darling, iar oamenii din înalta societate îl chemau la banchete, trimițîndu-i invitații pe care nu uitau să scrie: „Vă rugăm să nu veniți fără cușcă“.

În ziua aceea atît de frămîntată, doamna Darling stătea în dormitorul copiilor, așteptînd să se întoarcă George acasă; în ochii ei stăruia o tristețe adîncă. Priviți-o numai cum șade și moțăie în fotoliul ei preferat. Poate că unii dintre dumneavoastră au o simpatie deosebită pentru Peter, iar alții pentru Wendy. Mie însă, vă mărturisesc, că doamna Darling mi-e cea mai dragă. Ce-ar fi, așa, ca s-o fa-

cem fericită, să-i șoptim la ureche, prin somn, că în curînd copilășii se vor întoarce acasă? De fapt nu mai au de străbătut decît vreo două mile pînă la ferestra odăii lor și zboară cu toții cît pot mai repede, dar deocamdată e de ajuns să-i șoptim doar că sîntem pe drum. Ia, hai s-o facem și pe-asta!

Acum îmi pare rău c-am făcut-o, pentru că uite-o c-a tresărit și-a deschis ochii strigîndu-le numele; și în odaie nu mai e nimeni în afară de Nana.

— Vai, Nana, am visat că s-au întors acasă pușorii mamei!

Nana cățelușa o privea înlăcrimată, dar nu putea face altceva decît să-și pună cu duioșie lăbuța în poala stăpînei; așa le-au găsit oamenii care au venit să aducă sus cușca. În momentul în care domnul Darling a scos capul din cușcă ca să-și sărute soția, am băgat de seamă că era mult mai tras la față decît înainte, dar că, în același timp, avea o figură mai blajină.

După ce a stat cîtva timp de vorbă cu doamna Darling, rămînînd pe brînci, cu trupul pe jumătate vîrit în cușcă, a simțit că-l toropește somnul și s-a încovrigat înăuntru.

— Nu vrei să te duci în

odaia cu jucării a copiilor și să-mi cînti la pian un cîntec de leagăn? a întrebat-o el.

Doamna Darling tocmai se pregătea să-i îndeplinească dorința, cînd soțul ei a adăugat, fără să se gîndească:

— Închide fereastra, te rog. Mă trage curentul.

— Vai, George, să nu mai spui niciodată așa ceva! Fereastra trebuie să rămînă zi și noapte deschisă, ca să poată intra copiii. Zi și noapte! Zi și noapte!

Domnul Darling și-a cerut iertare, iar soția sa a trecut în odaia alăturată și a început să cînte la pian. Puțin mai tîrziu, domnul Darling a adormit; în vreme ce tăticul dormea, Wendy și John și Michael au intrat zburînd în dormitorul lor.

A, nu! Am scris așa gîndindu-mă la planul îmbietor pe care copiii îl făuriseră înainte de a fi părăsit noi corabia. Pesemne însă că între timp se va fi întîmplat ceva neașteptat, pentru că cei care intraseră în odaie nu erau nicidecum ei, ci Peter Pan împreună cu Tilinçuța.

Primele cuvinte rostite de Peter vor avea darul să ne lămurească pe deplin.

— Repede, Tilincuțo — șopti el — închide geamul; trage și oblonul și pune zăvorul; așa. Și-acum, noi o s-o ștergem frumușel pe ușă; iar cînd o sosi Wendy, o să creadă că maică-sa a lăsat-o afară, și-atunci n-o să aibă ce face și-o să se întoarcă pe insulă cu mine.

În loc să se rușineze că se purta ca un netrebnic, țopăia de bucurie. Pe urmă și-a vîrit nasul în odaia cu jucării a copiilor, să vadă cine cînta la pian. Îi șopti Tilincuței:

— E mama lui Wendy. E o cucoană frumoasă, dar nu chiar așa de frumoasă ca mămica mea. Are gura plină de degetare, dar nu atît de plină cum o avea mămica.

Nu cunoștea melodia pe care o cînta doamna Darling — „Cămin, dulce cămin!” — dar știa ce înseamnă: „Întoarce-te, Wendy, întoarce-te acasă!”

— N-ai s-o mai vezi nicio dată pe Wendy, cucoană, fiindcă fereastra e închisă cu zăvorul! izbucni Peter, nemaîncăpîndu-și în piele de bucurie.

A aruncat apoi o privire de după ușă, neînțelegînd de ce se întrerupsese cîntecul, și a observat că doamna Darling își reze-mase fruntea de pian și că pe obrazul ei se prelingeau șiroaie

de lacrimi. „O fi avînd poftă acum să deschid fereastra — se gîndi Peter — dar uite că eu nu vreau, nu vreau și pace!”

S-a mai uitat încă o dată la ea și i-a văzut iar fața scaldată în lacrimi. „Mult mai trebuie s-o iubească pe Wendy” — își zise în sinea lui. Acum era supărat pe doamna Darling că nu-și dădea seama pentru ce Wendy nu se mai putea întoarce la dînsa. Motivul era foarte simplu: „Și eu o iubesc foarte mult, doamnă. Nu se poate să fie în același timp și a mea și a dumneavoastră”.

Doamna însă nu părea deloc mulțumită și Peter a simțit o strîngere de inimă. Și cu toate că s-a ferit s-o mai privească, chipul ei îi stăruia în fața ochilor. A început atunci să se zbenguie prin odaie și să se strîmbe cum e mai rău, dar în momentul în care s-a oprit locului, i s-a părut că doamna Darling pătrunsese în pieptul său și ciocănea să-i dea drumul.

— Bine, bine — a murmurat el în cele din urmă, înăbușindu-și un suspin, și s-a dus să deschidă fereastra. Haide, Tilincuțo — a strigat apoi — la ce să ne pierdem noi vremea?

Și, zicînd acestea, și-a luat zborul...

Așa s-a făcut că pînă la urmă Wendy împreună cu John și cu Michael au găsit fereastra larg deschisă, lucru pe care, la drept vorbind, nu-l prea meritau. Au coborît așadar pe podea, fără un pic de sfială; ba încă prislea uitase și cum arată casa.

— John — a spus Michael,

privind neîncrezător în jur — nu știu de ce, dar mi se pare c-am mai fost cîndva pe aici!

— Ba bine că nu, prostule! Uite pătuțul în care dormeau mai înainte.

— Așa e — a încuviințat Michael, convins numai pe jumătate.

— Hei, copii — a strigat John deodată — uite și cușca! și s-a repezit să arunce o privire înăuntru.

— Vezi, poate c-o fi Nana — s-a bucurat Wendy.

John a fluierat a mirare.

— Ei, drăcie — a zis el — e un bărbat înăuntru!

— Tata! a exclamat Wendy.

— Vreau și eu să-l văd pe tăticu! s-a rugat Michael nerăbdător și l-a privit cu atenție pe domnul Darling. Nu-i chiar așa mare ca piratul pe care l-am răpus eu — a spus apoi prislea, sincer dezamăgit.

Wendy și cu John au fost cît se poate de nedumeriți văzîndu-și tatăl încovrigat în cușcă.

— Parcă pe vremuri nu dormea în cușcă! s-a încruntat John, ca omul care începe să se îndoiască de propria lui memorie.

— John — a spus Wendy cu glas șovăielnic — poate că nu mai ținem minte chiar atît de bine pe cît credeam viața noastră de odinioară.

— Ca să vezi ce puțin se schimbese mămica de noi; se poate să nu fie aici să ne primească?! s-a mirat pușlamaua de John.

În momentul acela s-a auzit din nou cîntînd pianul.

— Mămica! a strigat Wendy, vîrînd capul pe ușă.

— Da, ea e! a spus și John.

— Va să zică, tu nu ești mămica noastră adevărată, Wendy? a întrebat Michael, care de bună seamă era pe jumătate adormit.

— O, Doamne — a oftat Wendy, simțînd primul fior de căință — era și timpul să ne întoarcem.

— Să intrăm binișor înăuntru — le-a propus John — să ne apropiem tiptil de dînsa pe la spate și să-i astupăm ochii cu mîinile.

Wendy însă, care-și dădea seama că trebuiau să-i împărtășească pe ocolite vestea cea bună, ca să n-o sperie, s-a gîndit la un mijloc mai înțelept:

— Să ne strecurăm încetișor în pătuțurile noastre, ca să ne găsească dormind cînd o intra în odaie, ca și cum nici n-am fi plecat vreodată de acasă.

Și așa, cînd doamna Darling s-a înapoiat în dormitorul copiilor să vadă dacă soțul ei ațipise, toate pătuțurile erau ocupate. Copiii se așteptau s-o vadă dînd un țipăt de bucurie, dar nu-l auziră. Mămica îi văzuse, bineînțeles, dar nu-i venea să-și creadă ochilor. Știți, de atîtea ori îi visase dormind cîte-

șitrei în pătuțurile lor, încît i se părea că și de astă dată ceea ce i se înfățișa aievea era tot un vis. S-a așezat așadar în fotoliul de lîngă foc, acolo unde ședea odinioară, cînd îi alăpta.

Asta chiar că nu mai puteau să înțeleagă copiii și deodată i-a cuprins frica pe cîteșitrei.

— Mămico! a strigat Wendy.

— Asta-i Wendy — a murmurat maică-sa convinsă că tot mai visează.

— Mămico!

— Ăsta-i John — a șoptit ea.

— Mămico! a strigat-o și Michael.

Între timp și prîslea o recunoscu.

— Ăsta-i Michael — a tresărit doamna Darling, întinzînd mîinile spre ei, spre cei trei copilași neastîmpărați pe care credea să nu-i va mai putea strînge

niciodată în brațe.

Ba da. I-a strîns la piept, cuprînzîndu-i pe cîteșitrei deopotrivă: pe Wendy, pe John și pe Michael, care se dăduseră jos din pat și alergaseră în brațele ei.

— George, George! a strigat doamna Darling cînd și-a recăpătat glasul.

Domnul Darling s-a trezit pentru a împărtăși fericirea tuturor, ba chiar și Nana a dat buzna în odaie. Nici că se putea închipui o priveliște mai duioasă, numai că n-avea cine s-o vadă, afară de un băiețel ciudat, care se uita de afară pe fereastră. Băiatul acela avea parte de neînumărate bucurii pe care alți copii nu le vor cunoaște niciodată; dar privea de afară singura fericire din care lui nu-i era dat să se înfrupte nici acum, nici altă dată.

